

KOLGA TBILISI PHOTO
Photo Contest - Exhibition - Education - Communication

Photo by Kiran Ridley

სოლისტიკური ფოტო ჯუდგი
გეორგ ხანძლავა
ნინო - ანა სამხარაპი
თეონა გოგიაშვილი
ნატალი ჩხარტიშვილი

დიზაინი
გიგა ქუთათელაძე

თარგმანი, კორექტურა
გაგა ლომიძე

ORGANIZING COMMITTEE
BESO KHAINDRAVA
NINO-ANA SAMKHARADZE
TEONA GOGICHAISHVILI
NATALIE CHKHARTISHVILI

DESIGN
GIGA KUTATELADZE

TRANSLATION, COPY-EDITING
GAGA LOMIDZE

შიური:
ალან გრიფითსი - ფოტოსრულავის არკუვების (უშვ)
ევა რიზინგერი - გალერისტი, ხელოვნების ისტორიის მაგისტრი (გერ)
თინო შელჰორნი - გალერისტი, ფოტოგრაფი (გერმანია)
რეგინა მონფორტი - ფოტო და ვიზუალური წარნაების რედაქტორი (უშვ)
თომას გერვერსი - ფურცელისტი, PROFIFOTO-ს მთავარი რედაქტორი (გერ)

THE JURY:
ALAN GRIFFITHS - CREATOR OF LUMINOUS LINT PHOTO HISTORY WEB-PORTAL (USA)
EVA RIESINGER - GALLERIST OF SOIZ GALERIE (GER)
TINA SCHELHORN - CURATOR GALERIE LICHTBLICK, KOLGA TBILISI PHOTO (GER)
REGINA MONFORT - EDITOR AND ORGANIZER OF FOTOEVIDENCE IN NY (USA)
THOMAS GERWERS - EDITOR-IN-CHIEF, PUBLISHER OF PROFIFOTO (GER)

ალექსანდრე როინაშვილის სახელმწის პრიზი
ALEXANDER ROINASHVILI HONORARY PRIZE

გამოფენები
EXHIBITIONS

ფოტოკონკურსის გამარჯვებულები
AWARD WINNERS

ფოტოკონკურსის ნომინანტები
SHORTLISTED PARTICIPANTS

KOLGA TBILISI PHOTO
Photo Contest • Exhibition • Education • Communication

მაშინ, როდესაც სამყაროს უდიდესი ნაწილი შოკურ მდგომარეობაში იმყოფება ახალი ვირუსის სწრაფი გავრცელებისა და მისი აგრესიული თვისებების გამო, რამაც ცხოვრების ჩვეული რიტმის პარალეზება გამოიწვია, სრულიად ბენებრივად, ჩვენი ფოტო კვირეულის გეგმებიც შეიტანა დისონანს. როდესაც ნინო-ანა სამხარაძემ ფესტივალის სრულად ონლაინ სივრცეში გადატანის იდეა მოგვაწოდა, თავიდან ნარმალუდენლად ჩავთვალეთ ფორმატის შეცვლა და ბოლომდე ვინარჩუნებდით მდგომარეობის სტაბილიზაციის იმედს. თუმცა ყველაფერი სხვანარად განვითარდა და ნინო-ანა შეუდგა თავისი იდეის განხორციელებას. მისი მოტივაცია — რომ საზოგადოების უსაფრთხოების მიზნით, საფუსტივალი ღონისძიებები ინლაინ სივრცში გადაგვეტანა და მით საფეხველი დაგვედო მსოფლიოში პირველი სრულიად ვირტუალური ფოტოგრაფიის ფესტივალისთვის, ვფიქრობთ, ნარმატებით განხორციელდა. ვირტუალური ფესტივალის ფარგლებში დამთვალიერებლებს საშუალება ჰქონდათ, მსოფლიოს ყველა წერტილიდან ედევნებინათ თვალი მიმდინარე გამოფენებისთვის, მოესმინათ ონლაინ ლექციები და ვორკშოპებს დასწრებოდნენ; ასევე, თბილისის ინტერაქციული რევის დახმარებით გაცნობოდნენ ქალაქის ისტორიას და ძირითად ღირსშესანიშნაობებს. ყველა ის გადლერეა, მუზეუმი და საგამოფენო სივრცე, რომლებსაც უნდა ემასპინძლა წლევანდული გამოფენებისთვის, ვირტუალურად იღებდნენ დამთვალიერებლებს და კურატორების მიერ დაგეგმილი ექსპოზიციებით აწყობილ გამოფენებს სთავაზობდნენ მათ.

ვფიქრობთ, ვირტუალური ფოტოფესტივალი არის ჩვენი სწრაფი განვითარი მსოფლიოში შეცვლილი მოცუმელობის მიმართ. მიგვაჩინა, რომ ჩვენი პასუხისმგებლობა იმ ადამიანების მიმართ, რომლებსაც ფოტო კვირეულებ დასწრების სურვილი ჰქონდათ, შეძლებისდაგვარად განხორციელდა: მათ მიეცათ საშუალება, ონლაინ სივრცეში შემოწირებოდნენ ჩვენს დაგეგმილ ღონისძიებებს.

გვსურს მადლიერება გამოვხატოთ ჟურნალის წერების — თინა შელაპორნის, აღან გრიფიტსის, რეჭინა მონფორტის, თომას გერვერის და ევა რიზინგერის მიმართ, ვინც ამ რთული დროის მიეხედავად, ბოლომდე ერთგვალად იშრომეს თავიანთი კომპეტენციის ფარგლებში და უამრავი ფოტოპროექტის შესწავლის შემდეგ, მრავალი მძიმე დღის განმავლობაში, 2020 წლის საუკეთესო პროექტი შეარჩიეს. ყველას ვულოცავთ ამ სიაში მოხვედრას, განსაკუთრებით კი გამარჯვებული პროექტის ავტორებს. მიგვაჩინა, რომ წინა წლების მსგავსად, ჩვენი სელექცია ძალიან ბევრ საინტერესოს მოგიყვაბათ იმ ამბების შესახებ, რომლებმც არაფერი გსმენიათ, ან უფრო ღრმად ჩაგახედეთ ზოგიერთი ისეთი მოვლენის არსმი, რომელთაც ან ნავლებ ყურადღებას უთმობდით, ან სხვა რაკურსით გვინდათ დანახელი.

ამ საერთო ფორმაჟორულ პრიორი სასამოვნოდ აღსანიშნავია ძველი და განსაკუთრებით ახალი პარტნიორების შეძენა და მათი მონანილეობა ფესტივალის პროგრამის გამრავალფეროვნების მიმართულებით. ჩილელი ფოტოგრაფი ლუის ვაინბერგი, დანიელი ფოტოგრაფი მეს ნისენი, დმიტრი გომბერგი, გიორგი შენგელია და პენრიკ იოვეიტი. კურატორები — კარინ დოლევი და იორიასი, ბერლინში მოქმედი ფოტოგრაფების პლატფორმა EEP Berlin, დამოუკიდებელი ონლაინ პლატფორმა და უერნალი GUP, თეონა გოგიჩაიშვილის კურატორობით ნობელიანტი ფოტოგრაფი ფინბარ რ' რაილი, თინა შელპორნის კურატორობით იტალიელი ფაბიო სგრო და შვედი ფოტოგრაფები მარტინ ბოგრენი და ნინა კორპონენი; საქართველოს ეროვნული არქივი — 1920-იანი წლების ქართული კინოკადრებით; ქართველი ღვანწლმოსილი ფოტოგრაფი გარლამ გენგიურა — ნატა სოფრიმაძე და მაკა კუკულავა.

გვერა, კაცობრიობა უდიდეს გამოწვევას, ამ ვირუსის სახით, ღირსეულად დაძლევს და უახლოეს პერიოდში მიეცემა საშუალება, დაუბრუნდეს თავის

When a quick spread of the new coronavirus and its aggressive behavior that paralyzed and changed our daily routine almost shocked the whole world, obviously it threw our photo week out of gear too. In the beginning, Nino-Ana Samkharadze's idea of holding the whole festival online seemed incredible, and besides, we still expected that the situation will improve. But things turned out unexpectedly and Nino-Ana started to realize her idea. Her motivation - for health and safety of society to transfer the festival online and consequently, lay the foundation for the first virtual photo festival in the world - was successfully fulfilled. In the framework of the virtual festival, visitors from all over the world had an opportunity to observe actual exhibitions, attend online lectures and workshops; to acquaint themselves with the history of the city and basic sightseeing thanks to the interactive map of Tbilisi. All the galleries, museums, and exhibition spaces that had to host exhibitions this year, provided their spaces to visitors online, offering expositions, carefully arranged by curators.

We believe that the virtual photo festival is the proper answer to the transformed schedule of the world today and hope that our task and responsibility to the people, who wanted to attend the photo week, was accomplished to the extent possible. People had a chance to join us in our planned events.

We would like to express our gratitude to our wonderful jury members - Tina Schelhorn, Alan Griffith, Regina Monfort, Thomas Gervers, and Eva Riesinger, - who despite these hard times, did their best and after revision of multiple projects during several days, chose best projects of 2020. Congratulations to the winners and shortlisted authors. We think that the selected projects will tell you more about the things, you've never heard about, or get to the core of the matters of those events, to which you've paid less attention, or looked at from a different perspective.

In these difficult times we are especially glad that along with our long-time friends, we have new partners this year. Their participation spiced up the program of our festival. For example, Luis Weinstein from Chile, Mads Nissen from Denmark, Dmitry Gomberg, Giorgi Shengelia, and Hennric Jokeit; Curators: Carine Dolek and Yorias, EEP Berlin - a Berlin-based photography platform, GUP - an independent online platform and print magazine; a Nobel Peace Prize photographer Finbarr O'Reilly and his works, curated by Teona Gogichaishvili, Italian photographer Fabio Sgroi and Swedish photographers Martin Bogren and Nina Korhonen, whose exhibitions were curated by Tina Schelhorn; National Archives of Georgia with images from 1920s Georgian Cinematography; Varlam Gengiuri, a famous Georgian photographer, and our long-time friends - Nata Sopromadze and Maka Kukulava.

We believe that the humanity will win battle against the pandemic bravely and soon everybody will have a chance to get back to their favorite activities.

ვარლამ გენგიურის 60 წელი ფოტოგრაფიაში

ვარლამ გენგიური დაიბადა 1935 წელს.

13 წლის იყო, როდესაც მეზობლის ფოტოლაბორატორიაში მოხვდა და მალევე გაიტაცა ფოტოგრაფიამ. ჟერ კიდევ სკოლის მოსწავლე იყო, პირველი კადრები რომ გადაიღო.

1960 წლიდან მედიაში მოღვაწეობს. მუშაობს „ახოლგაზრდა კომუნისტი“ დაწყის. მოგვანძბით კი სხვადასხვა გაზეთის, მათ შორის „სოფლის ცხოვრების“, „კომუნისტის“ და „საქართველოს რესპუბლიკის“ ფოტორეპორტიორი იყო.

სპორტის სიყვარულმა, რომელიც ველოსპორტებ სიარულმა გაუღვია, განაპირობა ვარლამ გენგიურის სპორტულ ფოტოგრაფიაში სავარაუდობა. თუმცა, ის უანრიბრივად მრავალფეროვანი ფოტორეპორტიორია.

1971 წელს სპორტული ფოტოს რესპუბლიკურ კონკურსზე ვარლამ გენგიურის ფოტოსერიამ პირველი პრემია დაიმსახურა.

1999 წელს ის საქართველოს პრეზიდენტმა ღირსების ორდენით დააჯილდოვა.

ვარლამ გენგიურის ობიექტივში მოხვდა საბჭოთა და დამოუკიდებლობააღდგენილი საქართველოს არაერთი მოვლენა როგორც სპორტი, ასევე საბოგადოებრივ-პოლიტიკურ ცხოვრებაში.

ვარლამ გენგიურს წელს გადაეცა ალექსანდრე როინაშვილის სახელობის პრიზი ქართული ფოტოგრაფიის განვითარებაში შეტანილი განსაკუთრებული წვლილისთვის.

VARLAM GENGIURI: 60 YEARS IN PHOTOGRAPHY

Varlam Gengiuri was born in 1935.

He was 13, when he got into his neighbor's photo lab, and soon he got interested into photography. He was a schoolboy, when he shot his first photos.

From 1960 he works for different printed media. He started to work for "Akhalgazda Komunisti" newspaper. Later he worked as a photo reporter for the following newspapers: "Soplis Tskhovreba", "Komunisti", and "Sakartvelos Respublika". Due to the love for sport he became sports photographer. This love dates back from the time when he was doing cycling. But he is a reporter, who works in different genres as well.

In 1971, at the Photo Competition for Sports Photography of the Republic of Georgia, Varlam Gengiuri's photo series won the first prize. In 1999 the president of Georgia rewarded him with the Order of Honor.

Varlam Gengiuri's camera lens caught several events in sport as well as social and political life of the Soviet and independent Georgia.

In this year Varlam Gengiuri was awarded to Alexander Roinishvili honorary prize for the outstanding merits in the development of Georgian photography

ზვიად გამსახურდია პრეზიდენტის ფიცის დადების დროს. 1991წ
President Zviad Gamsakhurdia taking the oath. 1991

ეტუდი. 1961წ
Etude. 1961

გმირთა მოედანი
Heroes Square

თბილისური ეტიუდი
Tbilisi. Etude

მეგობლები. 1953წ.
Neighbors. 1953

ნიკიტა ხრუშჩევი თბილისში. 1961წ.
Nikita Khrushchev in Tbilisi. 1961

იპოლიტე ხვიჩია დოღის. 1966.
Ipolite Khvichia attending horse race. 1966

მიხეილ ჭიათურელი და ვერიკო ანჯაფარიძე. 1968
Mikheil Chiaureli and Veriko Anjaparidze. 1968

ალექსანდრე ჩივაძე თასების თასით. 1981წ.
Alexandre Chivadze with the UEFA Cup Winners' Cup. 1981

მანუჩარ მაჩაიძე სსრკ თასით. 1979წ.

Manuchar Machaidze with the Soviet Union Cup. 1979

ნონა გაფრინდაშვილი. 1962წ.
Nona Gaprindashvili. 1962

მარეგმანი. 1972-ი.
Shepherd. 1972

გურამ მგალობლიშვილი და ანატოლი რუხაძე
Guram Mgaloblishvili and Anatoli Rukhadze

KOLGA TBILISI PHOTO
Photo Contest - Exhibition - Education - Communication

გამოვებები

EXHIBITIONS

„1920-იანი ცლების ქართული კინე“
1920S GEORGIAN CINEMATOGRAPHY

ფაბიო სტრი - ტრინაკრია
FABIO SGROI - TRI-NA-KRIA

ათონოცოცების ამბები
TALES OF ANTHROPOCENE

ფინბარ ო'რეილი - დაკარის მოძა
FINBARR O'REILLY - DAKAR FASHION

მარტინ ბოგრენი - სიცარიელი
MARTIN BOGREN - HOLLOW

ნინა კორჰონენი - ანა - ამერიკალი ბაზო
NINA KORHONEN - ANNA - AMERIKAN MUMMU

გიორგი შენელია - აძამდე მოვეძე
GIORGİ SHENGELİA - I CAME HERE SO FAR

ჰუგო ვებერი და დენი მოლიკა - 5341
HUGO WEBER AND DENNY MOLICA - 5341

EEP BERLIN - ქსოვილისა და სტრუქტურის შესახებ
EEP BERLIN - OF TEXTURE AND STRUCTURE

გუპ: უნიკალური ფოტოგრაფიის სახელმწიფო
GUP: GUIDE TO UNIQUE PHOTOGRAPHY

ლუის ვაინშტაინი - ეს არის, რაც არის
LUIS WEINSTEIN - IT IS WHAT IT IS

SOURTNA - თანამაღლოვე და მომავლის მართვილი ფოტოგრაფი
SOURTNA - MOROCCAN PHOTOGRAPHERS OF TODAY AND TOMORROW

ჰენრიკ იოკეიტი - ტრანზიტი როდესზე
HENNRIC JOKEIT - TRANSIT RHODES

მადს ნისსენი - ამაზონის
MADS NISSEN - AMAZONAS

აკრაკ ვაჟა - AKRAK VAZHA - მეცნევარეაბის გზა
DMITRY GOMBERG - AKRAK VAZHA - THE SHEPHERDS WAY

ნატა სოფორებეგი - მარა კუკულავა - 2010
NATALIA SOPROMADZE - MAKÀ KUKULAVA - 2010

„1920-იანი ცლების ქართული კინო“

„კინოს დაბადებიდან“ ერთი წლის შემდეგ, 1896 წლის 16 ნოემბერს, თბილისში პირველი კინოსეანი შედგა. 1904 წელს კი პირველი კინოთეატრი „ილუმინი“ გაიხსნა. 1907 წელს კინოგადაღებით ინტერესდება ფოტოგრაფი ალექსანდრე დიდმელაშვილი (დიდმელოვი). მის მსგავსად, 1908 წელს ქართული კინოს ერთ-ერთი პიონერი ვასლლ ამაშუელი დოკუმენტურ-ქრონიკული ხასიათის სიუჟეტებს ქმნის, 1912 წელს კი იღებს პირველ ქართულ სრულმეტრაჟიან დოკუმენტურ ფილმს „აკავი წერეთლის მოგზაურობა რაჭა-ლეჩხუშმი“. 1917 წელს რეჟისორი ალექსანდრე წუწუნავა და პირველი ქართველი კინომენარმე გერმანე ვრცელი პირველ ქართულ მხატვრულ ფილმ „ქრისტინებ“ იღებს. 1921 წელს, საქართველოს პირველი რესუბლივის პერიოდში (1918-21), გერმანე ვრცელი დოკუმენტური კინოქრონიკების გადაღებას ხელმძღვანელობს. გასაბჭოების შემდეგ საბჭოთა კინო ახალ ფაზაში შედის: იქმნება კინონარმობის ცენტრალური ინსტიტუცია, „სახელმწიფო“ (გრასკინწრომი) და ქართული კინოს ისტორიის ერთ-ერთი ყველაზე საინტერესო და თვითმყოფადი პერიოდი იწყება. 20-იანი წლების პირველ ნახევარში, კინონარმობის პროცესში რეჟისორები ერთვებიან: ამო ბეკ-ნაზარივი („მამის მკვლელი“ - 1923, „ნათელა“ - 1926); ივანე ბერესტიანი („არსენა ჯორგიაშვილი“ - 1921, „ნითელი ეშმაკუნები“ - 1923, „სამი სიცოცხლე“ - 1925) და ვლადიმერ ბარსევი („მოძღვარი“ - 1922, „მეცხრე ტალღა“ - 1925). სწორედ მის ფილმში ჩნდება პირველად ქართული კინოს ვარსკვლავი ნატო ვაჩანაქ („არსენა გაჩაღი“ - 1923).

1920-იანი წლების მეორე ნახევრიდან საბჭოთა კინონარმობება კიდევ უფრო მასშტაბურ ხასიათს იძენს და ასპარეზზე ქართველი ავტორები გამოდიან: თეატრის რეჟისორი კოტე მარჯანიშვილი („სამანიშვილის დედინაცვალი“ - 1926, „ამოკი“ - 1927), რომელმაც მსახიობებთან მუშაობის მისეული გამოცდილება და ტრადიციული გამომსხვევლობით ხერხები კინოში ნარმატებით გადმოიტანა; ალექსანდრე წუწუნავა („ვინ არის დამნასავა“ - 1925, „ხანუმა“ - 1926, „ორი მონადირე“ - 1927, „ჯანყი გურიაში“ - 1928), რომლის ფილმებშიც ქართული თეატრის და ოპერის გამოცდილება ნარმატებით ერთაინდება ერთონული მოტივების ვიზუალური განვითარებისათვა; აღსანიშნავია, რომ ამ პერიოდში ერთვარ ტენდენციად იქცა ლიტერატურული ნანარმობების ეკვანიზაცია, როგორც ქართველი (ეგნატე ნინოშვილი, დავით კლდიაშვილი, ალექსანდრე ყაბბეგი), ისე უცხოელი (მეფეან ცვაითი, მიხეილ ლერმონტოვი, ეთელ ლილიან ვინიჩიჩი) ავტორების, ამის მიზები კი არაერთია.

1920-იანი წლებში არსებული კინოპოლიტიკა ავტორებს, იდეოლოგიზმებულ ფილმებთან ერთად, ვიზუალური ექსპერიმენტებისა და ფორმისეული ძიებების სივრცეს უხსნის. ქართველი ავტორები 20-იანი წლების მსოფლიო, უფრო კონკრეტულად კი რუსული, კინოავანგარდის გავლენას განიცდიან. ისინი მოძველებულ გამომსახველობით ტრადიციებსა და ხერხებზე უარს ამბობენ და ფუტერისტულ-ავანგარდული პათოსით გავლენით „ახალ კინოს“ ქმნიან. 1920-იანი წლების მეორე ნახევარში ასაპარებებ ასალგაზრდა აგრძობენ გამოყიდას: მიხეილ კალატომიშვილი (კალატომოვი) („ჭიმ შუნთვე“ - 1929); ნიკოლოზ შენგელაია („გული“ - 1927, „ელისო“); ლეო ესაკია („პოლებე“ - 1928); მიხეილ ჭიაურელი („კაპანანელ საათს“ - 1929, „საბა“ - 1929); ბაქარია ბერიშვილი („იბრაჰიმი და გოდერი“ - 1927, „ღრუბელთა თავშესაფარი“ - 1928); სივარ დოლიძე („მინის ძახილი“ - 1929); კოტე მიქაელერიძე („ჩემი ბებია“ - 1929). ფორმისეული ძიებები და ექსპერიმენტები მთ შეერქმედებაში უპირობო ალტერნატივა ხდება, ფილმები - ლიტერატურისა და თეატრისაგან მაქსიმალურად დაცლილი: იქნება ეს ნიკოლოზ შენგელაის პოეტურ-რიტმული მინტაჟე „ელისოში“; ვარიანტზე სივრცის გადმოცემის ძრიირ სურვილი და სუბიექტური კამტრის დამვილირების ტრადიცია მიხეილ კალატომის „ჭიმ შუანთები“ თუ ბიუროკრატიული მანქანის ექსპრესიონისტული გააზრება კოტე მიქაელერიძის „ჩემ ბებიაში“. ყველა ეს ფილმი 20-იანი წლების ქართული კინოავანგარდის გამორჩეულ ნიმუშს ქმნის. ისიც უნდა აღინიშნოს, რომ მოგვიანებით ბოგიერთ მათგანს, თამაში ექსპერიმენტის გამო, ფორმალიზმიც დასდეს ბრალი და ავანგარდული მისწრაფებები ლამის კინოკარიერის დასასრულად ექცათ.

ფოტო გამოფენა „1920-იანი წლების ქართული კინო“ 1921-29 წლებში „სახეინწრენვის“ ბაზაზე შექმნილ ორმოცამდე ფილმს აერთიანებს. წარმოდგენილი ფოტომასალიდან უმეტესობა ფართო აუდიორიისათვის დღემდე უცნობია. ვფიქრობთ, ეს გამოფენა გარკვეულ ნარმოდგენის შეგიქმნით 20-იანი წლების უხმო პერიოდის ქართულ კინემატოგრაფზე.

გამოფენაზე მუმაობდნენ: გიორგი კავაბაძე, ქეთევან სადაგიშვილი, სოფიო ფაციაშვილი, ვალერი ლევაშენკო, სოფიო ჭაბავა, ნინო ქავთარაძე.

გიული 1927

რეჟისორები: ნიკოლოზ შენგელაია, ლევ პუში
სცენარის ავტორები: ნიკოლოზ შენგელაია,
ლევ პუში, მიხეილ კალატოზიშვილი
ოპერატორი: მიხეილ კალატოზიშვილი
მხატვარი: ვალერიან სიდამონ-ერისთავი
ფილმი გადაღებულია შიო არაგვისპირელის
ამავე სახელწოდების მოთხრობის მიხედვით.
ფოტოგრაფი: ქართული კინოს ვარსკვლავი
ნატო ვაჩნაძე გიულის როლში.

Giuli 1927

Directors: Nikoloz Shengelaia, Lev Push
Screenplay: Nikoloz Shengelaia,
Lev Push, Mikheil Kalatozishvili
Cinematography: Mikheil Kalatozishvili
Production design: Valerian Sidamon-Eristavi
Based on Shio Aragvispireli's story.
On the photo: Nato Vachnadze as Giuli.

1920S GEORGIAN CINEMATOGRAPHY

A year after the birth of the cinema, on November 16, 1896 the first film was shown in Tbilisi, and in 1904 the first movie theater, Ilusioni, opened. In 1907 the photographer Aleksandre Dighmelashvili (Dighmelovi) gets interested in film production. Following the suit, Vasil Amashukeli, one of the pioneers of the cinema, creates documentaries in 1908, and in 1912 produces the first Georgian feature-length documentary Akaki Tsereteli's Travel in Racha-Lechkhumi. In 1917 the director Aleksandre Tsutsunava and the first Georgian film producer Germane Gogitidze make the first Georgian feature film Kristine. In 1921, during the period of the First Georgian Republic (1918-1921), Germane Gogitidze is heading the filming of documentary chronicles. After the sovietization the soviet cinematography enters a new phase: Goskinprom, the central institution of film production is created, and one of the most interesting and original period of the Georgian cinematography starts. In the first half of 1920s guest Russian directors take part in making Georgian films: Amo Bek-Nazarov (Killing her own Father - 1923, Natela - 1926); Ivan Perestian (Arsena Jorjashvili - 1921, The Red Devils - 1923, Three Lives I - 1925) and Vladimir Barski (Mentor - 1922, The Ninth Wave - 1925). It is in his film that the Georgian movie star Nato Vachnadze first appears (Arsen the Outlaw - 1923). In the second half of 1920s the Soviet film production becomes robust and Georgian authors enter the scene: theatrical director Kote Marjanishvili (Samaniashvili's Stepmother - 1926, Amok - 1927) who successfully transferred his experience working with actors and traditional expressional techniques to the cinema; Aleksandre Tsutsunava (Who Is at Fault? - 1925, Khanuma - 1926, Two Hunters - 1927, A Rebellion in Guria - 1928); in his films he uses national motifs and artfully draws on his experience as a theatre and opera director.

It is noteworthy that in this period film adaptation of literary works of Georgian (Egnate Ninoshvili, David Kldiashvili, Aleksandre Kazbegi) and foreign writers (Stefan Zweig, Mikhail Lermontov, Ethel Lilian Voynich) became trendy for which there were several reasons. Besides encouraging directors make ideological films, the politics of film industry of the 1920s encouraged them to experiment with visual effects. The Georgian authors of that time are under the influence of the world avant-garde of 1920s, or to be more precise, the avant-garde of Russian film making. They say no to the old traditions and methods of expressionism and create The New Cinema imbued with futuristic and avant-garde ideology. In the second half of the 1920s a young generation of film directors come onstage: Mikheil Kalatozishvili (Kalatozov) (Jim Shvante - 1929); Nikoloz Shengelaia (Giuli - 1927, Eliso - 1928); Leo Esakia (Holtze - 1928); Mikheil Chiaureli (At the Lash Hour - 1929, Saba - 1929); Zakaria Berishvili (Ibrahim and Goderdzi - 1927, Shelter for Clouds - 1928); Siko Dolidze (The Call of the Land - 1929); Kote Mikaberidze (My Granny - 1929). Experimentation and searching for the ways of expression becomes the leading trend in their work, and their films become devoid of literature and theatre, be it Nikoloz Shengelaia's poetic-rhythmic montage in Eliso, a strong desire to reflect three-dimensional space in a flat screen and a tradition to establish a subjective camera in Mikheil Kalatozov's Jim Shvante, or an expressional rendering of the bureaucratic machine in Kote Mikaberidze's My Granny. These films represent exceptional examples of Georgian film avant-garde of 1920s. It should be noted that later on some of the directors were accused of formalism and their striving for avant-garde almost caused the end of their career in the film industry.

The photo exhibition The Georgian Film of the 1920s includes about 40 films made on the basis of Goskinprom from 1921 to 1929. Most of the photos are unknown to the general public. We think this exhibition will give you the general idea about the Georgian silent film of the 1920s.

Exhibition planned by **Giorgi Kakabadze, Ketevan Sadagishvili, Sophio Patsiahvili, Valery Levchenko, Sophio Jobava, Nino Kavtaradze.**

იბრაჟიმი და გოდერძი 1927
(პირველი და უკანასკნელი)

რეჟისორი: ზაქარია (ზაქრო) ბერიშვილი
სცენარის ავტორი: სამსონ სულაკაური
ოპერატორი: ალექსანდრე პოლიკევიჩი
მხატვარი: ვალერიან სიდამონ-ერისთავი

Ibrahim and Goderdzi 1927
(The First and the Last)

Director: Zakaria (Zakro) Berishvili

Screenplay: Samson Sulakauri

Cinematography: Aleksandre Polikovich

Production designer: Valerian Sidamon-Eristavi

ღრუბელთა თავშესაფარი 1928
(ცხოვრებასთან შეხვედრა)

რეჟისორი: ზაქარია (ზაქრო) ბერიძვილი
სცენარის ავტორი: სამსონ სულაკაური
ოპერატორი: ანტონ პოლიკევიჩი
მხატვარი: ვალერიან სიდამონ-ერისთავი

Ghrubelta Tavshesapari/Shleter of Clouds 1928
(Meeting with Life)

Director: Zakaria (Zakro) Berishvili

Screenplay: Samson Sulakauri

Cinematography: Anton Polikovich

Production designer: Valerian Sidamon-Eristavi

არსენა ჭორჭიაშვილი 1921

რეჟისორი: ივანე პერესტანი

სცენარის აგენტი: შალვა დადიანი

ოპერატორი: ალექსანდრე დიღმელოვი

მხატვარი: ფომოლორ ბუში

Arsena Jorjashvili 1921

Director: Ivan Perestiani

Screenplay: Shalva Dadiani

Cinematography: Aleksandre Dighmelov

Production designer: Fiodor Push

ნათელა 1926

რეჟისორი: ამო ბეკ-ნაზაროვი
სცენარის ავტორები: შ. შიშმარევი,
ამო ბეკ-ნაზაროვი

თქერატორი: სერგეი ზაბოზლაევი
მხატვრები: ვალერიან სიდამონ-ერისთავი,
ფიოდორ პუშ

Natela 1926

Director: Amo Bek-Nazarov

Screenplay: Sh. Shishmarev,

Amo Bek-Nazarov

Cinematography: Sergei Zabozlaev

Production designers:

Valerian Sidamon-eristavi, Fiodor Push

ბელა 1927

რეჟისორი: ვლადიმერ ბარსკი

სცენარის ავტორი: ვლადიმერ ბარსკი

ოპერატორები: ანტონ პოლიკევიჩი,

ფერდინანდ გეგელე

მხატვრები: ვალერიან სიდამონ-ერისთავი,

ფიოდორ პუშ

ფილმი გადაღებულია მიხეილ ლერმონტოვის
„ჩვენი დროის გმირის“ მიხედვით.

Bella 1927

Screenplay and director: Vladimir Barsky

Cinematography: Anton Polykevich,
Ferdinand Gegele

Production designers: Valerian Sidamon-Eristavi,
Fiodor Push

Based on Mikhail Lermontov's novel

A Hero of Our Time.

ფასიო სგროი

ფასიო სგროი დაბიო დალერმოში, ფოტოგრაფით 1984 წელს დაინტერესდა, როცა თავისი მეკომრებს და იმ ახალგაზრდებს უღებდა ფოტოებს, რომლებიც პანკ- და ანდერგრაუნდ მუსიკით იყვნენ დანატერესებული. 1986 წელს ის გაერთიანდა სააგენტოში *Informazione Fotografica*, რომელსაც ხელმძღვანელობდნენ ლეტიცია ბატალია და ფრანკო ძეკინი და მასალებს ამზადებდა პალერმოს გაზეთისთვის *L’Ora*. ფასიო ძირითადად კონცენტრირებული იყო თავის მშობლივრ სიცოლიაზე და ხმელთაშუა ზღვის სხვადასხვა ქვეყნაზე, აღმოსავლეთ ევროპასა და ბალკანეთის ნახევარკუნძულის მიმდებარებერიტორიაზე. 2000 წელს სგროიმ დაიწყო ურბანული სივრცეების პანორამული ნამუშევრების გადაღება ევროპის სხვადასხვა ქალაქები. განსაკუთრებით აინტერესებდა არქეოლოგიური და ინდუსტრიული ხედები. მონაწილეობდა საერთაშორისო პროექტებსა და სარეზიდენციო პროგრამებში.

მისი ნამეშევრები წარმოდგენილი იყო კოლექტიური გამოფენების სახით როგორც იტალიასა და ევროპის სხვა ქვეყნებში, ისე ამერიკაში, ასევე, მონაწილეობდა რამდენიმე ფოტოფესტივალზე: მილანის Diaframma - Kodak-ზე, Artget Gallery-ზე, ბელგრადის ეთნოგრაფიის მუზეუმში; Padiglione Italia-ში / ვენეციის 54-ე ბიენალებზე, 2011 წელს; ბოლმსის Leica gallery-ში, არლის ფოტოფესტივალზე Rencontres d’Arles; მოსკოვის ფოტო-ბიენალებზე; ბონიფაჩიოს ფოტო-ბიენალებზე, ბასტიას ხმელთაშუა ზღვის აუზის ქვეყნების ფოტო-ცენტრში; ნიუ იორკის Saba gallery-ში, პერტენის მე-6 საერთაშორისო ფოტოფესტივალზე Internationae Fototage; პერპინანის ფოტოფესტივალზე Visa pour L’Image. 2017 წელს გამომცემლობა Crowdbooks-მა გამოსცა წიგნი „განვლილი ეიფორია, პოსტ-ევროპა“, 2018 წელს კი — „პალერმო 84-86, ადრეული ნამუშევრები“, რომელიც გამომცემლიბა Yardpress-შა დასტურდა.

www.fabiosgroiphoto.com

ტრინაკრია

კურატორი: თინა შელპორნი

ტრი-ნა-კრია სიცილიის სიმბოლოა. ესაა მიმდინარე პროექტი, რომელიც 1986 წელს, ჩემი ქვეყნის სხვადასხვა ასპექტის კვლევის პარალელურად დავიწყე. კუნძული შუქურის ერთ მხარესაა, კონტინენტი — მეორე მხარეს. ესაა სხვადასხვა დროს გადაღებული ფოტოების ნაკრები. ისნით აცოცხლებენ იმ ატმოსფეროს, რომელსაც სიცილიის საზღვრის გადაკვეთისას გრძნობთ. აწყოსთონ მცირე კონტრასტია. ეს ფოტოები მომეტებული თეატრალურობით ხსნან სიცილიელი ხალხის სასიათს, ჟესტებს და სახეებს. ამის ცხადად დანახვა შეგიძლიათ დღიური რუტინის ამსახველ ფოტოებში — სეირნობისას თუ მნიშვნელოვანი ღონისძიებებისას, რელიგიური რიტუალებისას, სადაც ყველას მონაწილეობის მიღება სურს. „ზღვის წყალმა სანაპიროს ნაწილი ნარეცას. მისგან გაჩნდა ზიდი, რომელსაც უულვანები არყევდნენ და ტალღებმა ამოა-პირქვავეს. ასე გარდაიქმნა სიცილია კუნძულად.“ (ფ. მიუნტერი. „სიცილიაში მოგზაურობა“).

FABIO SGROI

Fabio Sgroi, born in Palermo, approached photography in 1984 taking photographs of his friends, young people close to punk and underground music; in 1986 for two years he joined the agency of Letizia Battaglia and Franco Zecchin, "Informazione Fotografica", on behalf of the newspaper "L'Ora" of Palermo. Fabio has been focusing his research mainly on his island Sicily and different Mediterranean countries, Eastern Europe and around the Balkans. In 2000 Sgroi starts to photograph with the panoramic format exploring urban landscape in many different cities in Europe with focus on archeological and industrial sites. He took part in international projects and residence.

His work has been exhibited in collective and solo exhibitions in Italy, Europe and America and showed in several photography festivals such:

Diaframma- Kodak, Milano; Artget Gallery, Museo Etnografico, Belgrad; Padiglione Italia/
54, Biennale di Venezia Istituti Italiani di Cultura nel mondo 2011; Leica gallery, Solms; Rencontres d'Arles; PhotoBiennale Moscow, Russia; Biennale Photographique, Bonifacio; Centre Mediterraneen de la Photographie, Bastia; Saba gallery, New York; 6.Internationae Fototage Herten; Visa pour L'Image", Perpignan. In 2017 he published "Past Euphoria Post Europa" with Crowdbooks edition, in 2018 Palermo 84-86 "Early works" with Yardpress edition.

www.fabiosgriophoto.com

TRI-NA-KRIA

Curated by **Tina Schelhorn**

TRI-NA-KRIA, represents the symbol of Sicily. It's a personal ongoing project since 1986, along research on the different aspects of my country. The island on this side of the light-house, the continent on the other side. This is a selection of photos from different years. They evoke an atmosphere that you can feel when you cross the Sicilian hinterland. They present a slight contrast with the present time. In a very theatrical manner, the photography describes the characters, gestures and faces of Sicilian people. You can sense it in the pictures of the daily routine, like the 'passeggio' (the walk), as well as in the scenes of highly significant events, the religious rituals, in which everybody wants to participate.

"The movement of the sea water washed part of the coast away. It formed a bridge, shaken by volcanos and turned upside down by the waves. This is how Sicily became an island" ('Travel to Sicily' by F.Munter).

ანთროპოცენის ამპეპი

კურატორი: თინა შელპორნი

ანთროპოცენი არის ტერმინი, რომელიც ნობელის პრემიის ლაურეატმა პოლ კრუტცენმა შექმნა და დედამიწის უახლეს გეოლოგიურ პერიოდს განსაზღვრავს, როგორც ანთროპოგენულს. ეს იმას ნიშნავს, რომ დედამიწაზე ნებისმიერი ატმოსფერული, გეოლოგიური, ჰიდროლოგიური, ბიოსფერული და სხვა პროცესები დედამიწის სისტემაში ადამიანების ზემოქმედების შედევრადა შეცვლილი. სტაბილურობის ეს დაკარგვა შეიძლება კატასტროფული აღმოჩნდეს. თუკი კორონავირუსის პანდემიამ შეიძლება გვასწავლის რამე კლიმატურ კრიზისზე, ეს ერთ-ერთი გავვეთილია: ჩვენი გლობალური კორნომიკა გაცილებით უფრო მოწყვლადია, ვიდრე გვევორნა და დაცულობრივ უნდა მოვევრობთ ცვლილებებს და მოვემზადოთ უწოდი მომავლისთვის. ათროპოცენის შესწავლა არა მხოლოდ მეცნიერების საქმეა. საზოგადოებრივი, ჰაუნიტარული მეცნიერებების და ხელოვანების ჩართულობას გადამწყვეტი მნიშვნელობა აქვთ ცვლილებების მიზების გაანალიზების საკითხში. მაგრამ ამავდროულად, აუცილებელია მნიშვნელოვანი ზომების გატარება მავნე ტენდენციების შესამცირებლად.

კუალა ლუმპური, მალაიზია — ნაკვალევები: ჩინეთის ახალი უდაბნოები. **ავტორი:** იან ტეპი. 2018 წლის მაისში ჩინურ ექსპედიციას შევუერთდი, რომელსაც ხელმძღვანელობდა ცნობილი გარემოს დამცველი იანგ იონგი. ჩვენ ვაკვრიდებოდით ბოლო პერიოდში გაუდაბნოების ნიშნებს ხუანხეს სათავესთან, ტიპების მთიანეთში. ფოტო სერიები აღბეჭდავს ექსპედიციის საქმიანობას, სასაზღვრო რეგიონების დაზიანებულ ლანდშაფტებს და ხუანხეს სათავეებს.

მარსის პანორამა. ავტორი: NASA/ Curiosity. NASA-ს როვერმა Curiosity მარსის ბედაპირის უმაღლესი რეზოლუციის პანორამული გამოსახულებები გადაიღო. კოლექტი მოიცავს 1000-ზე მეტ გამოსახულებას, რომელიც როვერმა 2019 წლის მაღლიერების დღეს გადაიღო და შემდეგ საგულიდაგულოდ მოგროვდა. მთლიანობაში აქ მარსის ლანდშაფტის 1,8 მილიარდი პიქსელია. (ტექსტი: NASA/JPL-Caltech/MSSS)

ბოეზმენი/აშშ — ანტარქტიდა /ყველაზე ძველი დედამიწაზე. ავტორი: იან ვან კოლერი. განსაკუთრებით მაოცებს ყინულის, როგორც დედამიწის ატმოსფეროს არქივის გაგება. ციტა ხნის წინ დავბრუნდი ანტარქტიდის ალან ჰილბიდან, სადაც ფოტო გადავიდე მეცნიერების გუნდს, რომლებიც ადამიანის მიერ ნაპოვნი სქევლესი ყინულის მოძიებაზე მუშაობდნენ. ყინული დაახლოებით 2,7 მილიონი წლის აღმოჩნდა. ამ ყინულში მოქცეული ჰაერის მიხედვით შეიძლება ზესტად ითქვას, როგორი ატმოსფერო იყო დედამიწაზე იმ დროს. მთვარი პასუხი ისა, რომ დღესდღოვით ჰაერში ნაბირორჟანის შემცველობა 2,7-მილიონ-წლიანი ისტორიის მანძილზე ყველაზე მაღალია. ამ გუნდის წევრებთან მუშაობის შედეგად ხელოვება და მეცნიერება ერთმანეთს დაუახლოვდა — შედეგად გასაგები და საგრძნობი უნდა გაგვეხადა კლიმატური ცვლილების უდიდესი პრობლემა ადამიანებისთვის.

გერმანია — ბუნება და განაცვერება. ავტორი: დანიელ და გეო ფუქსები. ეს პეიზაჟები ნარმოცვიდებნს სამყაროს სინამდვილისა და ნარმოსახვის ზღვარზე. ამ ნამუშევრებთან გაშინაურებისთვის ინტენსიურად უნდა ვათვალიეროთ ფოტოები. და როგორც კი დამთვალიერებელი ამ სამყაროში შეაღებს კარს, ის წინააღმდეგობების უსასრულო თამაში აღმოჩნდება, რომელიც პრიალა და თან პოსტაპოვალიფური ესთეტიკით დაღდასტურ სამყაროში მიმდინარეობს. ამავდროულად, ის უპირისი ბუნების ბუნების განადვერებას კაციონიობის ზემოქმედების შედეგად. ფოტოების უმრავლესობა გადაღვებულია რობოტი-კამერების მეშვეობით, რომლებიც NASA-მ და Google-შა მარსზე მისისითვის შეიმუშავეს.

Cologne - Ende Gelaende. by David Klammer. „Ende Gelaende“ არის არასამთავრობო ორგანიზაცია, რომლის ხელმძღვანელობითაც ეწყობა გარემოს დაბინძურების საწინააღმდეგო მიმართული სამოქალაქო დაუმორჩილებლობის აქციები იმ კომპანიის შესაჩირებლად, რომელიც ყავისფერი ნაბირის მოსამართებელ სამუშაოებს ატარებს. 2019 წლის 24 ივნისს, მდებარეობის წითელსა და თეთრ კოსტიუმებში გამოწყვილი ათასობით აქტივისტმა გადაკეტეს სარვინიგზო გზები და გარცვაილერის ღია მაღაროს უბარმაზარ ტერიტორიაზე შეიფრნენ, ნოირათის ელექტროსადგურის მახლობლად, გრევენბროიპჰი (გერმანია).

NASA. მარსის პანორამა
NASA. Mars panorama

TALES OF ANTHROPOCENE

curated by Tina Schelhorn

The Anthropocene, a term created by Nobel Prize winner Paul Crutzen, defines Earth's most recent geologic time period as being human-influenced, or anthropogenic, based on overwhelming global evidence that atmospheric, geologic, hydrologic, biospheric and other earth system processes are now altered by humans. This loss of stability could be disastrous. If the coronavirus pandemic can teach us anything about the climate crisis it is this: our modern interconnected global economy is much more vulnerable than we thought, and we must urgently become more resilient and better prepared for the unknown. Exploring the Anthropocene phenomenon is a matter not just for science. Participation by the social sciences, humanities and artists is critical not only to analyse the causes of changes - but also to take meaningful actions to mitigate harmful trends.

Kuala Lumpur, Malaysia - Traces: China's New Deserts. by Ian Teh. In May 2018, I joined a Chinese research expedition led by prominent environmentalist, Yang Yong, to monitor signs of recent desertification discovered at the source of the Yellow River on the Qinghai Tibetan Plateau. The photo series documents the expedition and effected landscapes in the bordering regions and the headwaters of the Yellow River.

www.ianteh.com

NASA/ Curiosity - Mars Panorama. NASA's Curiosity rover has captured its highest-resolution panorama yet of the Martian surface. Composed of more than 1,000 images taken during the 2019 Thanksgiving holiday and carefully assembled over the ensuing months, the composite contains 1.8 billion pixels of Martian landscape. (Credit: NASA/JPL-Caltech/MSSS)

<https://mars.nasa.gov>

Bozeman/USA - Antarctica / The Oldest Ice on Earth. by Ian van Coller. I am particularly fascinated with glacier ice as an archive of earth's atmosphere. I recently returned from the Allan Hills of Antarctica where I got to photograph a team of scientists retrieving the oldest ice ever found by humans, approximately 2.7 million years old. The air in that ice can tell us exactly what earth's atmosphere looked like at that point in earths past. The basic answer is that the CO₂ levels are now higher than at any point in that 2.7 million year history. Collaborating with members of that team brings art and science together in an effort to make the monumental issue of climate change both tangible and comprehensible on a human scale.

<https://www.ianvancoller.com>

Germany - Nature and Destruction. by Daniel&Geo Fuchs. These landscapes create a world in between reality and fiction, to which one has to gain access through an intense viewing of the artists' photographs. Once entered, the viewer finds itself within a never-ending gameplay of contradictions taking place in a sleek yet post-apocalyptic aesthetic and at the same time confronting with the destruction of nature due to the impact of humankind- Most of the pictures of „Nature & Destruction“ are done with a camera robot system developed by NASA and Google for the Mars mission.

www.daniel-geo-fuchs.com

Cologne - Ende Gelaende. by David Klammer. 'Ende Gelaende' is an NGO that creates spectacular civil disobedience actions against brown coal companies that are among the worst polluters of our atmosphere. On June 24, 2019, thousands of activists, dressed in white or red painter's suits, blocked coal railway tracks and stormed into the huge open coal mines of Garzweiler near the Neurath Power Plant in Grevenbroich, Germany.

<https://www.davidklammer.com>

©იან ტეჟი / ეს ფოტო ისტორია მომზადდა პულიტცერის ცენტრის მხარდაჭერით.
ქალაქ მადიოს თავზე ცა ღრუბლებმა დაფარა. ამ დროს იანგ იონგის ექსპედიციის
წევრები გარეთ მიირთმევდა, სანამ შეა მოგმაურობისას ისინი
საკვების და საწვვის მოსამარაგებლად შეჩრდნენ...

©IAN TEH / This story was produced in partnership with the Pulitzer Center. Rain clouds approach the town of Madoi whilst Yang Yong's expedition group have lunch indoors after having come here mid-trip to stock up on fuel and food supplies...

იან ვან კოლერი. პამელა სანტიბანეს-ავილა ანტარქტიდის ყინულის ბირთვის
ნაჭრით ხელში

Ian van Coller. Dr. Pamela Santibanez-Avila holding cut Antarctic ice core

ფინბარ ო'რეილი

ფინბარ ო'რაილი დამოუკიდებელი ფოტოგრაფი, მულტიმედია-ჟურნალისტი და ავტორია დოკუმენტური მემუარული წიგნის „მოჩვენებებზე ნა-დირობა. ამერიკული სამხედრო-საზღვაო, საბრძოლო ფოტოგრაფია. სამხედროების დაბრუნება ომიდან“ (Penguin Random House 2017). 2019 წელს მას ნობელის პრემია გადაცეს მშვიდობის დარგში. ამჟამად, ნობელის მშვიდობის კომიტეტან ერთად, მუშაობს საგამოფენო პროექტზე, რომლის თანახმადაც, მან უნდა გადაიღოს მშვიდობის დარგში ნობელის პრემიის წლევანდელი ლაურეატი, ეთიობის პრემიერ-მინისტრი ან აპერედი და მისი სამშვიდობო ძალისხმეული.

ფინბარ ო'რაილის ფოტოგრაფია და მულტიმედია-ნაუკრებული არაერთი პრემიის მფლობელია, მათ შორის – პირველი ადგილი 2019 წლის World Press Photo-ს პორტრეტების კატეგორიაში. მანამდე, 2005 წელს მან World Press Photo-ს წლის ფოტოს კატეგორიაში გაიმარჯვა.

ფინბარი თორმეტი წელი ცხოვრობდა დასავლეთ და ცენტრალურ აფრიკაში და ორი ათეული წლის მანძილზე აშექებდა კონფლიქტებს კონგოს დემოკრატიულ რესპუბლიკაში ჩადაში, სუდანში, ავღანეთში, ლიბანშა და ღაზის სექტორში.

მას მიღებული აქვს აკადემიური სტიპენდიები პარვარდის, იღლის და კოლეგიის უნივერსიტეტებში. ის ACOS Alliance-ის საბჭოს წევრია. ესაა ორგანიზაცია, რომელიც რედაქტორები, ასევე, დამოუკიდებელ და ადგილობრივ ჟურნალისტების შორის უსაფრთხოების კულტურის დამკვიდრებაზე ზრუნავს.

მის შესახებ სახანარია დოკუმენტურ ფილმი „ცეცხლის ქვეშ: ჟურნალისტები ომში“, რომელიც თმის შესახებ რეპორტაჟების მომზადებისას ჟურნალისტების ფსიქიკური მიმდინარე პროცესებზე მოგვითხრობს. ფილმმა 2013 წელს პიბოდის პრემია დაიმსახურა და წარდგენილი იყო 2012 წლის ამერიკული კინოაკადემიის ჯილდოზე.

ფინბარ ო'რაილი დუბლინში (რლანდია) ცხოვრობს.

FINBARR O'REILLY

Finbarr O'Reilly is an independent photographer and multimedia journalist, and the author of the nonfiction memoir, *Shooting Ghosts, A U.S. Marine, a Combat Photographer, and Their Journey Back from War* (Penguin Random House 2017).

He is the 2019 Nobel Peace Prize photographer and in cooperation with the Nobel Peace Center, is making the exhibition about this year's Laureate, Ethiopia's Prime Minister Abiy Ahmed, and his efforts towards peace.

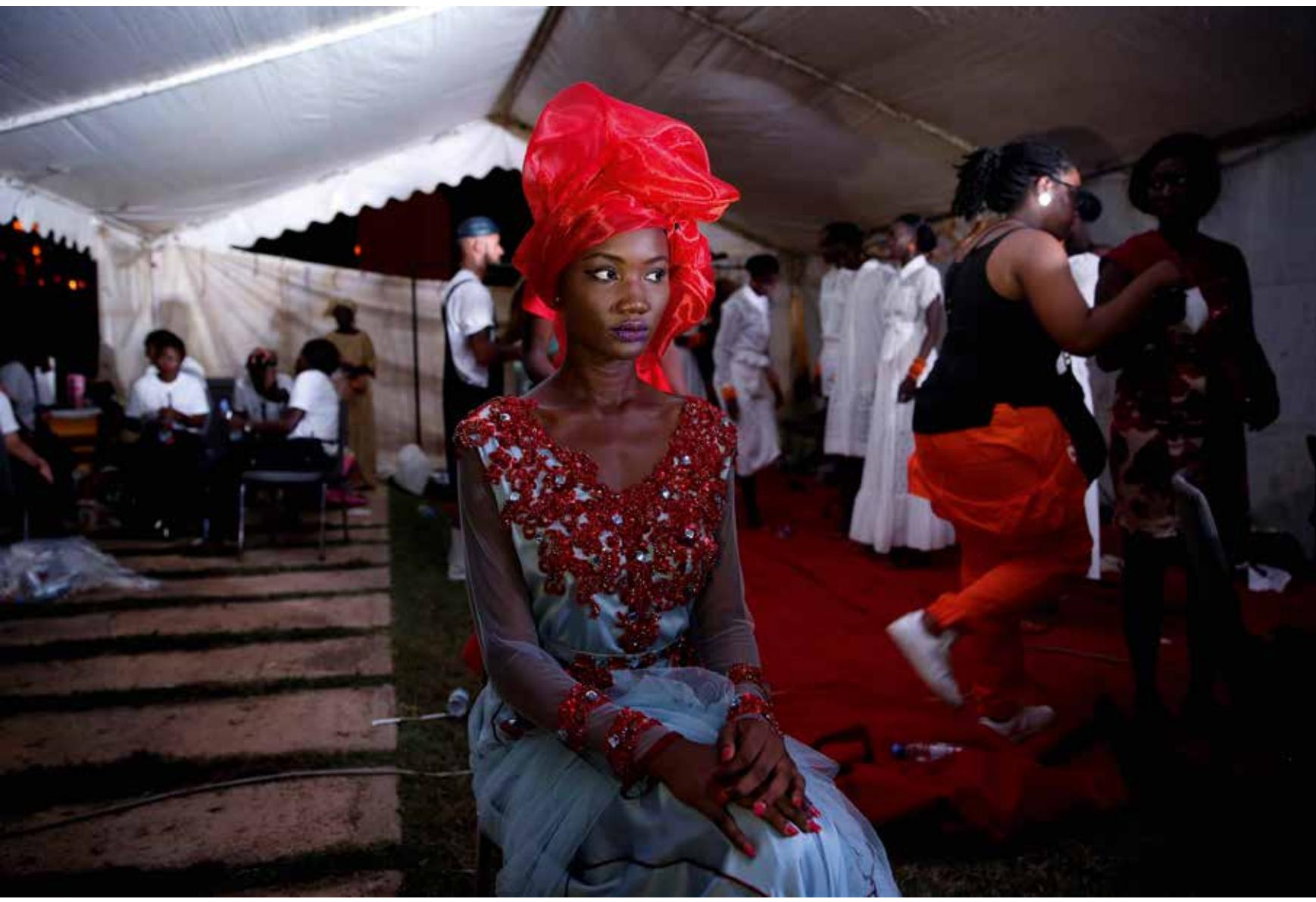
Finbarr's photography and multimedia work has earned numerous other industry honours, including First Place in the Portraits category at the 2019 World Press Photo Awards. He was previously the winner of the World Press Photo of the Year in 2005.

Finbarr lived for twelve years in West and Central Africa and has spent two decades covering conflicts in the Democratic Republic of Congo, Chad, Sudan, Afghanistan, Libya, and Gaza.

He has held academic fellowships at Harvard, Yale, and Columbia University and is a board member of ACOS Alliance, an organization working to embed a culture of safety across newsrooms and among freelance and local journalists worldwide.

He is among those profiled in *Under Fire: Journalists in Combat*, a documentary film about the psychological costs of covering war. The film won a 2013 Peabody Award and was shortlisted for a 2012 Academy Award.

He is based in Dublin, Ireland.

დაკარის მოძა

კურატორი: თეონა გოგიჩაიშვილი

ოქროსფერი სანაპიროებით, თვალისმომჭრელი ღამის კლუბებით, ენერგიული მუსიკით და მოდით სენეგალის დედაქალაქი დაკარი თანდათან სულ უფრო მეტად იხვეჭს სამოგზაუროდ აუცილებელი მიმართულების სახელს.

ეს მხარეული ბლგაბირა ქალაქი „დასავლეთ აფრიკის მოდის ცენტრია“, როგორც ეს უკრალიბა National Geographic Traveler-მა აღნიშნა იანვრის ნომერში. ასევე, დაკარი ქალაქში ყველაზე კარგი გასართობი ადგილების ჩამონათვალის თვალსაზრისითაც პირველ ადგილს გავიდა. ახლახან The New York Times-მა დაკარი 2019 წელს აუცილებლად დასათვალიერებელი 52 ქალაქის ჩამონათვალში შეიყვანა და აღნიშნა, რომ ქალაქში „უდიდესი დადგითი ენერგია ტრიალებს“ და ადგილობრივი „დიზაინი და მოდა ნიუ იორკის სადემონსტრაციო დარბაზებისთვის ზედგამოწრილია“.

ეს ყოველთვის ასე იყო, უბრალოდ, ახლა უფრო დიდი ყურადღება მიაქციეს. დაკარში 2005 წელს გადავედი საცხოვრებლად და აქ თითქმის ათი წელი დავრჩი. ახალი ამბების ფოტოგრაფია გმეშაობით და აფრიკის შესახებ ამბებს ვიღებდი. ეს ამბები ხშირად მეეხებოდა ომებს, გადატრიალებებს, ბუნებრივ კატასტროფებს, მაგრამ სენეგალი ყოველთვის მშვიდობის სავანე იყო და აქ შედარებით სიმშვიდე იყო. ჩემს, როგორც ფოტოგრაფის, თვალს ყოველთვის იტაცებდა ცოცხალი ფერები და დიზაინი. წლების განმავლობაში ამ ქალაქში მოდის ვიღებდი. ახალგაზრდები განსაკუთრებულ მონიშნებას გრძნობებს ტრადიციული ტანსაცმლის — გრილი ბებების მიმართ, რომლებიც განსაკუთრებულ შემთხვევებში აცვიათ. ამ ყველაფერს ისინი საკუთარ, ინოვაციურ სტილს უხამებენ.

კონტინენტის უკიდურეს დასავლეთში არსებული სენეგალი არის ქვეყანა, რომლის საშუალო ფერნასაც კარგი განათლება აქვს მიღებული. კარგი აღნაგობის მქონე, პოდიუმისთვის გამზადებული ინსტაგრამის თაობა, რომლისთვისაც მნიშვნელოვანია აფრიკული და ამერიკული მოდა, ელეგანტურ და ესთეტიკურად მიმზიდველ სტილს ქმნის.

იოანესბურგი, ლაგოსი, ნაირობი და კასაბლანკა ცნობილია აფრიკული მოდის მონინავე ქალაქებად. მაგრამ დაკარი ასეთივე მნიშვნელობის ცენტრად იქცა, დაკარის მოდის კვირეულის 40 წლის ორგანიზაციონის, ადამი ნდიაის ძალისხმევის წყალობით.

„კარიერა მაშინ დავიწყე, როცა ყველა ახალგაზრდა გოგო ჩემ ქვეყანაში რაღაცის გავთებას ცდილობდა“, ამბობს ნდიაი.

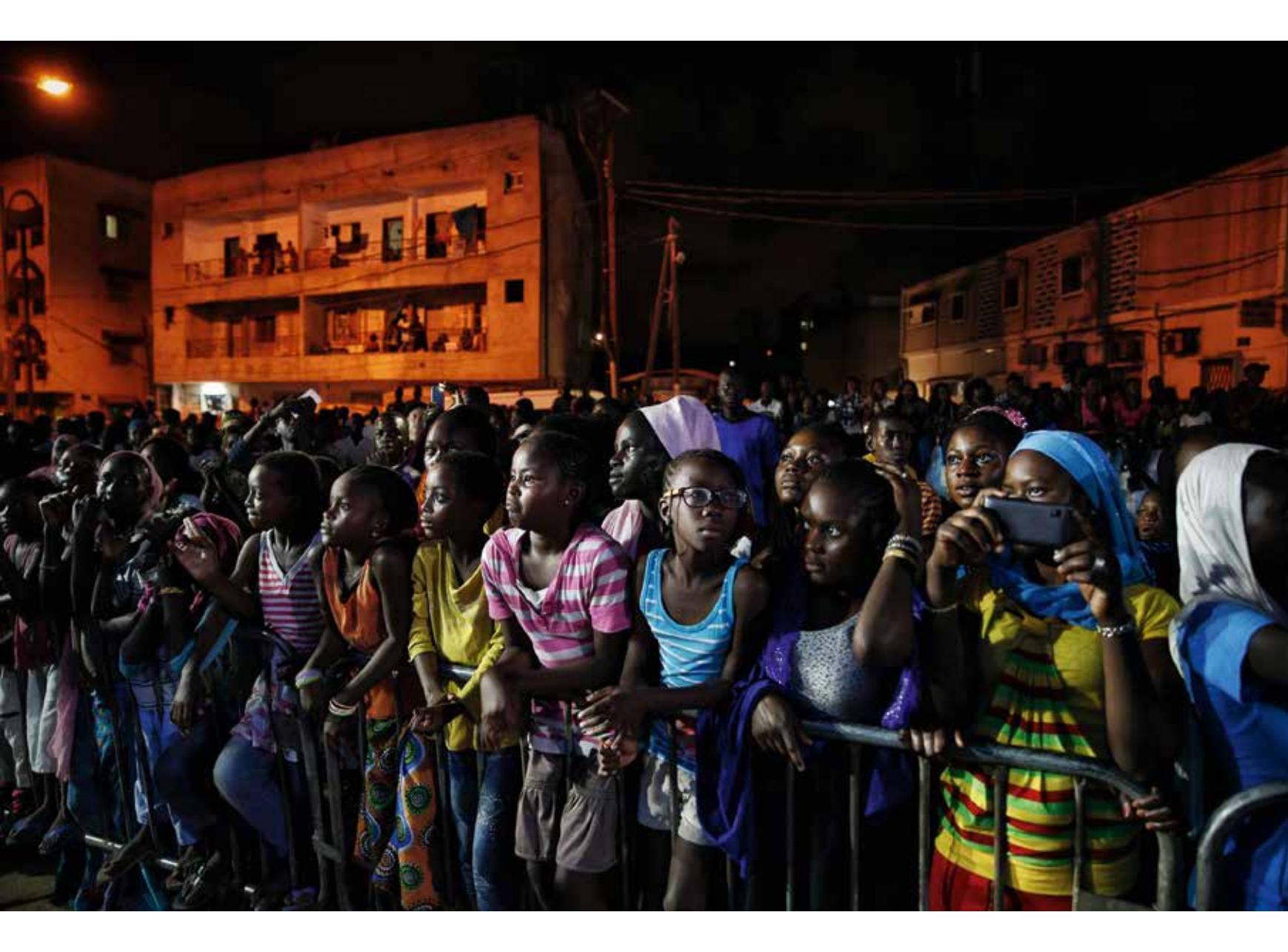
დაკარის მოდის კვირეულზე, რომელსაც 17 წლის წინ ჩაიყარა საფუძვლი, თავდაპირველად ძალასან ცოტა მონძომებული ადგილობრივი დიზაინერი და მოდელი წყალობდა. ღონისძიებები ხშირად დანგრეულ სასტუმროებში ტარდებოდა. ახლა უკვე ათობით დიზაინერი მთელი მსოფლიოდან ჩამოდის, რომ თავისი კოლექცია, დიჯების მუსიკის ფონზე ნარმოადგინოს სივრცეში, რომელსაც დრონებით იღებენ და ეროვნული ტელევიზით გადაიცემა.

ნდიაის ერთ-ერთი მეგობარი, სტილისტი იენე აპერდ ტაილი სპილოს კუნძულიდან და სენეგალიდან, ბიონსეს კონსულტანტია სტილის საკითხებში და, ასევე, კონსულტაციების უწევს კანიე უესტს და კო კარდაშიანს. საქველმოქმედო კონცერტები Global Citizen Festival: Mandela 100, რომელიც გასულ თვეში სამსრუთ აფრიკაში გაიმართა, ბიონსეს ნიაიეს შექმნილი ტანსაცმელი ეცვა. მათ შორის იყო კვადრატული, რელიეფური ჩანთა, მომთაბარე ტუარეგების სტილში.

Eurotomonitor-ის თანახმად, უკანასკნელი ორი ათწლეულის მანძილზე, აფრიკული მოდა სულ უფრო ფართოვდება. სამხრეთ ნაილონი მდებარე აფრიკულ ქვეყნებში დამზადებული ტანსაცმელი და ფეხსაცმელი 31 მილიარდ დოლარადა შეფასებული. ინდუსტრიის ამოცანებში შედის ტანსაცმლის ნარმობის ფასების მართვა, ხარისხის კონტროლი, დოსტრიბუციის მოწესრიგება და დიდ ბაზებზე გასვლა.

ამგვარი გამოწვევები სენეგალელთა დიდი ნაილისთვის ცენტრალური მთავარია შესაბამისი ტანსაცმელი აარჩიონ, კარგად გამოიყურებოდნენ და მნიშვნელობა არ აქვს, სად მიღიან.

ნარმობიდებით რამდენიმე ფოტოს, რომელზეც გამოსახულია დაკარის სტილის და მოდის მრავალფეროვნება და ღონისძიებები, რომლებსაც წლების მანძილზე ვიღებდი.

DAKAR FASHION

Curated by **Teona Gogichaishvili**

With golden beaches, glitzy nightclubs, and a vibrant music and fashion scene, Senegal's capital Dakar is emerging as a top global travel destination. The breezy seaside city is "West Africa's center of style," according to the January issue of National Geographic Traveler magazine, which also ranked Dakar number one on its list of "What's Cool in Urban Hotspots." The New York Times this week included Dakar on its list of 52 places to visit in 2019, reporting that the city is "bursting with positive energy" and that local "design and fashion creations would fit right in at New York showrooms."

This has long been the case even if it only now gaining notice. I moved to Dakar in 2005 and spent nearly a decade based there working as a news wire photographer covering stories across Africa. This often meant documenting wars, coups, and disasters, but Senegal always remained a haven of peace and relative tranquility in an often-tumultuous region. My photographic eye was always drawn to the vibrant colors and designs and, over the years, I photographed fashion around town. The city's youth blends a deep respect for the traditional, flowing boubous worn for special occasions with cutting-edge styles of its own.

Located on the westernmost point of the continent, Senegal is a country with a well-educated middle class and a statuesque, catwalk-ready Instagram generation that embraces African and American fashions to create an elegant and athletic style of bling and beauty.

While Johannesburg, Lagos, Nairobi and Casablanca are at the forefront of African fashion, Dakar has become an equally important hub, with much of its energy driven by Adama Ndiaye, the 40-year-old organizer of Dakar Fashion Week, and a number of other international African Fashion Week events.

"When I started it was a young girl's dream to build something in my country," Ndiaye says.

Launched 17 years ago, Dakar Fashion Week initially had only a handful of aspiring local designers and models gathering in often run-down hotels. Now dozens of designers from around the world present their creations to thumping DJ mixes as drone cameras hover above runway shows broadcast live on national television.

One of Ndiaye's friends, Jenke Ahmed Tailly, an Ivorian and Senegalese stylist, works as Beyoncé's creative director and also advises Kanye West and Kim Kardashian. At the Global Citizen Festival: Mandela 100 charity concert in South Africa last month, Beyoncé wore one of Ndiaye's creations, a Boyette Bag, based on the nomadic Tuareg style of embossed leather boxes.

Africa's fashion scene has grown steadily over the past two decades, with sub-Saharan Africa's apparel and footwear market now worth \$31 billion, according to data by Euromonitor. Industry challenges include managing clothing production costs, quality control, distribution logistics and reaching large markets.

Such challenges are far from the minds of most Senegalese, whose most pressing fashion concerns involve choosing the right outfit and looking their best, wherever they're headed.

Here's a selection of images reflecting the variety of Dakar styles and fashion events I've photographed over the years.

მარტინ პოგრები

მარტინ პოგრები დაიბადა 1967 წელს. ის არის შვედი ფოტოგრაფი, რომელიც მაღმობში ცხოვრობს. მარტინ პოგრები ტრადიციული დოკუმენტური ფოტოგრაფიის სფეროში მოღვაწეობს და მრავალნაიან პროექტებზე მუშაობს, სადაც მისი ინდივიდუალური მიღებითა იკვეთება. მისი ნამუშევრების გამოფენები მრავალგზის მოეწყო. გამოცემული აქვს რამდენიმე მონოგრაფია: „ოკეანე“ (2008), „დაბლობები“ (2011), „ტრაქტორისტი ბიჭები“ (2013), „იტალია“ (2016), „სიცარიელე“ (2018) და „აგვისტოს სიმღერა“ (2019). მისი ნამუშევრები ინახება სხვადასხვა კოლექციაში, მათ შორის: პარიზის ნაციონალურ ბიბლიოთეკაში, ორეგონის ნატიფი ხელოვნების მუზეუმსა და სტოკჰოლმის თანამედროვე ხელოვნების მუზეუმში. 2013 წლიდან მარტინი პარიზის Galerie VU-ს წევრია.

სიცარიელე

კურატორი: თინა შელჰორნი

„სიცარიელე“ ევროპის ჩრდილოეთში შეიქმნა, 2008-2018 წლების ჩამთარში.

„ქალაქი თითქოს უძლეველი ზამთრის მარწუხებია მოქცეული. ერთადერთი, თითქოს ის ცდილობს მის დატყვევებას. ის მარტია, საკუთარ თავთან გაუცხოებული. სამყაროს აბსურდულობაში მოქცეული, როდესაც ყველა პორიზონტი ჩიხს ემსგავსება. აქ ყველაფერს ზამთრის ცავი ხელი ატვირთა. ყრუ, თეთრი ხილვებით გატანწყლით, ღუბას ექებს, ან იქნებ ხსნას ელის დამაბრმავებული სინათლისგან, ცოტა სითბო წყურია. სხვა ადამიანის სინაზე, სითბო; ადამიანის, რომელიც ყოველთვის უსხლებება მას და ზურგს აქცევს, უფრო შფოთვა მოაქსეს და არა სიმშვიდე. სხვა ადამიანის სითბო, რომელიც ბოლომდე წერდება მას, ან უარ ამბობს, მაგრამ უკაცრიელ კუნძულად ჩრება, როგორც მისი მარტოობის სარვე. მისი ძეგბა შეიძლება მარტინით დამთავრდეს.

თითქოს ყოველთვის, როდესაც გამოსავალს ხედავს, ცდილობს მოიხელოთს ნისლიანი ხილვები, რომელშიც იხლართება.

ჩვენ, ვინც თვალს ვადევნებთ მის გამოსასულებებს, მოულოდნელად ვაწყდებით მას, გაოგნებული ვართ. და მერე ისევ ებნევა განა, სამყარომიც და საკუთარ თავშიც მისითვის, რომ უფრო მეტი გამონათება გვაჩვენოს.

მისი ფოტოები თავმუდამხვევია, მათში იგრძნობა გამარჯვებულების სილამაზე, რომლებიც მზის სინათლეს უბრუნდებიან. ისინი ახმოვანებენ იმ ადამიანის მარტოობას, რომელიც დაიკარგა, რომელიც თავს უბედურად გრძნობს, მაგრამ მზადაა, წინ აღუდეს სიცარიელის შიშს და არსებობის შეუძლებლობას. ამრიგად, ისინი იმდენივე სინათლეს ირეკლავენ, რამდენსაც იმედგაცრუებას და იმაზე მიგვანიშნებენ, რომ ზამთარი, საბოლოო ჭამში, დაუძლეველი როდია.“

ტექსტი: კაროლინ ბენიშუ, გამოქვეყნდა ფოტოხელოვანის ხელნაკეთ წიგნში

ი. გრიშაშვილის სახელობის თბილისის ისტორიის მუზეუმი, ქარვასლა

MARTIN BOGREN

Martin Bogren (1967), a Swedish photographer based in Malmö, is working in the tradition of documentary through long-term projects devoted to a personal approach. His work has been widely exhibited and published in several monographs; Ocean 2008, Lowlands 2011, Tractor Boys 2013 and Italia 2016, Hollow 2018 and August Song 2019. His work is represented in several collections, including Bibliothèque Nationale de Paris, Oregon Fine Art Museum and the Museum of Modern Art in Stockholm. Martin is a member of Galerie VU' in Paris since 2013.

HOLLOW

Curated by **Tina Schelhorn**

Hollow was photographed in Northern Europe during the winters of 2008-2018.

'The city seems in the grip of an insurmountable winter. Unless it is him who holds it in thrall; he drifts alone, a stranger to himself. Trapped in the absurdity of being in the world when any horizon looks like a dead end. Here everything is cold. Plagued by deaf, white apparitions, he wanders in search of an anchor, perhaps redemption in the blinding light, a little warmth. The warmth of another - human tenderness - which always eludes him and turns its back, bringing more anxiety than comfort. The warmth of another who gives herself or refuses, but remains irrevocably a desert island, like a mirror to his loneliness. His quest could be a failure.'

As if, each time he glimpses a way out, he tries to capture the hazy visions into which he seems to stumble - and we who look at his images stumble with him, shaken - and then he loses his way again, in the world and in himself, only to reveal more flashes.

His photographs are vertiginous, they have the beauty of the vanquished returning to the light, they give voice to the loneliness of one who is lost, who feels wretched, but confronts the fear of emptiness and of not being able to exist. Thus they capture as much light as despair and hint that winter is not ultimately insurmountable.'

Text by **Caroline Benichou** published in the handbound artist's book.

I. Grishashvili Tbilisi History Museum, Karvasla

ნინა კორჰონენი

ნინა კორჰონენი დაიბადა 1961 წელს, ფინეთში. 1980 წლიდან ცხოვრობს და მუშაობს სტოკოლმში (შვედეთი). ფოტოგრაფიას 1980-იანი წლების ბოლოთან სწავლობდა შვედეთში, ნინადნის ფოტოსკოლაში. კორჰონენის ნამუშევრების გამოფენები სხვადასხვა დროს გაიმართა კოპენჰაგენის ფოტოგრაფიის ცენტრში (დანია), სანქტ-პეტერბურგის როსტოკის კულტურის სამინისტროს ცენტრში (რუსეთი), შვედური კულტურის ცენტრში პარიზში (საფრანგეთი), ასევე არაერთ საგამოფენო დარბაზსა და გალერეაში — შვედეთში, ნორვეგიაში, ფინეთში, საფრანგეთში და ა.შ.

<http://ninakorhonen.com/>

ანა - ამარიკალი ჩეჭო

კურატორი: თინა შელჰონი

გამოფენა წარმოგვიდგენს ნინა კორჰონენის საყვარელი ბებიის, ანას ისტორიას და მისდამია მიძღვნილი. ფოტოები გადაღებულია ნიუ იორკსა და ლეიკ კორტში, ფლორიდა, 1993-1996 წლებში. ფოტოები ყოველდღიურ ცხოვრებაზე მოგვთხოვთ და იუმორნარეული სითბოთი და გრძებობითა გამსტვალული. გამოფენა ეძღვნება მოხუც ქალს, რომელიც სხვაგვარ ცხოვრებას ესწრაფოდ და მიიღო კიდეც. ამერიკაში მოგზაურობაზე ბებია ჰერ კიდეც ბავშვობიდან ოცნებობდა, როდესაც ჰერ კიდეც რვა წლის იყო. თავის დროობები, დეიდას დაპირდა, რომ ამ „საოცრებათა ქვეყანაში“ აუცილებლად ჩაავითხავდა. ანა 40 წლის იყო. ეს დრო ფინეთში სირთულეებს და უმუშევრობას დაემთხვა. მისი მუჟდლე — კალე — მსოფლიოს დიდ პორტებში, მთავარი ინჟინერის სტატუსით მოგზაურობდა ხოლმე. ახლა იფიქრა, რომ თვითონ დარჩენილიყო შინ. 1959 წლის გამაფხულზე ანამ ასდინა აცნება და მარტო, რამდენიმე ასეველი დოლარით, ინგლისური ენის განსაკუთრებული ცოდნის გარეშე, ნიუ იორკში გაემგზავრა. ის ბრუკლინში ცხოვრობდა და მანქერენის ბედა ნაწილში, შეძლებულ ოჯახში მჩარეულად მუშაობდა. ანა ყოველ ბაზეულს დაფრინავდა ტამპერეში (ფინეთი) და ყოველ ბამთარს კალე ნიუ იორკში დადიოდა. 1985 წელს, როცა კალე გარდაიცვალა, ანა მ ნინას კალეს კამერა მიცა. რამდენიმე წლის მემდევ მან აღმოაჩინა ბებია-ბაბუის მოგზაურობების ფერადი ფოტოები. შემდევ გადაწყვიტა, ანას ფოტოები გადაედო თავისის ბებურად. ის ანასთან დადიოდა მუდმივად, ზედიზედ ორი-სამი კვირით და ფოტოებს უდებდა სახლში ან მის საყვარელ ადგილებში. ანა ნინას „ბურგის მომქავებელს“ ეძახდა და საკუთარ ისტორიებს უყვებოდა. ანამ 40 წელი იცხოვრა ამერიკაში და 83 წლის ასაკში, სიმსივნით გარდაიცვალა. უკანასკნელი ექვსი წლის მანძილზე თავის საყვარელ მზეს ეფიცებობდა მთელი წელი. თავისი სამი სახლიდან ხან ერთში ცხოვრილდა, ხან მეორეში, ხან — მესამეში — გამაფხულს და შემოდგომას ნიუ იორკში ატარებდა, ზაფხულს — ფინეთში, გამთარს — ფლორიდაში. ყველაფერი ისე მოხდა, რაზეც ტანგებობდა. „მემუარები, როგორც ფორმა, მნიშვნელოვანია ნინა კორჰონენის მანამუშევრები. ეს ერთგვარი ავტობიოგრაფიული ქანრის სერიაა. ბაბუამისის მის მიერ ნაპოვნი გადაღებული ფერადი კადრებით იწყებს და შემდევ საკუთარ ისტორიას აგრძელებს. ეს ამბები „ამერიკული ცხოვრებიდანაა“. მის კამერის ფოკუსში ბებიამისია, რომელიც 1959 წელს, აშშ-ში გადავიდა საცხოვრებლად. დიდი ზომის ფერად ფოტოებზე გამოსახულია სხვადასხვა თაობის ორი ქალის დიალოგი.

NINA KORHONEN

Nina Korhonen was born in Finland in 1961. Since the 1980's she has lived and worked in Stockholm, Sweden. She studied photography at the end of 80's at Nordens Photography School in Sweden. Korhonen has had solo exhibitions at the Fotografisk Center in Copenhagen, Denmark, the Photography Center Rosfoto of the Russian Federation Ministry of Culture in Saint Petersburg, Centre Culturel Suedois, Paris, France, and at many exhibition halls and galleries in Sweden, Norway, Finland, France and elsewhere.

<http://ninakorhonen.com/>

ANNA - AMERIKAN MUMMU

Curated by **Tina Schelhorn**

The show is a story and a tribute to Nina Korhonen's beloved grandmother Anna. The photographs have been taken in New York and Lake Worth, Florida between 1993-1999. The photographs are close to everyday life, sensual and warm – with lot of humor. The exhibition is a tribute to an elderly woman who was seeking a different life and found it. The journey to America had been grandmother's big dream since she was eight years old and promised to follow her aunt to the great "Wonderland". Anna was 40 years old and it was a bad time in Finland and impossible to find a job. Her husband Kalle had travelled as the chief engineer to all the great ports of the world, now he thought that it was his turn to stay at home. In spring 1959, Anna realized her life's dream and alone, with couple of hundred dollars and no special skills in the English language, she took the airplane to New York. She lived in Brooklyn and worked as a cook in a wealthy family in upper Manhattan. Anna flew to Tampere, Finland every summer and Kalle flew to her in New York every winter. When Kalle died in 1985, Anna gave Nina his camera. A few years later when she found old colour photographs from their trips, she decided to keep portraying Anna in her own way. She visited Anna regularly for two, three weeks at the time and photographed her in her home and favorite places. Anna called Nina her "back-scrubber" and she listened Anna's stories and learnt to her "Amerikan mummu". Anna got 40 years in America. She died from cancer, 83 years old. For the last six years, she had the beloved sunlight all year round. She travelled between her three homes – spring and autumn in New York, summer in Finland and winter in Florida. It was exactly as she had dreamt it would be. "Memories form an important element in Nina Korhonen's autobiographically motivated series of photographs. Starting from found color snapshots of her grandfather, she develops her own history taken from the world of the "American way of life" at which in the center is her grandmother who emigrated to the U.S. in 1959. In large format color photographs a dialogue is created between two women from different generations.

გიორგი შენგელია

გიორგი შენგელია დაიბადა 1984 წელს თბილისში. 2006 წელს დაამთავრა კომუნიკაციების ფაკულტეტი, ხოლო 2009 წელს ოჯახთან ერთად ფლორენციაში გადავიდა საცხოვრებლად. ფლორენციაში ცოფნის დროს გიორგი ფოტოგრაფით დაინტერესდა, 2012 წელს კი მარაგონის სკოლის ფოტო-ურნალისტიკის ფაკულტეტზე ჩააბარა.

მისი პირველი ფოტო პროექტის (ოთხი ოთახი) დასრულების შემდეგ, იგი თბილისში დაბრუნდა. 2013 წლიდან გიორგი შენგელია თბილისში ცხოვრობს და მუშაობს საკუთარ ფოტო პროექტებზე.

აქამდე მოვადი

კურატორი: გიორგი როდიონოვი

„ხშირად, შემთხვევითობები განაპირობებს ცვლილებებს…

ჩემი ოჯახის კუთვნილი ფოტო არქივი დიდი ხნის წინ დაიწვა. ფოტოების მხოლოდ მცირე ნაწილი გადარჩა. დამწვარმა, დახეულმა, გვერდებმოჭრილმა და დეფორმირებულმა მცირე ზომის ფოტოებმა ძიების პროცესი დააჩქარა. ამ მცირე ზომის ნოსტალგიურმა ფოტოებმა შთამაგონა მემუშავა ახალ ჟანრში, რომელიც ჩემში ისეთივე შეგრძნებებს გამოიწვევდა, როგორსაც ცეცხლისგან გადარჩენილი ფოტოები. ვცდილობ, ეს განწყობა შევქმნა იმ შემთხვევით აღმატებილ პორტრეტებში, რომლებსაც ყოველდღიურად გხედავ…“.

გიორგი შენგელია

GIORGİ SHENGE利亚

Giorgi Shengelia Born in 1984 in Tbilisi, Georgia. He studied communications and graduated from the institute in 2006. In 2009 moved with his family to Florence, Italy. While living there Giorgi became interested in art and photography and in 2012 decided to take a course in photojournalism in the school of Marangoni. After finishing His first photo project (four rooms) he moved back to Tbilisi. Since 2013 George Shengelia lives in Georgia and works on his own independent photo projects.

I CAME HERE SO FAR

Curated by **Giorgi Rodionov**

„Coincidences often condition changes...

My family's photo archive burned long ago. Only a small number of photos survived. Burned, torn, cropped sided and distorted small photos speed up the searching process. The small nostalgic photos inspired me to work on a new genre that would give me the same feelings as the photos survived from the fire. I try to create this mood in accidental portraits that I see every day...“,

Giorgi Shengelia

პუგო ვებერი

პუგო ვებერი დაიბადა პარიზში, 1993 წლის 25 აპრილს. მამის ვინაობა უცნობია. 9 წლის ასაკში საცხოვრებლად გადავიდა მილაში, რაღაც დედამისს იტალიული მამაცაცი შეუყვარდა. მას ყოველთვის იმიდავდა ვიზუალური ხელოვნება. თავდაპირველად გრაფიტიები მუშაობდა, მაგრამ 18 წლის ასაკში ანალოგური კამერით ფოტოების გადაღება დაწყობდა და მას შემდეგ აღარ გაჩერებულა. 2014 წელს დაამთავრა მილანის კანდინსკის სახელობის გრაფიკული დიზაინის სკოლა. დაიწყო კოლეჯში სწავლა, მაგრამ ფოტოგრაფის ასისტენტობა უფრო აინტერესებდა. საშუალება ჰქონდა, ეთანამშრომლა მაგნუმის ფოტოგრაფ ალექს მაკოლისთან ერთი წლის მანძილზე და მონაბილეობა მიეღო კოლექტივ Cesura-ს პროექტებში, რომელიც 2008 წელს მაკოლიმ დააფუძნა.

2017 წელს პუგომ ფირჩე აღმართდა „კალეს კუნგლუბის“ სახელით ცნობილი ლტოლვილთა ბანაკის დაძლა, ელისეს მინდვრებები პარიზის ტერაცტი, საპრეზიდენტო არჩევნები საფრანგეთში. 2018 წელს დაიწყო მრავალწლიან პროექტებ „5341“ მუშაობა დეინ მოლიკასთან ერთად, რომელიც მოგვითხრობს მილანის სამხრეთით მდებარე გარეუბნების შესახებ. პროექტი წიგნის სახით გამოიცა 2019 წლის მაისში.

დანი მოლიკა

დაიბადა და გაიზარდა მილანში, რომლის გარეუბნების ცხოვრება და სუბკულტურა მისი ინტერესის სფეროში მოექცა. ის სარეკლამო ფოტოგრაფის ჟანრში მოღვაწეობს, რომელიც ქუჩის ჩატმულობას და ბრენდებს (Nike, Adidas, Diesel, Stüssy) უკავშირდება, მაგრამ პარალელურად მუშაობს დამოუკიდებელ კროს-კულტურულ პროექტებზე და პირად ფოტოსერიაზე „5341“, რომელსაც ჰუგო ვებერთან ერთად ამზადებს.

5341

კურატორი: კარინ დოლევი

იტალიაში უკედა ქუჩას თავისი ბიუროკრატიული კოდი აქვს იდენტიფიკაციის მიზნით. 5341 — ბოიფავას ქუჩის კოდია მილანის სამხრეთით, პროლეტარების გარეუბანში. ეს ციფრი ახალგაზრდებს შორის იქ დაბადების და აღზრდის სიმბოლოდ იქცა. ამ ციფრებს ისინი ვედლებზე წერენ, ზოგჯერ კი სხეულზეც ისვირინებენ. ეს იტალიის გარეუბნებში ახალგაზრდების მდგრადირეობას გამოიატავს, სამს უსცას მოწყვეტილობას, უმშევრობას და სოციო-ეკონომიკურ სიღარიშეს, ასევე წვრილმან ქუდობას და უბაში ამ ახალგაზრდების „დატყვევებას“.

5341-ის ბიჭები პარალელური ცხოვრებით ცხოვრობენ, ყველმივად კანონიერების ზღვაზე არიან, ექებენ ადგილს სამყაროში, რომელმაც ისინი საკუთარი თავისი ანაბარა მიატოვა და წაართვა შესაძლებლობა, იყვნენ ისინი, ვინც სურთ.

5341-ის საშუალებით, ახალგაზრდები ცდილობენ, შექმნან ახალი საზოგადოება/ოჯახი, სადაც საკუთარი ბედის განმგებლები იქნებიან.

HUGO WEBER

Hugo Weber was born in Paris, on April 25th 1993, from an unknown father. He moved to Milan when he was 9 because his mother fell in love with an Italian man. He always had a passion for visual art. He first drew and made graffiti but, when he was 18, he started taking pictures with an analog camera and never stopped since that day. He graduated in 2014 from Graphic design at ISS Kandinsky High school in Milan. He started College but preferred working as a photo Assistant. He had the opportunity to be assistant of the Magnum photographer, Alex Majoli for a year and took part in projects of the collective Cesura, founded in 2008 by Majoli.

In 2017 Hugo was documenting Calais' jungle dismantling, Paris attack in Champs-Élysées, presidential election in France. In 2018 he started a long term project, "5341", with Denny Mollica, about a proletarian suburb in the south of Milan that became a book in May 2019.

DENNY MOLLICA

Born and based in Milan the city whose suburban scenario and the subculture it produces are the focus of her personal research. While working on commercial photoshoots committed by streetwear and fashion brands (Nike, Adidas, Diesel, Stüssy) she carries on several collaborations for independent cross-cultural projects and her personal stories: "5341", with a photographer Hugo Weber.

5341

Curated by **Carine Dolek**

In Italy each street has a bureaucratic code used to identify it. 5341 is the code of Boifava street, a proletarian suburb in the south of Milan; this number became a strong symbol of belonging for young people born and raised there. They express this by writing it on walls and in some cases even tattoo it on themselves.

These young people reflect the condition of youth in the Italian suburbs, shining a light on the boredom, the lack of work, the social and economic poverty and the petty theft and as a consequence their "detention" inside the neighborhood. 5341's boys live a parallel life, always on the fringes of legality, searching for an identity in a world that abandons them to themselves, keeping them away from the possibility to be what they wanted to be.

They are looking, through the number 5341, to create a new society/family where they could be the owner of their destiny.

ჰუგო ვებერი და დენი მოლიკა
Hugo weber and Denny Mollica

EEP BERLIN

EEP Berlin ბერლინში მოქმედი ფოტოგრაფების ბლატფორმაა, რომელიც თანამედროვე აღმოსავლეთ ევროპელი ფოტოგრაფების ნამუშევრების საერთაშორისო აუდიტორიის წინაშე წარდგენას ისახავს მიზნად. ისინი იკვლევენ სხვადასხვა საკითხს, მათი კურატორობით ეწყობა გამოფენები და აქვეყნებენ ხელოვნების ნიმუშების რეპროდუქციებს თუ ისტორიებს იმტერნეტში. მათი აძლისხმევით, ასევე, გამოდის ჟურნალი EEP, რომელიც პირველი მედია-საშეალებაა აღმოსავლეთ ევროპელი ვიზუალური არტისტების და ფოტოგრაფების შესახებ. EEP-ს პირველ გამოცემაში შევიდა საგულდაგულოდ შერჩეული 41არტისტის ნამუშევრები 18 ქვეყნიდან და 2019 წლის ოქტომბერში გამოქვეყნდა.

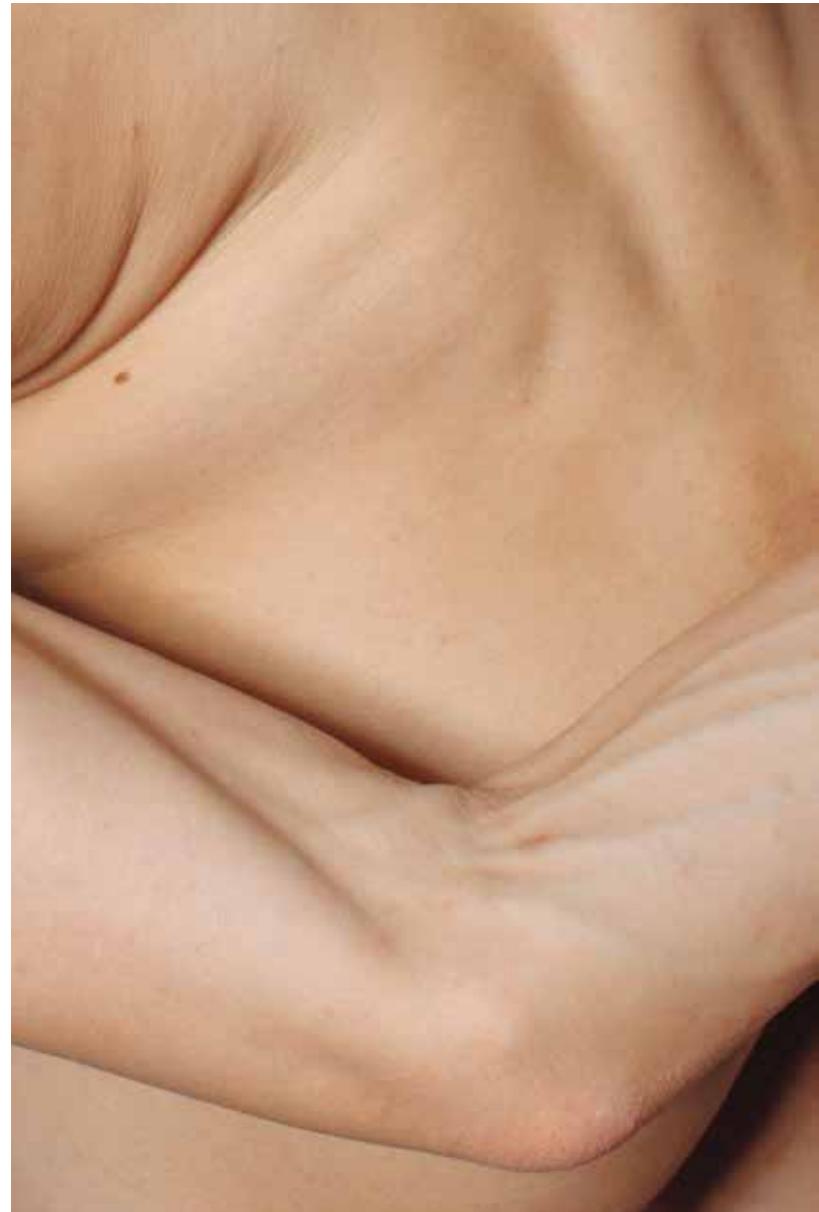
ქსოვილისა და სტრუქტურის შესახებ

კურატორი: მაია ხრისტოვა

ფოტოგრაფია ყველაზე ბოლოს შეუერთდა სახვით ხელოვნებას. ხელოვნების ბევრ აკადემიაში მისი ადგილი ჯერ კიდევ საკამათოა. გამოგონების დღიდან ფოტოგრაფია ითვლებოდა, როგორც ცხოვრების შესწავლის და დოკუმენტირების საშუალება ხელოვნების სხვა ფორმების შესაქმნელად ან დაარქივების მიზნით. მისი უპირატესად პრაქტიკული ფუნქციების გამო, როგორც იმ დროს თვლიდნენ, ის შემოქმედის წარმოსახვის არასრულყოფილ და ნაკლოვან გამოხატულებად მიიჩნეოდა. ამის შემდეგ ამგვარმა გამიგვიანა აჩრი დაკარგა, რადგან დღესდღობით ფოტონამუშევრები ხელოვნების მუზეუმებშა გამოფენილი და მას თავისი ადგილი უკავია ვიზუალური ხელოვნების ისეთ ფორმებს მორის, როგორიცაა ფერწერა, არქიტექტურა და ქანდაკება. უპირატესობა მიენიჭა ხელოვანის ჩანაფიქრს და ამიტომაც მან სხვადასხვა სფეროში მოღვაწეობა დაიწყო. თუმცა, თუკი ქანდაკებისა და ფოტოგრაფიის მიმართებაზე დავფიქრდებით, მათ მაინც ერთმანეთის მიმართ შეპირისპირებულად ჩათვლიან. ფოტოგრაფია მანც ერთგვარ ძრუსელ მედიუმად ითვლება, ხოლო ქანდაკება — სივრცესთანაა დაკავშირებული, რელიეფურია. ამ გამოფენის მიზანია ქანდაკების და ფოტოგრაფიის დაახლოება და ამ საშუალებებს შორის კავშირის დადგენა ფოტოგრაფიის თვალსაზრისით. როგორ აღიქვამენ თანამედროვე ფოტოგრაფები ქანდაკებას და როგორ არის წარმოდგენილი ქანდაკება მათ შემოქმედებაში? გამოცენა აერთიანებს ყაბაში იულია ხანის, რუსი იან იუგაის და უკრაინელი ანტონ შებეტკის ნამუშევრებს. ამ პროექტის ფრაგმენტები გამოივეყნდა ჟურნალ EEP Berlin-ის პირველ წომერში, ხოლო ფოტოგრაფია, როგორც სივრცული მოიქციო, ამ ჟურნალის მთავარი თემა იყო.

ანტონ შებეტკო
Anton Shebetko

იულია ხანი
Yuliya Khan

EEP BERLIN

EEP Berlin is a Berlin-based photography platform dedicated to presenting the works of contemporary authors from Eastern Europe to international audiences. We do research, curate exhibitions, offer a fine selection of fine art prints and publish stories online. We are also the publisher of the eep Magazine, the first journal dedicated solely to the work of Eastern European visual artists and photographers. eep Vol.1 features 41 carefully selected artists from 18 different countries and was published in October of 2019.

OF TEXTURE AND STRUCTURE

Curated by **Maya Hristova**

Photography was the last medium to join the fine arts and in many art academies, the validity of this statement is still being questioned. After its invention, photography was understood as a mere tool for studying and documenting life in order to create other forms of art or for their archiving. Due to its predominantly practical functions, as they were perceived at the time, it was considered less pure and not allowing for the full expression of the artist's imagination. Eventually, such distinctions became superfluous, while photography today is being exhibited in art museums and has earned its place among other forms of visual art such as painting, architecture and sculpture. As the intention of the artist has been given primacy, artists have also started working in a range of different mediums. Nevertheless, if one thinks of sculpture and photography, they would probably still be perceived as standing in opposition to each other. Photography is known as a rather flat medium while sculpture as one operating in space. The attempt of this exhibition is to bring these opposites closer together and explore the connection between these two mediums from the point of view of photography. How do contemporary photographers perceive sculpture and how is sculpture present in their work? This exhibition contains works by Yuliya Khan from Kazakhstan, Yan Yugay from Russia and Anton Shebetko from Ukraine. Fragments of these projects have been featured as part of the first issue of the eep Magazine published by EEP Berlin, while the notion of the photograph as an object in space has been one of the underlying themes in it.

GUP: უნიკალური ფოტოგრაფიის სახელმძღვანელო

კურატორი: ერიკ ვროვნისი

GUP — დამოუკიდებელი ონლაინ პლატფორმა და ჟურნალია, რომელიც 2005 წელს დააფუძნეს. მას სხვადასხვა გამოცდი-ლების მქონე სარედაქციო გუნდი უძღვება. პლატფორმა მიზნად ისახავს ადამიანების დავაგემრებას თანამედროვე ხელოვნების და დოკუმენტური ფოტოგრაფიის საშუალებით. GUP ენევა იმ ნამუშევრების პროპაგანდას მთელი მსოფლიოდან, რომ-ლებიც გამოიჩინა ძლიერი — უნიკალური — ვიზუალური სტილით და ხასიათით.

ონლაინ და ბეჭდური საშუალებით, GUP ქმნის შესანიშნავ სტატიებს და სხვა კრიტიკული ხასიათის ტექსტებს ფოტოგრაფიის და სახვითი ხელოვნების დინამიკური და ფართო სპექტრის შესახებ. ის მეგზურის ფუნქციას ასრულებს და საერთაშორისო საზოგადოებას წარუდგენს არტ-წიგნების მიმოხილვებს თუ ანონსს და აშექებს შესაბამის მოვლენებს (ფესტივალებს, გამოფენებს, კონკურსებს და ა.შ.) მთელი მსოფლიოს მასშტაბით.

GUP-ის ერთ-ერთი მთავარი ღირსება ისაა, რომ ის ასალგამრდა ნიჭიერ ფოტოგრაფებს აღმოაჩენს. ამ ჯგუფური გამოფენისთვის ერთ ვრომელი გამოცდის მიზნად GUP-ის მთავარი რედაქტორი) სამი ასალგამრდა არტისტი შეარჩია, რომელთა ნამუშევრებიც ბეჭდური გამოცემის ბოლო ნომერში გამოქვეყნდა GUP#64 (თებერვალი-მაისი, 2020). თითოეული არტისტი თავის ბოლო პროექტს წარმოადგენს:

- იგორ პიორტი - ბეთელგეიზე
- ეგორ ფედოსოვი - 1:26-3:24
- ანა ზიძელნიკი - ეს ჩვენ ვმოძრაობთ
- პიტერ ფუნქი - არასრულყოფილი ატლასი

gupmagazine.com

იგორ პიორტი - ბეთელგეის
Igor Pjörrt - Betelgeuse

პიტერ ფუნქი - არასრულყოფილი ატლასი
Peter Funch - The Imperfect Atlas

GUP: GUIDE TO UNIQUE PHOTOGRAPHY

Curated by **Erik Vroons**

GUP is an independent online platform and print magazine - established in 2005 and led by an editorial team of mixed backgrounds - that aims to connect communities around contemporary art and documentary photography. GUP promotes work from all over the world which stands out for its strong - unique - visual signature style and character.

Both online and in print, GUP produces compelling articles and other critical forms of writing related to the broad and dynamic spectrum of photography and the visual arts. Functioning as a 'guide', GUP also serves an international audience by highlighting a wide variety of recently or soon to be published (art)photobooks and to pinpoint relevant events (festivals, exhibitions, open calls, etc.) from around the world that are on the calendar.

One of the key assets of GUP is the promotion of talented emerging photographers. For this group show, Erik Vroons (Chief Editor GUP Magazine) has selected three young artists who have been featured in the latest print issue: GUP#64 (Feb-May 2020). Each of these artist presents one of their latest produced projects:

Igor Pjörrt - Betelgeuse

Egor Fedosov - 1:26-3:24

Ana Zibelnik - We Are The Ones Turning

Peter Funch - The Imperfect Atlas

gupmagazine.com

ანა ზიბელნიკი - ეს ჩვენ ვმოძრაობთ
Ana Zibelnik - We Are The Ones Turning

ეგორ ფედოსოვი - 1:26-3:24
Egor Fedosov - 1:26-3:24

ლუის ვაინშტაინი

ჩილელი ფოტოგრაფი ლუის ვანიშტაინი დაბადა სანტაგოში (ჩილე) 1957 წელს (www.luisweinstein.com). საკუთარი ნამუშევრების გამოქვეყნება და თავისუფალ ფოტოგრაფად მუშაობა დაწყო 1980 წელს. ის მუშაობდა რეკლამების და სტატიების ფოტოგრაფად. მას შემდეგ ფოტოურნალისტიაში, კინო- და სატელევიზიო ინდუსტრიაში მოღვაწეობდა, იყო ფოტორედაქტორი, კურატორი და პროდიუსერი. ის Asociación de Fotógrafos Independientes-ში (AFI) განეკრიანდა, ხოლო 1983 წლიდან — ასოციაციის პრეზიდენტი გახდა. ვაინშტაინის ხელმძღვანელობით არაერთი ფესტივალი და კონკურსი მოეწყო, მათ შორის World Press Photo Multimedia Contest 2014 წელს და ვალპარაიზოს საერთაშორისო ფოტოფესტივალი 2009-2015 წლებში. ის არის არასამთავრობო ორგანიზაცია Fundacion SudFotografica-ს (www.sudfotografica.cl) პრეზიდენტი. მისი თანაავტორობით გამოვიდა რამდენიმე ფოტონიგი და მისი ორგანიზებით მოეწყო არაერთი სოლო- და ჯგუფური ფოტოგამოფება. მან დაასარსა და ამჟამად რედაქტორის თანაშემწის ფუნქციას ასრულებს Sueño de la Razón ([www.suenodelarazon.org](http://suenodelarazon.org)), რომელიც სამხრეთამერიკულ ფოტოგრაფიას ეხება და რეგულარულად მართავს თავისი ნამუშევრების გამოფენებს სხვადასხვა ქვეყნაში.

ეს არის, რაც არის

„ეს არის, რაც არის“ არის ფოტოსურია, რომელიც აერთიანებს ჩილეში 1980-იან წლებში, ომის დროს გადადებულ ფოტოებს. ყოველდღიური ცხოვრების, საჯარო სივრცეების, რთული მომენტების ამსახველი მასალა მრავალი წლის მერე დავაღაბავთ თავად და მათი საშუალებით შევეცადე მომეთხორ ამბავი თითოეული ფოტოს შესახებ. გადავიდე და დავამუშავე ყველა ფოტო, ზოგიერთი მათგანი გამოფენილი იყო, ზოგიც გამოქვეყნდა, მაგრამ მათი დიდი უმრავლესობა არქივში რჩებოდა დღემდე. ხელახლა მოვუძრენდი მათ და დავამუშავე შემდეგ სველი ფაქტურის მქონე თანამედროვე წიგნად შევვარი. ამან საშუალება მომცა, ხელახლა გამეამრებინა ჩვენი ახლო წარსული. მთავარი გმირები არიან ჩვეულებრივი მებრძოლები. პარტიზანები შეგვიძლია ვეზოდოთ არა მთლიან შეიარაღებულ ადამიანებს, არამედ ქუჩაში გამოსულ ხალხსაც. წვიმბი პერიოდული პრესის გამყიდველები მოგვითხოვთ ამ ამბავს: მათ ურნალებს აწერია — diario de los guerrilleros (პარტიზანების დღიური, ან პარტიზანების ურნალი). ესაა მათი ურნალი და ისინი არიან ნამდვილი გმირები.

LUIS WEINSTEIN

Luis Weinstein was born in Santiago, Chile in 1957 (www.luisweinstein.com). Chilean photographer. He began developing his own authorial work and freelancing in 1980 as an advertising and editorial photographer. Since then, he has worked as a photojournalist, in the film and television industry, and as an editor, curator and producer of photography. He has been a member of the Asociación de Fotógrafos Independientes (AFI), and was the organization's president in 1983. Weinstein has juried and produced many festivals and contests, including the World Press Photo Multimedia Contest Jury in 2014 and the International Festival of Photography at Valparaíso between 2009 and 2015. As President of Fundacion SudFotografica (www.sudfotografica.cl), a nonprofit, he is coauthor of a research on Chilean Photo Books. He is the author of some photo books and many solo and collective exhibitions. He founded and currently co edits the South American photo magazine Sueño de la Razón (www.suenodelarazon.org) and regularly exhibits his own work in different countries.

IT IS WHAT IT IS

'It is what it is' is the title enclosing an extensive series of photographs taken in Chile during the 80's, the military years. Daily life, public spaces, non-decisive moments, edited many years after in four chapters selected and arranged to tell a story written in layers within and between every image. I shot and processed all the photographs shown, some of them were printed and exhibited, others were published in different ways but mostly they remained in my archive until now. Revisiting and working again on them, making contemporary books that look like vintage publications has given me the chance to understand some aspects of our recent life with a renewed perspective. The important heroes are the everyday fighters, the 'Guerrilleros' are not only people armed with weapons, the mightiest battalion is the crowds in the streets. This journal sellers under the rain tell the story: the diario de los guerrilleros (the diary of the guerrilleros, reads the cover, also meaning the journal of the guerrilleros) are the ones they're holding, and since it's their paper, it's them the real heroes.

SOURTNA

თანამედროვე და მომავლის მაროკოელი ფოტოგრაფები

კურატორები: კარინ დოლევი და იასინ ალაუი ისმაილი, იორიასი

„Sourtina. თანამედროვე და მომავლის მაროკოელი ფოტოგრაფები“ — ასე ეწოდა ჰაშუფურ გამოფენას, რომელიც 2020 წლის იანვარში, რაბათის სახელმწიფო მუზეუმში გაიხსნა. მას კურატორობდნენ იორიასი და კარინ დოლევი, რომელთაც თავი მოუყარეს თექვსმეტ აღიარებულ თუ ახალგაზრდა ნიჭიერ ფოტოხელოვანს, რომ ჩარმოებინათ მათ მორის მიმართების, დინამიკის და ურთიერთგანპირობებულობის საკითხი და თაობათა შორის იდეების გაცვლისთვის ხელი შეეწყოთ.

ამ თვალსაზრისით, ეს გამოფენა ისტორიული შესაძლებლობაა. უკანასკნელ წლებში სულ უფრო მეტი მაროკოელი ფოტოხელოვანი გაჩნდა, რომლებიც ცდილობენ საკუთარი იდეების გამოხატვას, სულ უფრო მეტ გამოფენას აწყობენ და მეტი მაყურებელი ინტერესდება მათი შემოქმედებით. ჯერ არ არსებობს მაროკოული ფოტოგრაფიის სკოლა, თუმცა კულტურის სფეროში მოღვაწე ადამიანებს და შემოქმედებს სურთ მისა დაარსება.

ამ აუცილებლობის გამო შესაძლებელი გახდა მსგავსი გამოფენის მოწყობა. გამოფენის ავტორებს საერთო ვალდებულების განცდა აქვთ. ყველა ვაცნობიერებთ, რომ ჩვენი მისია მაროკოულ საზოგადოებაში არსებული გარემოებების, ფერების, ადგილების, ადამიანების და ნამების მოხელეებაა. დარწმუნებული ვართ, ვიზუალური ხელოვნების განვითარება ქვეყნის სოციო-ეკონომიკური განვითარების ნაწილია. ეს იმას ნიშნავს, რომ მარიოს შეუძლია საკუთარი თავის გამოსახულებების სახით გამოხატა, რომელთა შექმნა, დაცვა, გაზიარება, ჩვენება და დანახვა აუცილებელია.

გამოფენა აერთიანებს მაროკოელი ფოტოგრაფების მიერ დანახული მაროკოს ვერსიას როგორც მაროკოელი, ისე საერთაშორისო და-მთვალიერებლებისთვის და საშუალებას იძლევა, რომ სხვადასხვა ავტორის ხედვა თანაარსებობის პირობებში დაბალანსდეს.

Sourtina მარიოს არაბულ — დარუულ დიალექტზე ნიშნავს „ჩვენს სურათებს“.

აქ წარმოგიდვენთ ოთხ მათგანს: მურად ფიდუაშვი, Rwinalife (ნამდვილი სახელი: ალი ელ მადანი), ფატიმაზოპრა სერი და L4artiste (ნამდვილი სახელი: ისმაილ ზეიდი). ეს გამოფენა საგანგებოდ ქოლგა თბილისი ფოტოს კვირეულისთვის შეიქმნა — ახლებურად შევარჩიეთ და დავალავეთ წამუშევრები. ამავე დროს, პირველად უწყობა Rwinalife-ის ფოტოგამოფენა, რადგანაც მანამდე მისი წამუშევრები ვიდეოინსტალაციის სახით იყო წარმოდგენილი

SOURTNA

Moroccan photographers of today and tomorrow

Curated by **Carine Dolek & Yassine Alaoui Ismaili, Yoriyas**

"Sourtña, Moroccan photographers of today and tomorrow", is a collective exhibition produced for the opening of the State Museum of Photography, in Rabat, in January 2020, curated by Yoriyas and Carine Dolek, putting together sixteen recognized authors, emerging photographers, as well as promising young eyes, to shed light on their coherence, dynamics and complementarity and to encourage transmission between and within generations.

Therefore, this exhibition is a historical opportunity. In recent years, more and more Moroccan photographers are working and expressing themselves, more and more exhibition places are welcoming them and drawing public. There is not yet a School of Moroccan Photography, but cultural actors and creators have the will and the desire to lay its foundation.

These dynamics made an exhibition like this possible. The exhibited authors have a common feeling of commitment. We all are aware that it is our mission to capture the situations, the colours, the places, the people, and the moments of Moroccan society. We are convinced that visual development is part of social and economic development of a country. It means that Morocco is able to express itself in images, that we are capable of producing, defending, sharing, showing and seeing images.

This photography scene showcases a version of Morocco as seen by Moroccan photographers for Moroccan as well as international public and provides rebalanced forces that allow pictures of each other to coexist.

Sourtña means "Our pictures" in darija, the Moroccan Arabic dialect.

We present here four of them: Mourad Fedouache, Ali El Madani, alias Rwinlife, Fatimazohra Serri and Ismail Zaidy, alias L4artiste. This show is especially created for the Kolga Tbilisi Photo Week, with a new editing and a new set up for the four works and, for the first time, a photographic exhibition of Rwinlife, previously shown as a video installation.

ფატიმაზოჰრა სერი
Fatimazohra Serri

ისმაილ ზაიდი
Ismail Zaidy

პენრიკ იორკიტი

პენრიკ იორკიტი (1963) ფოტოგრაფით და მისი მნიშვნელობით მას შემდეგ დაინტერესდა, რაც მის ახლობელ ადამიანს, ციფრული რენტგენოგრაფის მეშვეობით წერვული დაავადება დაუდგინეს. პირველი გამოფენა და ბუბლიკაციები მოგვიანებით, 2007 წელს იყო. დღესდღებით მისი ნამუშევრები წარმოდგენილია ისეთ გალერეებში, როგორიცაა Erdmann Contemporary კებპტაუნში და Bildhalle ციურისში. მისი ფოტოების გამოფენა მოეწყო შევიცარიაში, სამხრეთ აფრიკაში, გერმანიაში, საფრანგეთსა და ლიტვაში. 2016 წელს გამოაქვეყნა ფოტონიგინ „წევატური ხედვა“, რომელშიც შევიდა ფილიპ ურშპრუნგის ესსე. მისი წიგნი „კარგი იმედი“, რომელსაც ახლავს შონ ო'ტულის ტექსტი, 2018 წელს გამოვიდა. ეს წიგნი 2019 წელს ნომინირებული იყო Prix Pictet-ზე.

იორკიტი სხავლობდა ფსიქოლოგიას დასავლეთ ბერლინში, ჰიმბილდტის უნივერსიტეტში. ბერლინის კედლის დანგრევიდან ერთი წლის შემდეგ, ნეიროფსიქოლოგმა ერნსტ პოპელმა ის მიუმართ ვიზუალური აღვემის ნეირობიოლოგიური საფუძვლების შესასწავლად მიიწვია. მოგვიანებით იორკიტი მუშაობდა ტვინის კოგნიტური და აფექტური ფუნქციების რუკის შედგენაზე ფუნქციური ვიზუალიზაციის მეშეობით. 2001 წლიდან ის ნეიროფსიქოლოგიის დაგნოსტიკის და სკანირების ინსტრუმენტის ხელმძღვანელია, შევიცარიის ეპილეფსიის ცენტრში და ნეიროფსიქოლოგიის პროფესორია ციურის უნივერსიტეტში.

ტრანზიტი როდოსზე

2018 წლის მარტში ხუთი დღე გავატარე კუნძული როდოსის მიტოვებულ, უბარმაზარ სამხრეთ-დასავლეთ ნაწილში. აქ ბლა-ჟები მექანიზადა და კუნძულზეც ცოტა ადამიანი ცხოვრობს. ორას მეტრზე ნაკლები ფართობის სანაპიროზე ათობით სანდალი, ფეხსაცმელი და ფლოსტი ვაპოვვე. ბევრი მათგანი ძალიან შელახულად გამოიყერებოდა. წყვილი ფეხსაცმელი ვერსაც ვნახე. მე თვითონ ზღვის პირას დავიბადე. თავიდან ვიფერე, რომ ეს ყველაფერი იქნება ტალღებმა მოიტანა-მეთექი. მაგრამ რატომ იყო სულ ცალი ფეხსაცმელი? ფეხსაცმლის ძირებზე შევნიშნე წარწერა: „დამზდებულია სირიაში“. ეს ერთგვარი ახსნა იყო, მაგრამ ცოტა პიპოთებური. მეჩერი, დაუსახლებელი სანაპირო იდეალური ადგილი იქნებოდა ლტოლვილებისთვის, რომლებიც თურქეთიდან ან ლიბიიდან მოდიოდნენ. სამი დღის განმავლობაში ვიდებდი ამ ნაპოვნ ფეხსაცმელებს. შემდეგ როდოსიდან ნავედი. საბერძნეთის სხვადასხვა კუნძული, მაგალითად, კოსი, 2015 წელს მიგრაციის ეპიცენტრებად ითვლებოდა. ამის შემდეგ ევროკავშირს, თურქეთსა და ლიბიას შორის შეთანხმების საფუძველზე, მიგრაციის მარშრუტები შეიცვალა. როდოსი უსაფრთხო და დროებითი თავშესაფარი იყო ევროპისკენ დაძრული ლტოლვილებისთვის. ფეხსაცმელები, რომლებიც სავარაუდოდ ლტოლვილებმა დაგარგეს კუნძულზე ჩამოიცვლისას, მიუთითებს, რომ მათი დევნის პერიოდი დასრულდა და ხმელეთზე გადმოიდნენ. ყველა ფოტოგრაფის მსგავსად, მეც ვაჩვენებ აღმოჩენილ ნივთებს ნეგატურ კონტექსტში, რაც ამ დავინცებულ ნივთებს დიაგნოზით მნიშვნელობას ანიჭებს.

HENNRIC JOKEIT

Hennric Jokeit (1963) began his photographic exploration of images and their meanings after a person close to him was diagnosed, solely on the basis of medical diagnostic imaging, with a neurological disease. His first exhibitions and publications followed a few years later in 2007. Today, his works are represented by the galleries Erdmann Contemporary, Cape Town, and Bildhalle, Zurich, and have been exhibited in Switzerland, South Africa, Germany, France, and Lithuania. In 2016 he published the photography book "Negative Vision", which included an essay by Philip Ursprung. His book "Goodhope", including text by Sean O'Toole, was published in 2018. "Goodhope" was nominated for the Prix Pictet 2019.

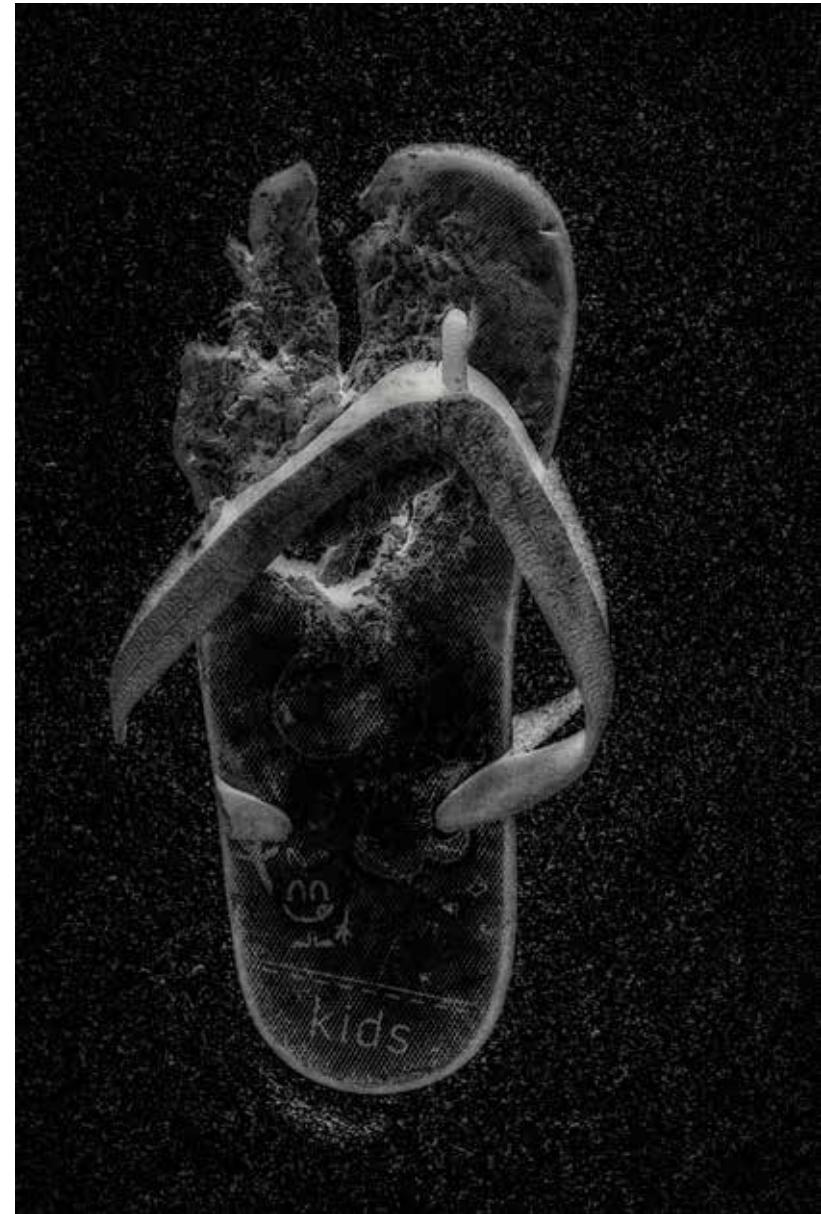
Jokeit studied psychology in East Berlin at Humboldt University. One year after the fall of the Berlin Wall, brain researcher Ernst Pöppel brought him to Munich to study the neurobiological foundations of visual perception. Jokeit later worked on the brain mapping of cognitive and affective functions using functional imaging techniques (MRI). Since 2001 he has been head of the Institute for Neuropsychological Diagnostics and Imaging at the Swiss Epilepsy Centre and Professor of Neuropsychology at the University of Zurich.

TRANSIT RHODES

In May 2018 I spent five days in the vast, deserted southwest of the island Rhodes. The beaches are shallow and the land sparsely populated. On a stretch of beach less than two hundred meters long, I discovered dozens of sandals, shoes, and flip flops. Many of them were very tattered and I was unable to spot a complete pair. I, who grew up on the sea, first thought of particular currents, which could have been responsible for the flotsam. But then why only shoes? On the sole of a sandal I saw the imprint "Made in

Syria", which offered up an explanation, albeit a speculative one. A shallow, uninhabited beach would be an ideal spot for the undiscovered beaching of refugee boats, whether coming from Turkey or even Libya. Over three days I photographed these finds. Then I left the island. Other Greek islands such as Kos were exposed as migration hot spots in 2015. The subsequent EU agreements with Turkey and Libya changed the preferred migration routes. Rhodes was a narrow and temporary branch of the migratory flow to Western Europe. The shoes that the refugees presumably lost when they landed on the island are traces of a transition from escape to arrival. Like all my photographs, I also show these found objects in a negative image mode that seems to diagnostically objectify these overlooked pieces.

Zurich, July 2019

მეს ნისენი

მეს ნისენი დანიელი ფოტოგრაფია. მან წარჩინებით დაამთავრა დანიის მედიის და უერნალისტიკის სკოლა 2007 წელს. ამის შემდეგ, საცხოვრებლად შპნხაიმი გადავიდა, რომ იქ ფირზე აღებეჭდა ჩინეთის ისტორიული ეკონომიკური აღმავლობის შედეგები და მისი გავლენა ადამიანებსა და სოციალურ მდგომარეობაზე. 2004 წლიდან მუშაობდა ყოველდღიურ დანიურ გაზეთ Politiken-ში. ამას გარდა, მისი ნამეშვერები ჰვენდებოდა ისეთ გამოცემებში, როგორიცაა Time, Newsweek, CNN, National Geographic, The Guardian, Stern, Der Spiegel და არაერთ ადგილობრივ და საერთაშორისო უერნალსა თუ გაზეთში. მისი გამოფენები ხშირად იმართება ევროპაში და ის ლექციებსა თუ ვორქშოპებს ატარებს. 2015 წელს მისი ფოტორეის გვიკლის გამოსახულებით World Press-ის წლის ფოტოდ დასახელდა და ერთობლიობაში 60-ზე მეტი კილომ მთილება. 2018 წელს დანიაში ის მესამედ დაასახელეს „წლის ფოტოგრაფად“. ის ორგერ საუკეთესო ფოტოგრაფის ტიტულზე იყო წარდგენილი წლის ფოტოს საერთაშორისო კონკურსის ფარგლებში (POYi). გამოქვეყნებული აქვს სამი ფოტო-ნიგნი: „დაცემული“ (People's Press), „ამაზონია“ (Gyldendal) და სულ ახლანან გამოსცა კილდოს მფლობელი წიგნი „ჩვენ დაუმარცხებელი ვართ“ (GOST Books). ბოლო პერიოდში მეს ნისენმა ყერადღება გადაიტანა გლობალურ კლიმატურ ცვლილებებზე, რაც მიზნად ისახავს ცნობიერების ამაღლებას კაცობრიობის წინაშე არსებული გამოწვევების შესახებ, რომლის პირისპირაც აღმოვჩნდით 21-ე საუკუნეში.

ამაზონია

„ამაზონია“ მსოფლიოში უდიდეს ტყები შეუძამაზებელი და ლირიკული მოგზაურობაა. მეს ნისენის შთამეტდავი დოკუმენტური ფოტოები გიტყვებთ უცნაურ სამყაროში, სადაც ოქროს ციებ-ცხელებით შეპყრობილი ადამიანები, მეომრები, დევნილი პომლექსუალები და ადგილობრივი ტომები ბუნების და კულტურის, ინსტინქტის და გონიერის, წარსულის და მომავლის გადაკვეთაზე ერთმანეთს ხვდებიან.

MADS NISSEN

Mads Nissen is a Danish documentary photographer. He graduated with distinction from The Danish School of Media and Journalism in 2007. After graduating he moved to Shanghai to document the human and social consequences of China's historic economic rise. Since 2014 he has been a staff photographer for the Danish daily Politiken, based in Copenhagen. In addition to Politiken, his images have been published in Time, Newsweek, CNN, National Geographic, The Guardian, Stern, Der Spiegel and many other national and international publications. He frequently exhibits around Europe and gives lectures and workshop. In 2015, his photograph of a gay couple from Russia was selected as World Press Photo of the Year and his work have received more than 60 awards. In 2018 he was named 'Photographer of the Year' for the third time in Denmark. He has also twice been shortlisted as 'Photographer of the Year' at the Pictures of the Year International Award (POYi). Mads has published three photo books: 'The Fallen' (People's Press), 'AMAZONAS' (Gyldendal) and most recently the award-winning 'We are Indestructible' (GOST Books). More recently, Mads Nissen has turned his attention to documenting the global climate crisis in order to raise awareness of the huge challenges we face in the 21st century.

AMAZONAS

AMAZONAS is a raw and lyrical journey into the world's largest rainforest. Mads Nissen's intense documentary photographs lure you inside the uncanny wilderness, where gold-diggers, warriors, homosexuals in exile and isolated indigenous tribes collide on the threshold between nature and culture, instinct and reason, our origin and our future.

დმიტრი გომარგი

დმიტრი გომარგი 1980 წელს, საბჭოთა კავშირში დაიბადა. ცოტაც და ბიოლოგი გახდებოდა, მაგრამ საცხოვრებლად ნიუ იორკში გადავიდა და 5 წლის მანძილზე რამდენიმე სამუშაოს გამოცვლის შემდეგ, ფოტოგრაფი გახდა. 2008 წელს საქართველოში ჩამოვიდა და თუში მეცხვარეები გაიცნო. ამჟამად ცხოვრობს თბილისში, მეუღლესთან და ორ შვილთან ერთად.

AKRAK VAZHA - მეცხვარეების გზა

ესაა ფოტოდოკუმენტური მასალა თუში მეცხვარეების ცხოვრების შესახებ, 2008-დან 2012 წლამდე. რამდენიმე წლის მანძილზე, თუშ მეცხვარეებთან ერთად ვცხოვრობდი ხოლმე და მათ ცხოვრებას აღვენდავდი. ამ ხალხის წინაპრები ყველს წარმართული პერიოდიდან ამჩადებდნენ. მათი ცხოვრება მძიმე და უძრალო აღმოჩნდა. ესაა ამბავი მათი ყოველდღიურობის და იმ მარშრუტის შესახებ, რომელსაც წელიწადში ორგანულ გადიოდნენ. საქართველოს დანარჩენი ნანილის მსგავსად, თუშმა მეცხვარეებმა საბჭოთა პერიოდის დასასრული იხილეს, კოლექტიური მეურნეობიდან ბანდიტების სასტივი ხანის გავლით თანამედროვე კაპიტალიზმამდე.

DMITRY GOMBERG

Dmitry Gomberg was born in 1980 in Soviet Union.

Almost became a geologist, but moved to New York and after 5 years of changing jobs became a photographer. In 2008 he came to the Republic of Georgia and was introduced to Tushetian Shepherds. Now he lives in Tbilisi with his wife and 2 children.

AKRAK VAZHA - THE SHEPHERDS WAY

Photo documentary about the life of Tushetian Shepherds from 2008 to 2012. For several years, I stayed with Tushetian shepherds documenting their life. These people have been cheese makers since long before Christ. The life that I discovered was simple and harsh. This is a story about their daily life and the route that they take in the mountains twice a year. Like the rest of Georgia, Tushetian Shepherds were facing the transition from Soviet times with collective ownership through the harsh bandit era to modern capitalism.

ნატა სოფრომაძე

ნატა სოფრომაძე თბილისში მცხოვრები ქართველი ფოტოგრაფია. 2007 წელს დაამთავრა დოკუმენტური ფოტოგრაფიის სკოლა „სეპია“. შემდეგ დააარსა ფოტო-სტუდია „ბინა“, ხოლო 2009 წელს, მეგობრებთან ერთად, იმავე სტუდიის ბაზაზე, დააფუძნა პირველი ქართული არაკომერციული ონლაინ-ჟურნალი „Beat“, ფოტოგრაფიისა და თანამედროვე ხელოვნების შესახებ. 2012 წელს „Beat“-მა არსებობა განაგრძო ვიდეო-ფორმატში, ონლაინ ტელევიზია „Artarea“-ზე. 2015 წლიდან ნატა სოფრომაძე ფოტოსააგნებოს ERROR IMAGES თანადამფუძნებელი და წევრია.

გაკა კუკულავა

მაკა კუკულავა სკონარისტი, დრამატურგი. დაიბადა 1982 წელს ქ. თბილისში. 2004 წ. დაამთავრა შოთა რუსთაველის სახელობის თეატრისა და კინოს სახელმწიფო უნივერსიტეტი, კინომცოდნეობის ფაკულტეტი. 2000-2002 წლებში სწავლობდა დოკუმენტური ფილმების სტუდია „სეპიაში“, სადაც ეუფლებოდა დოკუმენტურ ფოტოგრაფიას.

სისტემიტურდ მონაწილეობდა ფოტოკონკურს „ქოლგაში“ და ორგზე იყო გამარჯვებული (2009 წ. - ნომინაცია საუკეთესო პრიზა). 2004 წ. - უიყრის სპეციალური პრიზი).

2009 წელს მეგობრებთან ერთად დააარსა პირველი ქართული ონლაინ-ჟურნალი „Beat“, რომელმაც არაერთ ახალგაზრდა ფოტოგრაფს და ხელოვანს მისცა თვითგამოვლენის საშუალება. ჟურნალის ფარგლებში ორგანიზატორობდა სხვადასხვა ჰაგუფურ ფოტოგამოფენას.

2009-2011 წლებში გაიარა მაგისტრატურა სასცენარო ფაკულტეტზე. 2011 წელს მისმა კინოსცენარმა „ადას კინო“ მიიღო ლიტერატურული პრემია „გაღა“, ნომინაციაში წლის საუკეთესო კინოსცენარი. არის რამდენიმე მოკლემეტრაჟიანი ფილმის ავტორი და თანაავტორი.

სხვადასხვა წლებში აქტიურად თანამშრომლობდა გამოცემებთან, როგორც ფოტოგრაფი და კრიტიკოსი. მუშაობდა ტელევიზიაში გასართობ-შემცნებით პროგრამებშე. იყო ჟურნალ „ფილმ პრინტის“ ზამთრის ნომრის მონცველი რედაქტორი. არაერთხელ ყოფილა უიურის წევრი სხვადასხვა კონკურსში. 2016 წელს იყო ტელეპროგრამა „ადამიანი კამერით“ ჟიგრის წევრი.

ამჟამად არის ილიას უნივერსიტეტის დოქტორანტი და მიწვევული პედაგოგი; ჟურნალ „ინტერიერის“ რედაქტორი; სამეცნიერო უბნის თეატრთან არსებული თემურ ჩხეიძის სახელოსნოს წევრი.

ნიკა თოფურია
Nika Topuria

ირი თოდრიაშვილი
Iri Todriashvili

NATALIA SOPROMADZE

Natalia Sopromadze is a Tbilisi based Georgian photographer. After graduation school of documentary photography "Sepia" in 2007 she founded photo studio 'Bina' and in 2009, together with her friends, she created non-commercial, first Georgian online magazine 'Beat' about photography and contemporary art, based in the same studio. In 2012 'Beat' continued its existence in the video format in the online TV station 'Artarea'. Since 2015 Natalia Sopromadze has been the co-founder and a member of Georgian photo agency "ERROR IMAGES".

MAKA KUKULAVA

Maka Kukulava is a scriptwriter, playwright, and photographer. She was born in 1982, in Tbilisi. In 2004 graduated from the Shota Rustaveli Theatre and Film Georgia State University, department of film studies. From 2009 to 2011 she completed master courses at the department of scriptwriting of the same university. From 2000 to 2002 studied at the documentary Film Studio Sepia, where she took classes in documentary photography. Throughout the years she collaborated with different magazines as a photographer and critic. She was an invited editor of winter issue of the Film Print magazine. She worked on different popular TV programs. She is the author/co-author of several short films.

Maka Kukulava was a frequent participant of the photo competition Kolga and twice became a winner in different categories (the best landscape, 2009 and special jury prize, 2004).

In 2009 she founded Beat magazine - the first online photography magazine in Georgia, in collaboration with her friends. The magazine gave a chance to many young photographers and artists to express themselves. In the framework of the Beat magazine, she organized several group exhibitions. In 2011 her screenplay for the movie "Ada's Movie" won Gala, a literary prize, in the nomination of the best screenplay of the year.

More recently, beside film and photography, she works at the theatre Royal District Theatre.

She was a jury member of different competitions. In 2016 she was a jury member of the TV-project 'A Man with a Camera'.

Now she is a PhD student and invited lecturer at the Ilia State University, editor of Interior magazine and a member of Temur Chkheidze's Studio at the Royal District Theatre.

ანა ჩორგოლაშვილი
Ana Chorgolashvili

გიორგი ბანძელაძე
Giorgi Bandzeladze

2010

2010 წელს ასამდე ქართველმა ახალგაზრდამ, რომელიც 1980-2000 წლებში დაიბადნენ, მონანილეობა მიიღო პროექტი „2010“ და თავისი თავი სამი გზით დაასარჩივა: მათ გადაიღეს ფოტო, საკუთარ თავს დაუწერეს წერილები (პორტრეტები გადაღებულია ფართე ფირჩე და წერილებთან ერთად, 10 წლით არქივდება) და მიიღეს მონანილეობა დოკუმენტურ ფილმი (პროექტის მონანილებთან ინტერიუსისგან შემდგარი დოკუმენტური მასალა ფილმად მონტაჟდება და ასევე 10 წლით არქივდება). პროექტის მცდელობა, გავარკვიოთ რა პოლიტიკური, სოციალური, ტექნოლოგიური და კულტურული ფაქტორები განსაზღვრავს თაობის მსოფლიმებულობას.

დასავლეთის მცდელევარები მეოცე საუკუნის რიგით მეხეთე თაობას (1980-2000 წ.წ.) რამდენიმე განსაზღვრებას აძლევს: თაობა „Y“, „მილენიუმ თაობა“, „ქსელური თაობა“, „პირერ პენის თაობა“, „Generation Next“.

რით განსხვავდება 21-ე საუკუნის პირველი ათწლეულის ბოლოს ჩვენი ახალგაზრდობა დასავლელი თანატოლებისგან? თაობა, რომელიც მოესწორო საბჭოთა კავშირის დაძლას, ტერაქტებს და შეიარაღებულ კონფლიქტებს; ციფრული ტექნოლოგიების და მობილური

კავშირების განვითარებას; ინტერნების, youtube-ის, facebook-ის და ზოგადად სოციალური ქსელების ბუმს; გლობალურ ეკონომიკურ კრიზისს..

მცდელევარები მიიჩნევენ, რომ სხვა თაობებისგან განსხვავებით, ყ თაობის ერთ-ერთი ყველაზე გამორჩეული ნიშანი არის ის, რომ ყ თაობას არ ჰყავს გმირები. ვინ არის და როგორია ჩვენი დროის გმირი, როგორია თანამედროვე ახალგაზრდა ადამიანი; რა ანუხებს, რა აღელვებს მას; რაზე ოცნებობს და რისკენ ისწრაფვის ის.

„2010“-ში ბევრ კითხვაზე ეძებენ პასუხებს. თვითონაც სვამენ კითხვებს და თამამები არიან. ფილმს 10 წელიწადი ვერავინ ნახავს.

ამ გზით „2010“ სხვადასხვა ადამიანის მიერ მოყოლილი ჩვენი ქვეყნის ბოლო სამი ათწლეულის ისტორიაა, რომელსაც ათი წლის მერე, 2020 წელს ვნახავთ.

პროექტის ავტორები: ნატა სოფრომაძე, მაკა კუკულავა

2010

In 2010, about 100 young people, born between 1980 and 2000, participated in the project "2010". They archived themselves in three ways: they took photos, they wrote letters to themselves (portraits were shot on a wide film and are kept together with letters for 10 years) and participated in a documentary (a docu film combining interviews with the participants is under the editing process and is also kept for 10 years).

The project intends to understand what kind of political, social, technological and cultural factors define the worldview of the generation.

Western scholars gave the fifth generation of the 20th century (1980-2000) different names: Generation Y, Generation of Millennium, Network Generation, Peter Pen Generation, Generation Next.

To what extent is generation different from western peers at the end of the 2010s? The generation that witnessed the fall of the Soviet Union, terrorist acts and armed conflicts; development of digital technologies and mobile connections; the boom of the Internet, YouTube, Facebook and other social networks in general; the global economic crisis..

Scholars think that, in contrast with other generations, the most distinguished feature of the Generation Y is that they don't have heroes, models. Who is a hero of our times, what kind of person s/he is? What the youth of our times is like? What bothers them; what they're dreaming about; what is their aspiration? In search of these questions participants of the project don't realize that they are these heroes themselves. In the project they are looking for answers to many questions. They put questions and are bold enough. Nobody will see the film for 10 years.

Thus, "2010" is the last three-decade history of our country. And we'll see it after 10 years, in 2020.

გრინჩი
Grinch

ჟიურის სახელით, რეჟინა მონფორტი

ქოლგა თბილისი ფოტოს კონკურსის ჟიურის წევრობა განსაკუთრებული გამოცდილება და პასუხისმგებლობაა. წარმოდგენილი ნამუშევრები მრავალფეროვნებით გამოიჩინება, რაც ძალიან შთამცემდავია. დოკუმენტური ფოტოების და რეპორტაჟის კატეგორიაში მხოლოდ ორი პროექტის წარდგენა შეიძლებოდა, რის გამოც აგტორების მიერ შერჩეული ნამუშევრები საგულისხმოა და პატივისცემას იმსახურებს. ამჟამინდელი ვითარების გათვალისწინებით, პირადად ჩემი მხრივ შემიძლია აღნიშნო, რომ აღნიშნული პროექტების წყალობით, ჩემი ნიუ იორკის სახლიდან მსოფლიოს სხვადასხვა წერტილში მოვხვდი, რის გამოც მადლიერი ვარ.

ნიკიტა ტერიოშინის პროექტი ძალიან შთამცემდავია. მას იარაღის ფართომასშტაბიანი მარკეტინგის სამყაროში, ან იმ რეალობაში გადავყავართ, რომელიც იშვიათად აღიცემდავთ ფირზე ასეთი მრავალმნიშვნელოვნებით. ნამუშევრები მინიმალისტურია. ფოტოხელოვანი მახვილი ხედვით გამოირჩევა და ზუსტად იკის, რაზე სერს ყერადღების შეჩერება. დასაფასებელია, რომ ის უარს ამბობს ინდივიდუალური სახეების ჩვენებაზე, თუმცა მათში სხეულის ენა მრავლისმთქმელია. ეს ყველაფერი თავდაცვის საშუალებების გამოფენის „კლინიკურ“ გარემოსთან ერთად, მნიშვნელოვან ამბავს მოვიტორობს. ის გვაიძელებს, დაფიქრდეთ იმ დიქტომიაზე თუ აზრთა სხვადასხვაობაზე, რომელიც იარაღის მწარმოებელ, მყიდველ და გამავრცელებელ ადამიანებს და ამ ყველაფრის ტრაგიკულ შედეგებს უკავშრდება.

კირან რიდლის მიერ პონგში მოხელეთებული ისტორიული მომენტის წყალობით, ათ დამაჯირებელ კადრს საპროტესტო გამოსვლების და ძალადობის გულის-გულში გადავყავართ. მათი საშუალებით ცხადად ვგრძნობთ გაბედული და დაუდგრომელი თაობის მრისხანებას და იმადგაცრუებას.

გიორგი შენგელიას პროექტის შთაგონების წყაროდ იცავა მისი ოკაზის ძველი და დაზიანებული ფოტოები, რომლებიც სანძარს გადაურჩა. ეს ახლებური პერსპექტი-ვით დანახული წარმატებით გადადგინდება და დაუდგრომელი თაობის მრისხანებას და იმადგაცრუებას. ჩავთვალოთ. ისინი მომხიბულებულად სევდიანი და დამაინტრიგებელია.

ესაა ვეპანში, ქალაქის დაკეტვამდე ერთი საათით ადრე გადაღებული პორტრეტი — მამავაცის ბრწყინვალე პორტრეტი. ან ეპიზოდში იგრძნობა ძლიერი ენერგეტიკული კავშირი ნამუშევრის სუბიექტსა და ფოტოხელოვანს შორის ამ გაურკვეველ პერიოდში. წვიმის წვეთები ფანჯარაზე თითქოს ფარის ფუნქციას ასრულებს, რომელიც ჩვენსა და სუბიექტს შორის დგება. ეს ნამუშევარი შესანიშნავად შეგვასენებს ჩვენი, როგორც ადამიანების, მოწყვლადობას და გლობალურ კრიზის, რომელიც თანდათან ძალას იკრებს.

მერავ მარუდის მობილური ფოტო ბრწყინვალეა კომპოზიციის თვალსაზრისით და გამოირჩევა ფერთა პალიტრით.

პრესის გაერთიანების, „ფორმე ფრესერინგის“ თავმჯდომარე თილო პერდე - ნომინაცია Newcomer

მუნებ ნასარის რეპორტაჟი მაყურებლის ყურადღებას იძყრობს ხაზგასმულობით, მაგრამ არა მომაბეზრებლად გამოხატული თავისებურებებით. ამ ნამუშევრის განსაკუთრებული მომხიბულებლის საიდუმლო ისაა, რომ ის საინტერესოა არა მხოლოდ ფოტოჟურნალისტიკის, არამედ ავტორის პიროვნების თვალსაზრისითაც.

Regina Montfort - On behalf of the jury

Being on the jury for the Kolga Tbilisi Photo Awards is a special experience and responsibility. The breadth of the work submitted is both inspiring and remarkable.

While only two projects could be selected in the documentary and reportage categories combined, the storytellers and the communities and conditions they chose to highlight deserve attention and respect.

On a personal note, and under our current circumstances, I very much welcomed being transported from my New York City home to various places in the world through this jury process.

Nikita Teryoshin's project is gripping. It takes us into a world of large-scale marketing of weapons, a reality rarely documented with such visual eloquence. The photographs are minimalistic. The photographer is discerning, punctual and precise. I respect that he chooses not to reveal the individuals faces; their body language however is infinitely telling. This, combined with the 'clinical' environment of defense fairs tells a powerful story. It makes us reflect on the dichotomy or huge disconnect between the individuals manufacturing, purchasing, and moving these weapons with their ultimate tragic consequences.

Kiran Ridley's coverage of a historic moment in Hong Kong takes us in ten compelling frames to the heart of the protests and the violence, conveying the anger and frustration of a determined and resilient generation.

Giorgi Shengelia found inspiration for this project in his family's damaged photographs rescued from a fire. These new iterations have both a residual quality and a timelessness to them. One might see them as reincarnations of the original photographs. They are beautifully somber and intriguing.

Stunning portrait of a man in Wuhan an hour before the lockdown. The moment suggests a powerful exchange between the subject and the photographer, Arek Rataj, at a time of uncertainty. The rain pouring over the window functions as a shield, further isolating the subject. This photograph effectively speaks of our common vulnerability as human beings and of the looming global crisis.

Merav Maroody's mobil photograph is exquisitely composed and complete with its superb color palette.

Tilo Herde, Chairman of the Press Union, Deutscher PresseRing, Newcomer

Mouneb Nassar's reportage series captures the viewer in its profound characteristics too empathically reflective, but not disturbing. The one from the position the symbiosis created by his person, namely not only photojournalists but also the person concerned, is the reason for the extraordinary attraction of his work.

გამარჯვებულები

WINNERS

ერთი კადრი

პრემია
აოლონეთი

დოკუმენტარული სერია

ნიკიტა ტერიოშინი
რუსეთის ფედერაცია

რეპორტაჟი

კირან რიდლი
საფრანგეთი

კონცეპტუალური ფოტო

გიორგი შენგელია
საქართველო

მობილური ფოტო

მერავ მარუდი
გერმანია

NEWCOMER

მუნებ ნასარი
სირია

KOLGA TBILISI PHOTO
Photo Contest - Exhibition - Education - Communication

საუკეთესო ერთი კადრი
BEST ONE SHOT

ONE SHOT

AREK RATAJ
POLAND

DOCUMENTARY SERIES

NIKITA TERYOSHIN
RUSSIAN FEDERATION

REPORTAGE

KIRAN RIDLEY
FRANCE

CONCEPTUAL PHOTO

GIORGİ SHENGELEIA
GEORGIA

MOBILE PHOTO

MERAV MAROODY
GERMANY

NEWCOMER

MOUNEB NASSAR
SYRIA

პრემია

კარანტინამდე ერთი საათით ადრე

AREK RATAJ

An Hour Before the Lockdown

საუკეთესო დოკუმენტური ფოტოსერია BEST DOCUMENTARY PHOTO PROJECT

ნიკიტა ტერიშინი

არაფერი პირადული - ომის ბექ-ოფიცისი

ყოველდღიურად ახალ ამბებში თვალს ვადევნებთ ომის და განადგურების ფოტოებს. ყოველწლიურად იზრდება შეიარაღების ხარჯები. მოციო, ახლა საკითხს სხვა მხრიდან შევხედოთ — მსოფლიო თავდაცვის ბიზნესის ფარდის მიღმა შევიხედოთ. „არავითარი პირადული“ არ წარმოადგენს ომის ბექ-ოფიცის და მასში წარმოჩენილია საბრძოლო ასპარეზის სრულიად საპირისპირო რამ: უზარმაზარი სათამაშო მოედანი უფროსებისთვის კოსტიუმებით, წასახემსებლებით და მბზინავი იარაღით. გვამების ფუნქციას აქ მანეკენები ან ეკრანზე გამოსახული პიქსელებია. ბაზუკები და ტყვიამფრქვევები ჩამენებულია ბრტყელ ეკრანში, ხოლო საომარი მოქმედებები დაღმტელია ხელოვნურ გარემოში, მაღალი რანგის სტუმრებით, მინისტრებით, სახელმწიფოს მეთაურებით, გენერალებით და ბიზნესებებით საკეთ ტრიბუნის წინ.

საგანგებოდ არ გაჩვენებთ მონანილების სახეებს. არ მსურს, რომ ყველაფერი კონკრეტულ ადამიანებს დაუკავშიროთ. უბრალოდ, მინდა, წარმოგიდგინოთ ეს ექსკლუზიური სანახაობა. ფოტოები გადაღებულია თავდაცვის ინდუსტრიის გამოფენებზე, 5 კონტინენტზე.

NIKITA TERYOSHIN

Nothing Personal - the back office of war

Every day on the news we are watching pictures of war and destruction and the expenditure on armaments is setting new records year after year.

Well, let's take a look at the other side of the subject – behind the curtains of global defense business. Nothing Personal shows the back office of war, which is the complete opposite of a battlefield: A oversized playground for adults with vine, finger food and shiny weapons. Dead bodies here are mannequins or pixels on screens of a huge number of simulators. Bazookas and machine guns are plugged into flat screens and war action is staged in an artificial environment in front of a tribune full of high ranked guests, ministers, heads of states, generals and traders.

I deliberately don't show you the faces of the participants. It is not my intention to fix everything upon a certain person. I just want to give an insight at this exclusive happening. The pictures have been taken at 14 defense fairs on 5 continents.

საუკეთესო რეპორტაჟი BEST REPORTAGE

კირან რიდლი

პროტესტი დემოკრატიის მხარდასაჭერად ჰონგ-კონგში

9 ივნისიდან ჰონგ-კონგი პოლიტიკურ კრიზისში ჩაეფლო, დემონსტრაციების და პოლიციელებისა და აქციების მონაწილეების სასტიკი დაპირისპირების ტალღებით. ყველაფერი იმით დაწყო, რომ მთავრობამ გამოსცა კანონი მოქალაქეების ჩინეთში ექსტრადიციის შესახებ. ამის შემდეგ დაწყო პროტესტი, რაც გადაიზარდა დემოკრატიული უფლებებისთვის ფართომასშტაბიან ბრძოლაში ამ ნახევრად ავტონომიურ ქალაქ-სახელმწიფოში. საკამათო კანონპროექტი ექსტრადიციის შესახებ უკან განვითარებს, მაგრამ საპროტესტო გამოსვლები გრძელდებოდა. აქციის მონაწილეები მოთხოვდნენ ჰონგ-კონგის აღმინისტრაციის ხელმძღვანელ ქერი ღერთან მეცვედრას და დარჩენილი მოთხოვნების დაკმაყოფილებას. ამ მოთხოვნებს შორის იყო პოლიციელების მიერ გადამტებული სისასტიკის ფაქტების მიუკრძოებელი გამოძიება, საპროტესტო გამოსვლების მიმართ სიტყვა „ამბობის“ გამოყენების აკრძალვა, დაპატიმრებულების მიმართ სამართლებრივი დევნის შეწყვეტა და ამნისტია, ქერი ლემის გადადგომა და ხალხისთვის ნამდვილი საყოველთაო საარჩევნო უფლებების მინიჭება.

KIRAN RIDLEY

Hong Kong Pro-Democracy Protests

Since 9 June, Hong Kong has been plunged into a political crisis, with waves of demonstrations and several violent clashes between Police and protestors. What started as a protest against a proposed government extradition bill allowing citizens to be extradited to China has since morphed into a wider call for democratic rights in the semi-autonomous city. Since the controversial extradition bill was withdrawn, protests continued with protestors calling for Chief Executive Carrie Lam to meet their remaining demands, which included an independent inquiry into police brutality, the retraction of the word 'riot' to describe protests, amnesty against prosecution for all those arrested, Carrie Lam's resignation and genuine universal suffrage in a call for true democratic rights.

საუკეთესო კონცეპტუალური ფოტოპროექტი BEST CONCEPTUAL PHOTO PROJECT

გიორგი შენგელია

შემთხვევითი ფოტოებები

დამთხვევები ხშირად ცვლილებებს იწვევს. ჩემი ოჯახის ფოტოარქივი დიდი ხნის წინ დაიწვა. ფოტოების მცირე ნაწილი გადარჩა. დამწარი, დახეული, ამოჭრილი და დაზიანებული პატარა ფოტოები ძიების პროცესს აჩქარებს. პატარა ნოსტალგიურმა ფოტოებმა შთამაგონეს, რომ ახალ უანრში მემუშავა, რაც იმავე შეგრძნებას აღმიძრავდა, რასაც ცეცხლს გადარჩენილი ფოტოები. ვცდილობ, შემთხვევითი ფოტოებით ის განწყობა შევქმნა, რაც ყოველდღე მიჩნდება..

GIORGİ SHENGELEIA

Accidentally Portraits

Coincidences often condition changes. My family's photo archive burned long ago. Only a small number of photos survived. Burned, torn, cropped sided and distorted small photos speed up the searching process. The small nostalgic photos inspired me to work on a new genre that would give me the same feelings as the photos survived from the fire. I try to create this mood in accidental portraits that I see every day...

NEWCOMER AWARD

მუნებ ნასარი

ჩანაწერები ომიდან

ომში ცხოვრებას სხვა მნიშვნელობა ენიჭება. ყველაფერი, რაც ნორმალურად ითვლება, დავიწყებას ეძლევა. ყოველდღიურობა არანორმალური ხდება, იმის მიუხედავად, რომ ეპიცენტრში მცხოვრები ადამიანებისთვის ეს ყველაფერი ნორმალურია. ყოველდღიურად ცვივა ნაღმები, ადამიანები ცვდებიან, შენობები ინგრევა. ომის სინამდვილეს ცერსად გაექცევი, თუმცა არიან ადამიანები, რომლებიც ცდილობენ, ყოველმხრივ წინ აღუდგნენ ომის საშინელებას თავიანთი მიზანმიმართულებით, იმჟით და ცხოვრებისადმი სიყვარულით. ამ პროექტში წარმოდგენილია მოქალაქეების ბრძოლა ომის შედეგების დასაძლევად აღმოსავლეთ ღუბას (სირია) რეგიონში. აქაურობა სირიის შეიარაღებული სამთავრობო ძალების აღყაში იყო 5 წლის განმავლობაში. ალეა მაშინ დასრულდა, როცა სირიულმა რეჟიმმა, რუსული სამხედრო ძალებს დახმარებით, იძელებით განდევნა მოსახლეობა ამ რეგიონიდან, რამდენიმეთვიანი იჩტენისური სრილების შემდეგ, რომლის შედეგადაც ათასობით ადამიანი დაიღუპა და რეგიონი მიწასთან გაასხორა.

MOUNEB NASSAR

War Notes

In the war, life has a different meaning, everything about the normality will just disappear. The daily routine is definitely abnormal, even if it seems normal for people who live there. Every day, bombs fall, people die, buildings will be destroyed. The reality of the war cannot be denied, however, there are people who are significantly trying to resist the bitterness of this terrible war by their determination, hope and desire to live. This project illustrates the struggle of civilians to overcome the war in the besieged area in Eastern Ghouta, Syria which was under the siege by the Syrian government forces for over 5 years. The siege has ended when the Syrian regime supported by Russian forces forcibly displaced the people to leave the area after months of heavy shelling operation that caused the death of thousands and led to full destruction in the area.

მობილური ფოტო:
საუკეთესო ერთი კადრი
MOBILE PHOTO: BEST ONE SHOT

მერავ მარუდი
კადისი

MERAV MAROODY
Cadiz

ნომინაციები
SHORTLIST

ერთი კადრი ONE SHOT

არეკ რატაი
პოლონეთი
Arek Rataj
Poland

ელა პოლკოვსკა
პოლონეთი
Ela Polkowska
Poland

ირმა მჭედლიშვილი
საქართველო
Irma Mchedlishvili
Georgia

მუსტაფა ჰასონა
პალესტინი
Mustafa Hassona
Palestinian Territory

ხატია ნიქაბაძე
საქართველო
Khatia Nikabadze
Georgia

ელა პოლკოვსკა
პოლონეთი
Ela Polkowska
Poland

აუდე ოსნოვიჩი
საფრანგეთი
Aude Osnowycz
France

ელენა ხოვანსკაია
გერმანია
Elena Khovanskaya
Germany

იულია ოჩხიკიძე
რუსეთის ფედერაცია
Iuliia Ochkhikidze
Russian Federation

ნატალია კამპისი
ირლანდია
Natalia Campos
Ireland

ხოან ალვადო
ესპანეთი
Joan Alvado
Spain

ვალერია საკეტი
იტალია
Valeria Sacchetti
Italy

ბენამინო პიზატი
იტალია
Beniamino Pisati
Italy

ერბერტო ძანი
იტალია
Erberto Zani
Italy

კმ ასადი
ბანგლადეში
Km Asad
Bangladesh

რობერტო სიარეს-გომესი
ბრაზილია
Roberto Soares-Gomes
Brazil

ჯორჯ ნობეჩი
იაპონია
George Nobechi
Japan

თამარა ეკარდატი
გერმანია
Tamara Eckhardt
Germany

გიორგი ზათიაშვილი
საქართველო
Giorgi Zatiashvili
Georgia

ერეკლე სოლოდაშვილი
საქართველო
Erekle Sologashvili
Georgia

ლუკას კრაიბიგი
გერმანია
Lukas Kreibig
Germany

სერა ძენელაძე
საქართველო
Sera Dzneladze
Georgia

ჯუზეპე კარდონი
იტალია
Giuseppe Cardoni
Italy

თოდ დარლინგი
ჰონგ-კონგი
Todd Darling
Hong Kong

გიორგი შენგელია
საქართველო
Giorgi Shengelia
Georgia

ზაქარია ჭელიძე
საქართველო
Zakaria Chelidze
Georgia

მარკო გუალაცინი
იტალია
Marco Gualazzini
Italy

სიმონა ბონანო
იტალია
Simona Bonanno
Italy

დოკუმენტური
DOCUMENTARY

იან იურჩაკი
პოლონეთი
Jan Jurczak
Poland

დავიდ კლამერი
გერმანია
David Klammer
Germany

თომას დორნი
გერმანია
Thomas Dorn
Germany

მარკო მარკონე
იტალია
Marco Marcone
Italy

სიმონა ჩიკარლანი
დიდი ბრიტანეთი
Simona Ciocarlan
United Kingdom

ადილ ბუკინდი
კანადა
Adil Boukind
Canada

იან რიჩარდ ჰაინიკე
გერმანია
Jan Richard Heinicke
Germany

დათო ქორიძე
საქართველო
Dato Koridze
Georgia

იოანა სერლიგი
რუმინეთი
Ioana Cirlig
Romania

მიტარ მიტროვიჩი
სერბეთი
Mitar Mitrovic
Serbia

ფაუსტო პოდავინი
იტალია
Fausto Podavini
Italy

ალბერტო მარეტი
იტალია
Alberto Maretti
Italy

იოუანა მარია ფრიც
გერმანია
Johanna Maria Fritz
Germany

დიმპი ბჟალოტია
ინდოეთი
Dimpy Bhalotia
India

იონგ ვა ალექს ვონგი
თურქეთი
Yoong Wah Alex Wong
Turkey

მორის ვოლფი
ნიდერლანდები
Maurice Wolf
Netherlands

ფილიპ მახაც
გერმანია
Filip Machac
Germany

აუდე ოსნოვიჩი
საფრანგეთი
Aude Osnowycz
France

კარინე ვერსლუის
ნიდერლანდები
Karine Versluis
Netherlands

ედოარდო აგრესტი
იტალია
Edoardo Agresti
Italy

ირაკლი ძენელაძე
საქართველო
Irakli Dzneladze
Georgia

მუნებ ნასარი
სირია
Mouneb Nassar
Syria

ხავიერ არსენილიასი
ესპანეთი
Javier Arcenillas
Spain

დინა ლიტოვსკი
შეერთებული შტატები
Dina Litovsky
United States

კირა რიდლი
საფრანგეთი
Kiran Ridley
France

კმ ასადი ბანგლადეში Km Asad Bangladesh	პატრიკ ბინერტი გერმანია Patrick Bienert Germany	შორე მერჯუ გერმანია Schore Mehrdju Germany	ელენა ხოვანსკაია გერმანია Elena Khovanskaya Germany	სიმონე ტრამონტე იტალია Simone Tramonte Italy	ანჯა ენგელკე გერმანია Anja Engelke Germany
ლუკა სანტინი იტალია Luca Santini Italy	პიერპაოლო მიტიკა იტალია Pierpaolo Mittica Italy	ხოან ალვადო ესპანეთი Joan Alvado Spain	ვიტოლდ დობროვოლსკი პოლონეთი Witold Dobrowolski Poland	ფაუსტო პოდავინი იტალია Fausto Podavini Italy	ბეატრიქს როტრო რაინდორდტი შეერთებული შტატები Beatrix Rotraud Reinhardt United States
ლუკას კრეიბიგი გერმანია Lukas Kreibig Germany	რაულ არიანო ჩინეთი Raul Ariano China	ჯეიმი სტილინგსი შეერთებული შტატები Jamey Stillings United States	თოდ დარლინგი შეერთებული შტატები Todd Darling United States	ფილიპ ბროი გერმანია Philipp Breu Germany	გიორგი შენგელია საქართველო Giorgi Shengelia Georgia
მარკო გუალაცინი იტალია Marco Gualazzini Italy	რაფაელე პეტრალა იტალია Raffaele Petralla Italy	რეპორტაჟი REPORTAGE	იოჰანა მარია ფრიცი გერმანია Johanna Maria Fritz Germany	ხავიერ არსენილიასი ესპანეთი Javier Arcenillas Spain	დანილა ტკაჩენკო რუსეთის ფედერაცია Danila Tkachenko Russian Federation
მაურიციო დი პიეტრო იტალია Maurizio Di Pietro Italy	რობინ ჰინში გერმანია Robin Hinsch Germany	ალენ შროდერი ბელგია Alain Schroeder Belgium	კირან რიდლი საფრანგეთი Kiran Ridley France	გაილს კლარკი დიდი ბრიტანეთი Giles Clarke United Kingdom	ელა პოლკოვსკა პოლონეთი Ela Polkowska Poland
მიტარ სიმიკი ბოსნია და ჰერცეგოვინა Mitar Simikic Bosnia and Herzegovina	როზა მარინიელი იტალია Rosa Mariniello Italy	ალფრედო ბოსკო იტალია Alfredo Bosco Italy	კმ ასადი ბანგლადეში Km Asad Bangladesh	კონცეპტუალური CONCEPTUAL	ელენა ლივენცევა რუსეთის ფედერაცია Elena Liventseva Russian Federation
მორის ვოლფი ნიდერლანდები Maurice Wolf Netherlands	რომან დემიანენკო რუსეთის ფედერაცია Roman Demyanenko Russian Federation	ანდრეა პიეტრო სინიორი იტალია Andrea Pietro Signori Italy	მუნებ ნასარი სირია Mouneb Nassar Syria	ალექსანდრე ჩერნავსკი რუსეთის ფედერაცია Alexander Chernavskiy Russian Federation	იგორ ტერეშკოვი რუსეთის ფედერაცია Igor Tereshkov Russian Federation
მუსტაფა ჰასონა პალესტინა Mustafa Hassona Palestinian Territory	რონი ბენ არი ისრაელი Roni Ben Ari Israel	დავიდ კლამერი გერმანია David Klammer Germany	ნიკ მოირი ავსტრალია Nick Moir Australia	ალიონა გრომი უკრაინა Alena Grom Ukraine	კამილ სლეշინსკი პოლონეთი Kamil Sleszynski Poland
ნიკიტა ტერიოშინი რუსეთის ფედერაცია Nikita Teryoshin Russian Federation	ტიმ ფრანკო საფრანგეთი/პოლონეთი Tim Franco France/Poland	დანიელა სილვესტრი იტალია Daniela Silvestri Italy	ნიკოლო ფილიპი როსი იტალია Nicolo Filippo Rosso Italy	ანა სარალიძე საქართველო Ana Saralidze Georgia	მარტინ ტშოლი გერმანია Martin Tscholl Germany
ნიკოლო ფილიპი როსი იტალია Nicolo Filippo Rosso Italy	ფაუსტო პოდავინი იტალია Fausto Podavini Italy	ეიდან მარჩი ჰონგ-კონგი Aidan Marzo Hong Kong	რაფაელ ჰეიგსტერი გერმანია Rafael Heygster Germany	ანდრეას კრემერი გერმანია Andreas Kremer Germany	მერავ მარუდი გერმანია Merav Maroody Germany

მერი გელმანი
რუსეთის ფედერაცია
Mary Gelman
Russian Federation

მონიკა ბართი
გერმანია
Monika Barth
Germany

მორგან ფორდ უილინგჰემი
შეერთებული შტატები
Morgan Ford Willingham
United States

ნატალია ტიხომიროვა
რუსეთის ფედერაცია
Natalya Tikhomirova
Russian Federation

ნიკოლო სერტორიო
შეერთებული შტატები
Nicolo Sertorio
United States

ნიკოლაი ფრერიჩსი
გერმანია
Nikolai Frerichs
Germany

პეტერ ფრანკი
გერმანია
Peter Franck
Germany

სიმონა ჩიკარლანი
დიდი ბრიტანეთი
Simona Ciocarlan
United Kingdom

ფილიპ მახაცი
გერმანია
Filip Machac
Germany

ხავიერ არსენილიასი
ესპანეთი
Javier Arcenillas
Spain

მობილური ფოტო MOBILE ONE SHOT

დანიელ ჰაილიგი
გერმანია
Daniel Heilig
Germany

აიკა ტრეი
შეერთებული შტატები
Ika Trey
United States

ალდო ფეროცე
იტალია
Aldo Feroce
Italy

ალექსანდერ ჩერნავსკი
რუსეთის ფედერაცია
Alexander Chernavskiy
Russian Federation

ალინე მაუჭი
გერმანია
Aline Mauch
Germany

ანა დენისენკო
უკრაინა
Anna Denysenko
Ukraine

ანა ლაზარევა
რუსეთის ფედერაცია
Anna Lazareva
Russian Federation

გაეტან ფიზიკორიო
იტალია
Gaetano Fisicaro
Italy

გიორგი ლიპარტელიანი
საქართველო
Giorgi Liparteliani
Georgia

დათო ქორიძე
საქართველო
Dato Koridze
Georgia

დიმპი ბალოტია
ინდოეთი
Dimpy Bhalotia
India

დომინიკა კოშოვსკა
პოლონეთი
Dominika Koszowska
Poland

ვ მანსპოლტი
გერმანია
W Mansholt
Germany

ზაქარია ჭელიძე
საქართველო
Zakaria Chelidze
Georgia

ზუკა კოტრიკაძე
საქართველო
Zuka Kotrikadze
Georgia

თიკა ჯაბანაშვილი
საქართველო
Tika Jabanashvili
Georgia

თინა კეკელიძე
საქართველო
Tina Kekelidze
Georgia

იარინ ტროტა დელ ვეკიო
იტალია
Yarin Trotta Del Vecchio
Italy

ირაკლი ძველაძე
საქართველო
Irakli Dzneladze
Georgia

ირინა უნრუ
გერმანია
Irina Unruh
Germany

კიტა ტშხომარია
საქართველო
Kita Tskhomaria
Georgia

მანო სვანიძე
საქართველო
Mano Svanidze
Georgia

მარიამ ოდიშელიძე
საქართველო
Mariam Odishelidze
Georgia

მასიმო ბარბერიო
იტალია
Massimo Barberio
Italy

მატია ვაკა
იტალია
Mattia Vacca
Italy

მდ ენამულ ქაბირი
ბანგლადეში
Md Enamul Kabir
Bangladesh

მერავ მარუდი
გერმანია
Merav Maroody
Germany

მიხაილ გრებენშტივოვი
რუსეთის ფედერაცია
Mikhail Grebenshchikov
Russian Federation

მიხაილ ლებედევი
რუსეთის ფედერაცია
Mikhail Lebedev
Russia Federation

ნინია საბაძე
საქართველო
Ninia Sabadze
Georgia

რეგინალდ ვან დე ველდე
ბელგია
Reginald Van De Velde
Belgium

საჩინ ჩოპანი
ინდოეთი
Sachin Chauhan
India

სიმონა ბონანო
იტალია
Simona Bonanno
Italy

სიუზან ევანსი
შეერთებული შტატები
Susan Evans
United States

სოფი შარაშიძე
საქართველო
Sophie Sharashidze
Georgia

ხავიერ არსენილიასი
ესპანეთი
Javier Arcenillas
Spain

ჯეიმი სტილინგსი
შეერთებული შტატები
Jamey Stillings
United States

ჰეიკე ფრილინგსდორფი
გერმანია
Heike Frielingsdorf
Germany

ଓରତିଳ ପାଇଲୁ
ONE SHOT

არეკ რატაი - ევაკუაცია ვუჰანში
Arek Rataj - The Wuhan Evacuation

ბენიამინო პიზატი - ჰავანა
Beniamino Pisati - Havana

დათო ქორიძე - უილმარსბურგის ხიდის გადაკვეთისთანავე
Dato Koridze - Just Right After Crossing the Williamsburg Bridge

დიმპი ბჰალოტია - ჩვენ დავრბივართ, თქვენ დაფრინავთ
Dimpy Bhalotia - We Run, You Fly

დავიდ კლამერი - კიოლნის კარნავალი
David Klammer - Carnival in Cologne

დავიდ კლამერი - ეკოაქცია კარიერის ტერიტორიაზე
David Klammer - Climate Action in open cast mine

ედოარდო აგრესტი - ქორწილი ფლორენციაში, იტალია
Edoardo Agresti - Wedding in Florence, Italy

ელა პოლკოვსკა - მჯიდროდ მოქაჩეთ კანი
Ela Polkowska - Firmly Pinch the Skin Together

ელა პოლკოვსკა - ნამსხვრევი
Ela Polkowska - Splinter

ელა პოლკოვსკა - ნამსხვრევი
Ela Polkowska - Splinter

ელენა ხოვანსკაია - მეთევზეთა სოფელი
Elena Khovanskaya - Fishing village

ელიუს კნიეჟაუკასი - კაცი, რომელიც მუზეუმში
კორონავირუსის შიშით სახეს მარიდებს
Elijus Kniezaukas - Guy in museum dodging
my breath due to Korona fear

ერეკლე სოლოღაშვილი - ამბავი
Erekle Sologashvili - Pride

ერეკლე სოლოღაშვილი - გამარჯვება
Erekle Sologashvili - Victory

ფაუსტო პოდავინი - მეთევზე
Fausto Podavini - The fisherman

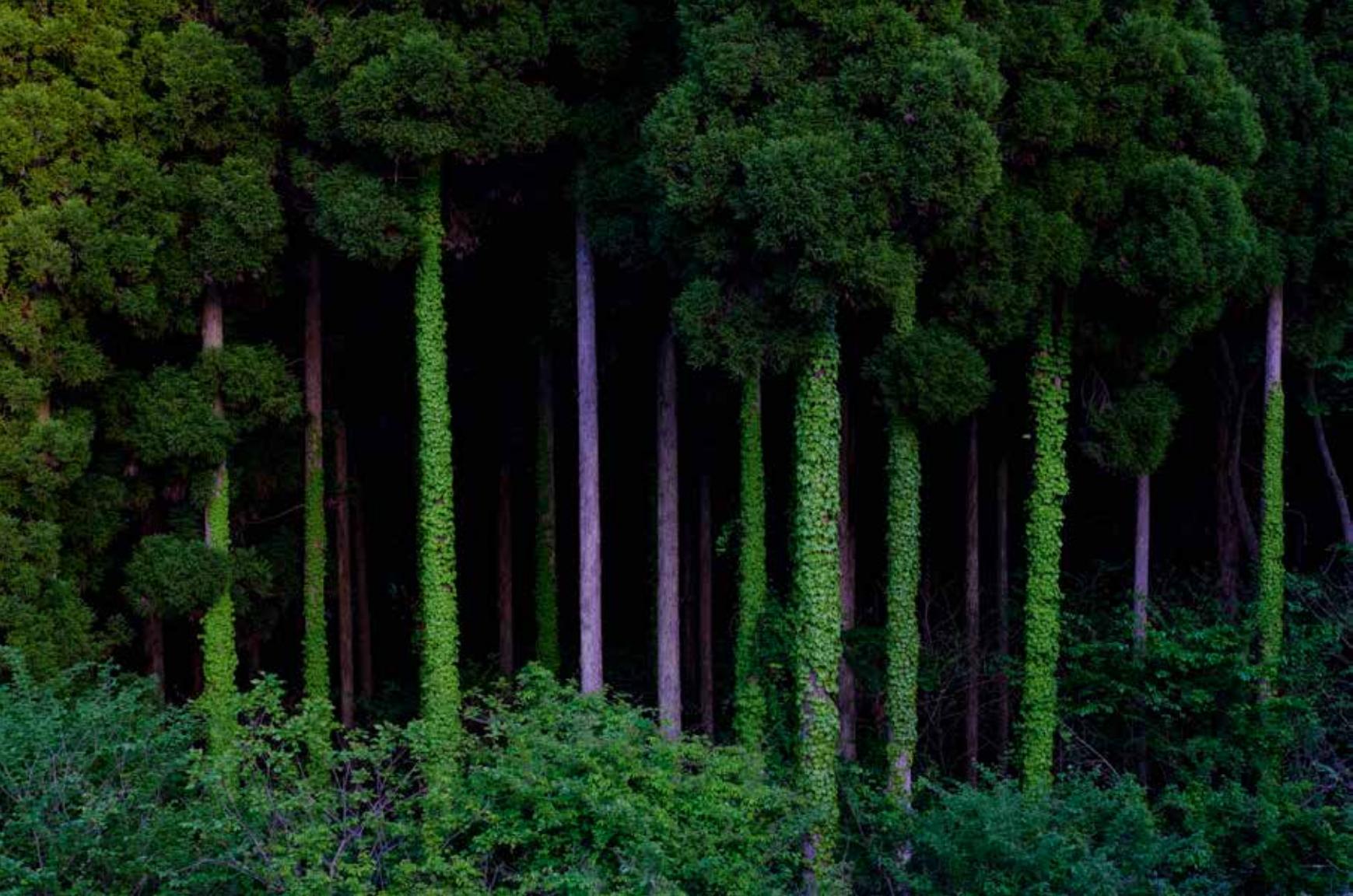
ფაუსტო პოდავინი - მემაღაროე ქალი
Fausto Podavini - The woman from the mine

ფილიპ მახაჩი - უსათაურო
Filip Machac - No title

ფილიპ მახაჩი - უსათავრო
Filip Machac - No title

ჭორჭა ნობეჩი - კვიპაროსის ტყე შებინდებისას
George Nobechi - Cypress Forest at Dusk

ჯორჯ ნობეჩი - სელაპი თოვლში
George Nobechi - Seal Tank in Snow

გიორგი შენგელია - თბილისის მოდის კვირეული
Giorgi Shengelia - Tbilisi Fashion Week

გიორგი ზატიაშვილი - მშრალი აზრი
Giorgi Zatiashvili - Dry Sense

ერბერტო ზანი - წონასწორობა
Erberto Zani - Equilibrium

ჭუბებე კარდონი - პერუჯა
Giuseppe Cardoni - Perugia

იოანა სერლიგი - კოცნა
Ioana Cirlig - The kiss

ირაკლი ძველაძე - ომალო. თუშეთი
Irakli Dzneladze - Omalo. Tusheti

ირმა მჭედლიშვილი - ღრმა და ღურანი
Irma Mchedlishvili - Deep and Blue

ჯეიმი სტილინგსი - ჩუკიკამატას სპილეონის საბადო
Jamey Stillings - Mina Chuquicamata copper mine

ხავიერ არსენილიასი - AmA
Javier Arcenillas - AmA

ხოან ალვადო - გარი ძაღლებისთვის
Joan Alvado - The Dog Army

ხატია ნიკაბაძე - ბატვენები საქონლის ბაზარში
Khatia Nikabadze - The Young Lambs at a Livestock Market

კირან რიდლი - ყვითელი ჟილეტების პროტესტი, პარიზი
Kiran Ridley - Gilets Jaunes Protest, Paris

კმ ასადი - როჰინგა, გამოსვლა
Km Asad - Rohingya Exodus

ლუკას კრაიბიგი - ძაღლები ქარბუქში
Lukas Kreibig - Dogs in a Snowstorm

მარკო გუალაცინი — აფრიკა, ნიგერია, კანო.
Marco Gualazzini - Africa, Nigeria, Kano.

მარკო მარკონე - დომინოს დრო!
Marco Marcone - Domino time!

მორის ვოლფი - ფარაში ჩაძირული
Maurice Wolf - Sheep Drive

მიტარ მიტროვიჩი - სერბული ქორწილი
Mitar Mitrovic - Serbian wedding

მუნები - დუმელი ბავშვები
Mouneb - Doumas Children

მუსტაფა ჰასონა - დამშვიდობება
Mustafa Hassona - Farewell

ნატალია კამპოს - #NiUnaMenos
Natalia Campos - #NiUnaMenos

იულია ოჩხიკიძე - ქალების ძალა
Ochkhikidze Iuliia - Women's power

აუდე ოსნოვიში - რუსი ტურისტები კინდოის თერმულ წყლებში, აფხაზეთის თვითგამოცხადებულ რესპუბლიკაში
Osnowycz Aude - Russian tourists in Kyndig hot spring, Self proclaimed republic of Abkhazia

რეგინალდ ვან დე ველდე - თამაში დაიწყო
Reginald Van De Velde - Game On

რობერტო სოარეს-გომესი - AMIGOS
Roberto Soares-Gomes - AMIGOS

სერა ძნელაძე - ერთი კაცის ძალა
Sera Dzneladze - One Man Power

სიმონა ბონანო - 19 საათი
Simona Bonanno - 19 hours

სიმონა ჩიორლანი - დათვის ცეკვა. რიტუალი
Simona Ciocarlan - The Bear's Dance. Ritual

თომას დორნი - სახლიდან შორს
Thomas Dorn - Far from home

იონგ ვა ალექს ვონგი - უცხო
Yoong Wah Alex Wong - Stranger

ზაქარია ჭელიძე - ბებო
Zakaria Chelidze - Grandma

დოკუმენტური
DOCUMENTARY

ადილ ბუკინძი

კალარიპაიატუ, სამხედრო ხელოვნების გენეზისი

კალარიპაიატუ, რომელიც სამხედრო ხელოვნების საწყისად ითვლება („კალარი“ ნიშნავს სკოლას, „პაიატუ“ — ბრძოლას), უკანასკნელი წლების მანძილზე ისევ იძრუნებს თავის ძველ დიდებას. არსებობის დაახლოებით 5000 წლის მანძილზე სამხედრო ხელოვნების ეს სახეობა, რომელიც სამხრეთ ინდოეთის კერალას რეგიონიდან მომდინარეობს, გაქრობის პირას იყო ბრიტანეთის მიერ ოკუპაციის პერიოდში, გამანადგურებელი დარტემბების გამო. დღესდღეობით სკოლები ისევ ისხნება და ამ ტიპის ბრძოლისთვის, როგორც თავდაცვის ხერხისთვის, აღორძინების ხანა დგება. თან მას დიდი საჩემბლობა მოაქვს სხვულისთვის.

საბრძოლო ხელოვნების სხვა სახეობების მსგავსად, რომელთა შთაგონების წყაროდაც ის იქცა, მაგალითად, კუნგფუ, რომელიც, ასევე, რეპრესიების მიმექტი გახდა, კალარიპაიატუს ისევ ტრადიციული მეთოდებით ასწავლიან. სხავლება მიმდინარეობს გამთენისას ან შებინდებისას, სიცხის თავიდან აცილების მიზნით. მებრძოლებმა მკაცრი წესები უნდა დაიცვა, დაწყებული ფიმიკური ვარჯიშით და ისეთი იარაღის ფლობით, როგორიცაა შუბი, ხმალი და ფარი, დამთავრებული ჭრილობების მოშევების სეანსით. ვარჯიშის დროს ადამიანები რეალურად ურტყამენ ერთმანეთს ისე, რომ ხშირად იარაღი იმტკრევა ან ადამიანები ტრავმებს იღებენ, ხშირად სერიოზულსაც კი..

ADIL BOUKIND

Kalaripayattu, the Genesis of Martial Arts

Considered as the pioneer of all martial arts, Kalaripayattu (kalari meaning school and payattu fight) has gained back its notoriety in the last few years. Despite existing for around 5,000 years, this martial art from the Kerala region, in the south of India, almost disappeared during the British occupation because of its lethal blows. Nowadays, kalaris are reopening and this type of fight has a revival as a self-defense technique, and because of its benefits for the body. Like another martial art it inspired, Kungfu, which has also suffered repression, Kalaripayattu continues to be taught in the traditional way, at dawn or at dusk, to avoid heat. The fighters should follow strict steps, beginning with physical exercise, then handling of different weapons such as spears, swords and shields, finishing the session with wounds healing. During training, blows are not held back so it is not rare to see weapons to break under attacks or people getting harm, sometimes seriously...

ალბერტო მარეტი

ფსიქიური დაავადებების ჭაჭვი

ფილიპინების სოფლებში ფსიქიურად დაავადებული ადამიანები გალიებში ყავთ გამომწყვდეული, რომლებსაც ოჯახის წევრები თვითონ აგებენ და სახლის მახლიძლად დგამენ. ისინი ხის ყაზარმებში კეტავენ ან ხეხე აბამენ მათ.

ქვეყანაში თოთქმის ყოველ მეხუთე მოქალაქეს ფსიქიური დაავადება აღნიშნება, მაგრამ აქ არ მოქმედებს კანონი ფსიქიური ჭამრთელობის მესახებ. თან, მათი მკერნალობის საშუალებები შემოიძელია და მოსახლეობის რაოდენობასთან შედარებით ექიმების სიმცირესაც უჩივიან.

შემოსავლის ნავლებლობის გამო, მოსახლეობას მედიკამენტების შეძენა არ შეეძლია, რაც კიდევ ერთი მნიშვნელოვანი პრობლემა აჯახისოვის. ხშირად მთ წინაშე არჩევანის საკოთხი დგება: საკვები შეიძინონ აჯახისოვის თუ მედიკამენტით მოამარავონ ავადყოფი აჯახის წევრი.

გაღიერები და გაჭვები ხშირად სავალდებულოა ოჯახებისთვის, რომელთაც ძალისხმევის მიუხედავად, სხვა არჩევანი არ აქვთ საყვარელი ადამიანებისთვის.

ამ აჯახების ამბებიც ერთიანების მსგავსია.

ფსიქიატრიული კლინიკები საკმარის რაოდენობით არ არის და ისინიც გადასებულია. ასევე, მათი მდგრამარეობა არასახარისებოა, წამლების ღირებულებას პაციენტები იხდიან და ბევრი ადამიანისთვის მიუწვდომელია ექიმთან პირველი ვიზიტიც კი.

ALBERTO MARETTI

The chains of mental illness

In the rural areas of the Philippines, people with mental problems are locked in cages built by their own family outside their homes, closed in wooden barracks or tied to trees.

In the country, about one out of five citizens suffers from a mental disorder, but there is no mental health law. However, the resources to treat them are scarce and the doctors are not in sufficient number compared to the population.

Lack of money to buy medication is another major problem family face and there is often no choice between having to buy food for the family and medicines for a sick relative.

Cages and chains are often an obligatory choice for families, who despite their efforts do not have other alternatives for their loved ones.

Stories seem to repeat from one family to another.

Psychiatric clinics are scarce, they are overcrowded and in very bad condition, medicines have to be paid and many people struggle to find the money even for a first visit..

დინა ლიტოვსკი

სად ატარებენ არღადეგებს ამიშები

ამიში და მენონიტი მოგზაურები აშშ-დან ფლორიდის შტატის სარასოტას პატარა თემის უბან პაინკრაფტში ატარებენ ზამთრს. 1920-იან წლებში აქ ტურისტული ბანაკი იყო და მას შემდეგ პოპულარულ დასასვენებელ ადგილად იქცა. პაინკრაფტი, რომელსაც ხემრობით „ამიშების დას ვეგასს“ ეძახიან, უნიკალური ადგილია, სადაც ანაბაპტისტების ყველა დენომინაციის ნარმომადგენლები ზამთარში აფარებენ თავს. ჩვეულებრივ წესები უფრო ნაკლებად მკაცრია და თვალს ხეჭავენ მობილური ტელეფონებით, კამერებით და ველოსიპედებით სარგებლობაზე და თან კულტურულ-გამაფანსაღებელ საქმიანობასაც ხელს უწყობენ.

DINA LITOVSKY

Where the Amish Vacation

Every winter, Amish and Mennonite travelers from all over the United States, travel to Pinecraft, a small community in Sarasota, Florida. Starting out as a tourist camp in the 1920s, it has since become a popular vacation spot. Jokingly dubbed "Amish Las Vegas", Pinecraft is a unique place where all different denominations of Anabaptist escape the winter together and mingle amongst each other. The usual rules are a bit looser, turning a blind eye to the use of cell phones, cameras and bicycles while encouraging recreational activities.

ელა პოლკოვსკა

ნამსხვრევი

„ნამსხვრევი“ მოგვითხრობს იმ ადამიანების შესახებ, რომელიც მუდმივ არეულობასა და შფოთვის პირობებში ცხოვრობენ.

ერთ წლის განმავლობაში დავდიოდი ოჯახში, რომელიც დადი ხნის წინ უნდა დანგრეულიყო, მაგრამ როგორც ჩაას, ოჯახის წევრები არ აღიარებდნენ თანამედროვე სამყაროში არსებულ წესრიგს. მათ შექმნეს სამყარო, რომელიც საკუჭნაოს გავდა — სივრცე, რომელიც გადავსებული იყო საჭირო თუ უსარგებლო ნივთებით. ყოველთვის, როცა მათთან მივდიოდი, ნივთები ადგილშეცვლილი მხვდებოდა. სახლში სხვადასხვა ადამიანი დადიოდა და ძნელი სათქმელია, ვინ იყო ოჯახის წევრი და ვინ — სტუ-მარი. თითქოს მუდმივი ცვლილებები ანიჭებდნენ მნიშვნელობას ამ სინამდვილეს.

ამავე დროს, ისეთი შეგრძნება მქონდა, რომ რადაც რიგზე არ იყო და ეს არეულობა ადრე თუ გვიან კატასტროფით დამთავრებოდა. ასეც მოხდა — ოჯახის მანქანა ავარიაში მოყვა, ორი ცხოველი დაეღუ-პათ და ცოლმა ქმარი მიატოვა. ახლა ისინი ცალ-ცალკე ცხოვრობენ, მაგრამ მათ ირგვილივ ისეთივე მუდმივი მოძრაობა და უწესრიგობა.

ELA POLKOWSKA

Splinter

“Splinter” is a story of people living in continuous disorder and about the feeling of uneasiness that their lives provoke.

For a year, I used to visit a family living in a house which should have fallen apart a long time ago. Yet, its residents apparently refused to accept that only order is legitimate in today’s world. They created a world resembling a warehouse – a space packed with things, whether working or not. Every time I went there, things would change their position, different people were visiting the house, sometimes it was hard to tell who is a member of the family and who is a stranger. It seemed that the continuous change gave meaning to that reality.

At the same time, I had the feeling that something is wrong, that this disorder should have ended up with a catastrophe. And, somehow, this happened - the car which was owned by the family crushed, two animals died and the woman left the man and the house. Now they live apart, but with the same perpetual motion and disorder.

ფაუსტო პოდავინი

სამხრეთ აფრიკის შავი მხარე

იოპანესბურგიდან ჩრდილო-აღმოსავლეთით 150 კმ-ზე, ქალაქ ვიტბანკში ქვანახშირის დაბარისხების ცნეტრალი. ვიტბანკი, რომელიც ქვანახშირის მოპოვების უდიდესი ტერიტორიის შეაგულდი, 22 მაღაროს გარემოცვაში მდებარეობს, თავისი 450 000 მცხოვრებით ყოველდღიურად პარარი დაბინძურებას და ქვანახშირის მოპოვებას უმკლავდება. მცუმალანგას პროვინციაში 12 მოქმედი სადგრი ენერგიის ქვანახშირის საშალებით გამოიმუშავება. ყველაზე მეტად ამ ვითარების გამო მთპობისი ვილაკაბის, ვიტბანკის და დრიფონბერინის 150 000 მცხოვრები ბარალდება, ვინაიდან მათ არც სანიტარული სისტემა გააჩნიათ და არც წყალი. ქარის შემთხვევაში ქვანახშირი ყველგან აღწევს: მინდვრებში, სახლებში, ფილტვებში. წყალს ამ რეგიონში მაღაროებში იყენებენ, მიწისქვეშა წყლები კი მიზნამვლელია და საფრთხეს უქმნის სასმელ წყალს. 2007 წლს მთავრობამ ვიტბანკი „გარემოს დაბინძურების თავიდან აცილების ეროვნულ პრიორიტეტად“ გამოაცხადა, მაგრამ კანონი ჟერ არ ამოქმედებული.

FAUSTO PODAVINI

The Black Side of South Africa

150 km northeast of Johannesburg, in the city of Witbank, there's a sorting center of coal. In the middle of one of the biggest areas of coal mining with its 22 mines, Witbank, with its 450,000 inhabitants, fights daily against pollution and coal mining. In the province of Mpumalanga, 12 active stations produce energy using coal. People suffering the most of this situation, are the 150,000 inhabitants of the townships of Driefontein, Mthopisi Vilakazi and Witbank, as they don't have even a sanitary system nor water. If the wind blows, coal dust can be found everywhere; on fields, in the houses and in the lungs. Water in this region is used in the mines, and underground water is toxic and flows in the layer, putting at risk the supply of drinking water. In 2007, the government named Witbank "National Air Pollution Priority", but the laws to protect it are not applied.

პერიოდული სტილიზაციები

ატაკამა: განახლებადი ენერგია და წიაღისეულის მოპოვება ჩილეს მთიან უდაბნოში

„ატაკამა: განახლებადი ენერგია და წიაღისეულის მოპოვება ჩილეს მთიან უდაბნოში“
არის საპარო ფოტოგრაფიული პროექტი, რომელიც ატაკამაში განახლებადი ენერგიის
განვითარებასა და წიაღისეულის მოპოვებას შორის სულ უფრო მჭიდრო კავშირს იკვლევს.

JAMEY STILLINGS

ATACAMA: Renewable Energy and Mining in the High Desert of Chile

Atacama: Renewable Energy and Mining in the High Desert of Chile is an aerial documentary photography project, which examines the evolving nexus between renewable energy development and mining in the Atacama.

იან რიჩარდ ჰაინიკე

დნობის ტემპერატურა

ყველაზე მეტად არქტიკაზე გავლენას გლობალური დათბობა ახდენს. უკანასკნელი ათწლეულების მანძილზე, საშუალო ტემპერატურამ ორჯერ სწრაფად მოიმატა, ვიდრე მსოფლიოს სხვა რეგიონებში. გრენლანდიის ყინულის დნობამ შეიძლება მსოფლიოში ზღვის დონის მნიშვნელოვნად მომატება გამოიწვიოს.

2019 წლის ივლისში ახალგაზრდა ოკეანოგრაფების ჯგუფი გრენლანდიის აღმოსავლეთ სანაპიროზე ექსპედიციაზე გაემგზავრა. რეგიონში უფრო დამთბარი ზღვის წყალი აღნობს სანაპიროს ყინულს, რომელიც ფსკერიდან დნება და მის ეროვნის იწვევს. ოთხი კვირის მანძილზე, ისინი წყლის სინჯებს იღებდნენ იმის გასარკვევად, თუ რა რაოდენობის წყალი გაედინება ფიორდებიდან და უერთდება აღმოსავლეთ გრენლანდიის ნაკადს.

ეკოპაჟის წევრებმა, რომელთა დიდ ნაწილსაც სტუდენტები შეადგინდნენ, საკუთარ პროფესიად ოკეანოგრაფობა აირჩიეს არა იმიტომ, რომ ამით ისინი დიდ ფულს ძმოვიან ან აღიარებას მოიპოვებენ. ამ პროფესიის არჩევისას დიდი მიზანი ამოძრავებდათ — მეცნიერებისთვის ხილული მოახლოებული კლიმატური კრიზისის ფართო საზოგადოებისთვის ჩვენება.

JAN RICHARD HEINICKE

Melting Point

The Arctic suffers more than others from rising global temperatures. In the last decades, the mean temperatures rose two times faster than in other regions of the world. A collapse of the Greenland ice sheet could lead to a massive rise in global sea levels.

In July 2019 a team of young oceanographers left for an expedition along the coast of Eastern Greenland. Warmer sea water in the region leads to the thawing and the erosion of costal glaciers that are melting from the bottom. During four weeks they took water samples to get a better understanding of how much water leaves the fjords and enters the East Greenland Current.

The crew members, mostly students, chose their careers as oceanographers not because they will earn large amounts of money or recognition. They chose it for the greater cause and to bring scientific evidence of the upcoming climate crisis to the general public.

სოან ალვადო

უკანასკნელი ადამიანი დედამიწაზე

ესპანეთის მთიან მხარეში მდებარე ე.წ. „ესპანური ლაპლანიდა“ ერთ-ერთი ყველაზე უკაც-რიელი ადგილია ევროპაში. 65, 835 კვ.კმ. სიდიდის ვრცელ ტერიტორიაზე მხოლოდ 6,99 კვ.კმ-ზე ცხოვრობენ ადამიანები.

ადამიანებისგან დაცლა განვითარებული ქვეყნების სოფლებისთვის დამსხასიათებელი ფენომენია. თუ მოსახლეობისგან დაცლის პროცესი გაგრძელდება, მომავალში სულ უფრო მეტი ადგილი გაუკაცრიელდება დედამიწაზე. ამ ტერიტორიებზე ცხოვრებაც შეიცვლება.

ამ მოსაზრებებიდან გამომდინარე, „უკანასკნელი ადამიანი დედამიწაზე“ არის ესეი, სადაც ღიად ვსამ კითხვას, თუ როგორი შეიძლება იყოს ამ ტერიტორიების მომავალი. ვცდილობ, გადავიაზრო ლანდშაფტის და მისი ბინაფრების საკითხი, აქაურობის მიმართ სხვაგვარი ხედვა შევიმუშაო; ხედვა, რომელიც სინამდვილისგან გამიჯვნას და ტერიტორიის ჩვენეულ აღქმას ითვალისწინებს, რაც აქაურობას უცნობ, ფანტასტიკურ ადგილად გარდაქმის.

როგორი იქნება ეს მიწები 30, 40, 50 წლის შემდეგ? რა იქნება აქ, როცა მოსახლეობა გაქრება?

JOAN ALVADO

The Last Man on Earth

Located in the mountainous interior of Spain, the so-called “Spanish Lapland” is one of the most depopulated areas of Europe: A wide extension of 65,835 km² with just 6.99 inhabitants/km².

Depopulation is a generic phenomenon in rural areas of developed countries. If the trend of loss of population continues, we can glimpse a future in which larger and larger areas on Earth will be totally or partially deprived of the presence of man. And life in these areas will not be as we know it today.

Based on these premises, “The Last Man on Earth” is an essay in which I raise open questions on what the future of all these territories might be. I reinterpret landscape and its inhabitants, generating a different view on the nature of these places. A vision, with a point of separation over reality, that challenges our perception of the territory, making it a fantastic, unknown place.

How will these lands look in 30, 40 or 50 years? What remains when a population disappears?

იოჰანა მარია ფრიცი

მაგის ასელები

რუმინეთში ჰერ კიდევ დაახლოებით 4000 პრაქტიკოსი ჭადოქარია და ბევრ რუმინელს მათი უნარების სწირა. მათი კლიენტები ცხოვრობენ ღოს ანჯელესშიც და ბელგრადშიც. კლიენტებმა თავგზა აუბინის ყველაზე ძლიერ ჭადოქრად აღიარებულ მიჰაელა მინკას სიყვარულის თუ დაავადებების სამკურნალოდ ტრადიციულ მედიცინაში კარგა ხნის დავიზუებული კრემების შესახებ შეკითხვებით. მისი ტელეფონის ნომერი მითითებულია ფეისბუქისა და ინსტაგრამის პროფილები, რიტუალებს ფლორიდაში სკაიპთ აქარებს. ჭადოქრობა თანამედროვე ბიზნესის ერთგვარი მოდელია. ამავე დროს, ბოშები ჰერ ისევ დისკრიმინაციას და დევნას განიცდიან. რა პოლიტიკური გავლენა აქვთ დღეს ჭადოქრებს?

JOHANNA MARIA FRITZ

Daughters of magic

There are still about 4,000 practicing witches in Romania, and many Romanians trust in their power. Costumers between Los Angeles and Belgrade bungled Mihaela Minca, one of the most powerful witches, for love advice or ask questions about skin creams for illnesses that are no longer used by conventional medicine. Her phone number is on Facebook and Instagram, rituals are transmitted to Florida via skype. Witchcraft is a modern business model. At the same time, Romanis are still discriminated and persecuted. What political influence do witches have today?

კარინის ვერსლუისი

დებალცევო, სად ხარ?

დებალცევო უკრაინაში, დონბასის რეგიონის ქალაქია. ამ ქალაქში დაიბადა და გაიზარდა ფოტოგრაფის, კარინ ვერსლუისის ბებია.

2015 წელს დებალცევო ინტენსიური ცეცხლის აღში აღმოჩნდა, დებალცევოს ბრძოლის დროს. 2015 წლის თებერვალში ცეცხლის შეწყვეტის შეთანხმებისას, მოსახლეობას იქაურობის დატოვების საშალება მიეცა.

რა ბედი ენია ადამიანებს, რომლებმაც დებალცევო დატოვეს? სად არიან ისინი? როგორ ცხოვრობენ ახლა?

„დებალცევო, სად ხარ?“ მოგვითხრობს რამდენიმე ადამიანის ცხოვრებაზე, რომლებიც ახლა უკრაინის სხვა ადგილებში გადასახლდნენ და ცხოვრების მოწყობას თავიდან ცდილობენ. პროექტი, ასევე, იმასაც ეხება, თუ რას ნიშნავს ახალი ცხოვრების დაწყება, ან როგორ შეიძლება ასალ ტერიტორიაზე ცხოვრების თავიდან დაწყება მას შემდეგ, რაც ყველაფერი დაკარგე.

KARINE VERSLUIS

Debaltsevo, Where Are You?

Debaltsevo is a city in Donbass region Ukraine. It is also the city where the grandmother of photographer Karine Versluis was born and raised.

In 2015, Debaltsevo came under heavy fire during The Battle of Debaltsevo. During a cease-fire in February 2015, residents were given the opportunity to evacuate.

What happened to the people who fled from Debaltsevo? Where are they? What does their life look like now?

Debaltsevo, Where Are You? follows a number of people who now live elsewhere in Ukraine and are rebuilding their lives. The project is about how to start a new life and how to make yourself at home in a new place after leaving everything behind you ever had.

კირან რიდლი

ტყის ხანძრები ავსტრალიაში

2019-20 წლებში ავსტრალიაში ტყის ხანძრები დაიწყო. ამ სეზონს „შავი ზაფხული“ შეარქვეს. ყველაფერი 2019 წლის ივნისში დაიწყო, როცა სასტკი ხანძარი გაჩნდა, რომელიც კონტროლს არ ექვემდებარებოდა და პირს დევემბერ-იანვარში მიაღწია. ამ პერიოდში ასობით ხანძარმა მოიცავა ავსტრალიის ექვსი შტატი.

ხანძარმა გაანგარიშა დაახლოებით 18, 6 მილიონი ჰექტარი (186 000 კვ.კმ.), მინასთან გაასწორა 2500-ზე მეტი სახლი და მას მინიმუმ 34 ადამიანი ემსხვერპლა. ამ დროს დაახლოებით ერთი მილიარდი ცხოველი დაიღუპა და ზოგიერთი იმვიათი ჭიში საერთოდ ამონცდა.

ხანძრის მიზეზებსა და ხელმენებით ფაქტორებზე დღემდე კამაობენ, ამასობაში ვი ამ ვატასტროფის ეკონომიკური, ეკოლოგიური და სოციალური შედეგები მომავალში კიდევ უფრო გამოჩენდება. მოსახლეობა დაიწყებს უკანასკნელი 45 წლის მანძილზე ყველაზე სასტკი ხანძრისგან დაბარალებულ ტერიტორიების აღდგენას.

ფოტოსერია მიზნად ისახავს არა მხოლოდ ავსტრალიის, როგორც ტყის ხანძრების ასპარეზის ნარმოჩენას, არამედ იმ საგანგებო ვითარებასაც შეგვასენებს, რომელიც სამყარო აღმოჩნდა: გლობალური დათბობა, ბუნებრივი კატასტროფები და აგრესიული კლიმატური ცვლილებები.

KIRAN RIDLEY

Australian Bush Fires

The 2019-20 Australian bushfire season, dubbed the' Black Summer' began with several serious uncontrolled fires in June 2019, which peaked in December/January, with hundreds of fires across Australia's six states.

The fires burnt an estimated 18.6 million hectares of land (186,000 square kilometers), destroying over 2500 homes and killing at least 34 people. An estimated one billion animals have been killed as a result of the fires, driving some endangered species to extinction. Whilst the causes and contributing factors continue to be debated the economic, environmental and social effects will be felt for years to come as communities try to rebuild after the worse bushfires in over 45 years.

This series is not only a vision of Australia facing the bushfires but also the environmental state of emergency in which the world is finding itself; global warming, extreme weather fronts and aggressive climate changes.

კა ასადი

როპინგა მიგრანტები. გამოსვლა

„არ ვიცი, როგორ მოვხვდი ბანგლადეშში. არც მინდა გავისხენო, რა შეგვემთხვა ჩემს ოჯახს და მე. მხოლოდ ის ვიცი, რომ ორი პატარა შვილი და ქმარი მომიკლეს. ერთადერთი იმედი და მიზანი ჩემი ჩვილის გადარჩენა იყო.“ — ტირილით ყვება თვის ტრაგიკულ ამბავს როპინგა დედა, სახელად ნური. დილიდან გამოსულმა, როგორც იქნა, ღამით მოახერხა მდინარე ნააფხე გადასვლა და 20-დღიანი შიშის შემდეგ ბანგლადეშმა მიაღწია.

გაეროს ლტოლვილთა უმაღლესი კომისარიატის თანახმად, მილიონზე მეტმა როპინგამ თავი ბანგლადეშს შეაფარა, 1990-იანი წლების დასაწყისიდან მიანმარში გაუსაძლისი ვითარების გამო. მაგრამ ნახევარი მილიონი როპინგა 2017 წლის 25 აგვისტოს შემდეგ გაიქცა, როდესაც რაკპაინის შტატში ძალადობის სერიები დაიწყო, რასაც უკანასკნელი მასობრივი მიგრაცია მოყვა. გაერო ამ მოვლენებს მიანმარის მუსლიმი უმცირესობის — მოქალაქეობის არმქონე როპინგა ხალხის ეთნიკური წმენდის კვალიფიკაციას აძლევს.

KM ASAD

Rohingya Exodus

“I don´t know how I came to Bangladesh. And I don´t even want to remember everything that had happened to my family and me. I only know they killed my two little children and my husband. The only last thing that gave me hope was to save my little baby from death.” - crying describes the young Rohingya mother Nur her personal tragic story in the morning after she finally crossed the Naaf river at night and reached Bangladesh after 20 days of fear.

According to UNHCR over a million Rohingya refugees have fled to Bangladesh because of the brutal situation in Myanmar since the early 1990s. But half a million Rohingya have fled since August 25, 2017, when violence broke out in Myanmar's Rakhine State and the latest exodus began. The United Nations speaks about the ethnic cleansing of Rohingya, a stateless Muslim minority in Myanmar.

ლუკა სანტი

ტაივანის ლგბტქ თემი

ტაივანი ჩინეთის სამხრეთ-დამოსავლეთით მდებარე პატარა კუნძულია და აქ მთელ აზიაში ყველაზე კარგი მდგრმარეობა ლგბტქ ადამიანების უფლებათა დაცვის თვალსაზრისით. ფაქტობრივად, 2017 წლის მაისში ერთსქესიანთა ქორწინების დაშვების იდეას სერიოზულად მიუდგნენ. გადაწყვეტილების მიღების ბოლო ვადა იყო გასული წლის 17 მაისი, როდესაც ტაივანი ოფიციალურად კონტინენტზე პირველი ქვეყანა გახდა, სადაც ერთსქესიანი ქორწინება დაავანონეს. ამ ამბის ფირზე აღსაბეჭდად მარტის დასაწყისში ტაიბეიში გავემგზავრე და ოქტომბრის ბოლოს უკან დაგძრუნდი. მთავარი აქცენტი ადამიანებზე გავაკეთე და ისინი შინაურ გარემოში წარმოვადგინე, რითაც შევეცადე, ჩემსა და ობიექტს შორის მაქსიმალურად ინტიმური გარემო შემექმნა. ყველაფერ დანარჩენს იგნორირება გავეკეთე და ადამიანები ფირზე აღვეძებდე სიბძელიდან სინათლეში გამოსვლის პროცესში, როდესაც მათი შეერა მიმართული იყო მაყურებლისკენ — ადამიანებისკენ, რომლებიც მათ უყურებს და მათ ამბავს ეცნობა.

LUCA SANTINI

LGBTQ Community of Taiwan

Taiwan is a small island in the southeast of China, and is the most advanced country in terms of LGBTQ rights throughout Asia. In fact, in May 2017 the idea of approving marriages between people of the same sex was seriously considered, with the deadline being this May. On May 17, Taiwan officially became the first country across the continent to legalize same-sex marriages. To document this story, I landed in Taipei in early March and returned later in October, I immediately chose to focus on people, portraying them in a domestic environment to create intimacy between me and the subjects. By deliberately omitting everything else, I have portrayed them emerging from the darkness by beams of light, directing the attention of those who look towards their faces, their looks, their stories.

ლუკას კრაიბიგი

დალუქული გული

ერთხელ კუნძულ გრინლანდიის დასავლეთ სანაპიროზე მდებარე პატარა ქალაქ უუმანაკის მთები ვნახე და მაშინვე მომხიბლა ამ შორეული აღვილის სილამაზე და ბენებრიობამ. ამ არქტიკულ კუნძულზე გასული 50 წლის მანძილზე ბევრი რამ განვითარდა და მოსახლეობა ტრადიციული მეთევზეობიდან და მონადირეობიდან თანამედროვე საზოგადოებისთვის და-მახასიათებელ ელემენტებზე გადავიდა.

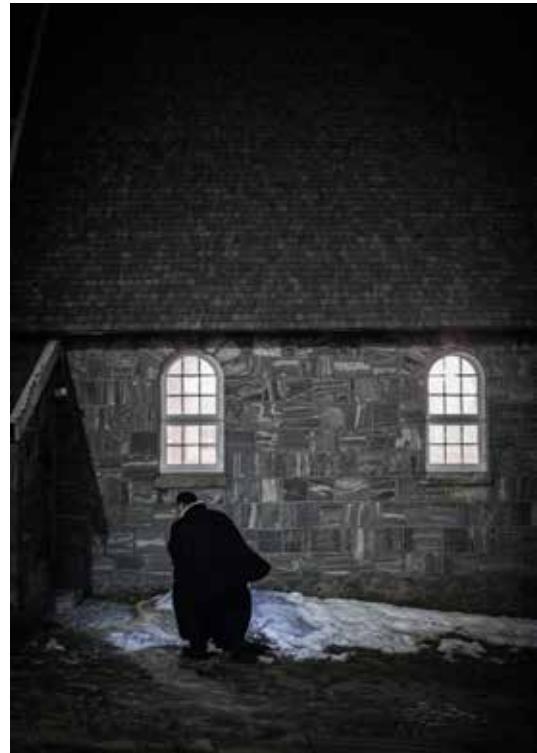
დავინჩერესდი, რას ნიშნავს ისეთ გარემოში ცხოვრება, სადაც მვაცრი კლიმატი და ხანგრძლივი ტრადიციებიან. უამრავი თაობისთვის ინუიტები, რომლებიც კუნძულზე ბინადრობენ, ბუნებრივ გარემოსთან შეგუებული იყვნენ და ასე გადარჩნენ. ჩემი იქ ყოფნისას არქტიკის ისტორიაში ყველაზე თბილი ზამთარი იყო, რაც, სამწევაროდ, გლობალურმა დათბობამ განაპირობა. ეს ნიშნები აშკარა იყო ამ ზღვისპირა ქალაქისთვის, სადაც ყინულმა ძალიან ადრე დაიწყო დნობა.

LUKAS KREIBIG

Heart of a Seal

Once I saw the first glimpses of the mountain that Uummannaq, Greenland, an island town off the country's western coast, centers around, I was instantly drawn to the beauty and rawness of this remote place. The Arctic island has in the past 50 years quickly developed itself and is going from a traditional community of fishermen and hunters to a modern society.

I wanted to understand how life feels like in a community with such a harsh climate and long traditions. For countless generations, the Inuit who reside here have relied on their natural surroundings to survive. I witnessed the warmest winter on record in the Arctic, unfortunately, the effects from global warming on this coastal town were apparent, with instances like the sea ice melting too early.

მარკო გუალაზინი

ებოლას ეპიდემია

2018 წლის აგვისტოდან კინგოს დემოკრატიული რესპუბლიკის ჩრდილო-აღმოსავლეთში ებოლას ეპიდემიამ იფეთქს, რომელიც კაცობრიობის ისტორიაში სიკვდილიანობით მეორე ადგილზეა და პირველია ომის პირობებში. უკვე 2300 ადამიანი დაიღუპა და 3400-ზე მეტი ინფიცირებულია. ეპიდემიების ისტორიაში ებოლათი ყველაზე მეტი ბავშვი დაავადდა და გარდაიცვალა. დაავადებულთა 30%-ზე მეტი 18 წლამდე ასაკის ადამიანები არიან და ამ „ურანამაულოთა მმუსვრელს“ დასასრული არ უჩანს.

ეს ფოტოსერია მიზნად ისახავს საზოგადოების ინფორმირებას განსაკუთრებით დღევანდელ დღეს, როცა კორონავირუსის შესახებ პრესის პირველ გვერდებზე წერენ. იქნებ ადამიანები დაფიქრდნენ იმ ფაქტზე, რომ სამყაროში სხვა არანაკლებ მომაკვდინებელი ვირუსებიც არ-სებობს (ან ებოლას შემთხვევაში უფრო მეტად), თუნდაც უშუალოდ არ გვეხებოდეს.

MARCO GUALAZZINI

Ebola: the outbreak

Since August 2018, the north-east of the Democratic Republic of the Congo has been experiencing an epidemic of Ebola: the second most lethal in history and the first in a wartime situation. It has already killed over 2300 people and infected over 3400.

This Ebola epidemic has caused the highest number of children infected and killed in history: over 30% of those affected are under the age of 18, and this “massacre of the innocents” shows no signs of coming to an end.

This report aims to raise awareness among the public, especially at a time like this, in which the coronavirus is all over the front pages, and that it might make people reflect on the fact that there are other viruses in the world that are just as lethal – or in the case of Ebola, much more so – even if we are not directly affected by them.

მორის ვოლფი

ბრწყინვალე ადამიანები

ეს ფოტოები სამწლიანი მოგზაურობის შედეგია პროექტის ფარგლებში, როდესაც უკრნალისტ რობინ ფორესტირ-უოკერთან ერთად ვმოგზაურობდი. თავდაპირველად ყველაფერი დამთხვევებით დაიწყო — რამდენიმე ფოტოთი, თბლისის ერთ-ერთ კერძო სახლში, სადაც ფინქურად დაავადებულ ადამიანებს მკურნალობდნენ საქართველოს ფსიქიატრიულ დაწესებულებებში გატარებული აუტანელი პერიოდის შემდეგ. ამ ნამუშევრების გამოქვეყნების შემდეგ ადამიანები დამიკავშირდნენ და მთხვევს, ამ საკითხე მუშაობა გამეგრძელებინა. ასე დაიწყო ეს ამბავი. ფსიქიური ჯანმრთელობა საქართველოში ტაბურებული თემაა, რომელიც ბავშვებსაც ისევე აწებებთ, როგორც უფროსებს, ვინაიდან ამის შესახებ არავითარი ინფორმაცია და ცოდნა არ არსებობს. ჩვენ მოვინახელეთ დაწესებულებები, სადაც ელემენტარული პირობები არ არსებობს. ვიყავით ისეთ ადგილებში, სადაც ნაკლები შესაძლებლობების მქონე ადამიანები ყოველნაირად ცდილობენ, დაეხმარონ სხვებს და ოდნავ მაინც შეუმსუბურო ცხოვრება. ჩვენი მიზანია, ამ საკითხის შესახებ ადამიანების ინფორმირება და რამდენიმე ფაქტისთვის ნათელის მოფენა, ვინერსათვის რაიმეს დაბრალების გარეშე.

MAURICE WOLF

Beautiful Minds

These pictures are part of a 3-year journey together with journalist Robin Forestier-Walker. It initially started by coincidence with just a few pictures at a private home in Tbilisi where mentally impaired people were taking care of after harsh ordeals in mental institutions in the country of Georgia. After a publication of these pictures people approached me and asked me to pursue the matter. So, I did.

Mental health in Georgia is a subject shrouded in taboo where parents and family members suffer as much as the children because of lack of awareness and education on the matter. We've visited institutions where basic needs and help, let alone therapy, are basically not present. We've been to places where people with hardly any means tried their best to give the weakest a little comfort and respect. Our aim is to raise awareness and put some facts on the table without pointing fingers.

მაურიციო დი პიეტრო

ტურკანას სიცოცხლისუნარიანობა

ტურკანა ჩრდილო-დასავლეთ კენიაში მდებარეობს და უდარიბესი და ყველაზე ნაკლებად განვითარებული მხარეა მთელს უდაბნოს და ნახევარუდაბნოს ტერიტორიებზე. ტურკანას თითქმის მთელი მოსახლეობა მესაქონლეობას მისდევს. ასე რომ, ისინი თავს, არსებითად, საქონლით და ბუნებრივი რესურსებით იჩჩენ.

უკანასკნელი რამდენიმე ათწლეულის მანძილზე, კლიმატური ცვლილებების გამო, პაერის ტემპერატურამ დაახლოებით 3 გრადუსით მოიმატა, ხოლო გახშირებულმა და უფრო გახანგრძლივებულმა გვალვებმა ბუნებრივი რესურსების კლება გამოიწვია. საქონლისთვის განკუთვნილი რესურსები მკვეთრად შემცირდა, რამაც ტბის მახლობლად მცხოვრები ტურკანელები აიძულა, მეთევზეობა დაეწყოთ და ამით გაეტანათ თავი.

აქაურობა სასტიკი დაპირისპირების კერაა. აյ სამხრეთ სუდანიდან უკანონო იარაღი შემოაქვთ, ხოლო ბუნებრივი რესურსების შემცირება ხელს უწყობს ისეთ ქვეყნებთან საერთო სამდვრებელებს საფრთხის ზრდას, როგორიცაა ეთიოპია, სუდანი, უგანდა თუ კენიის ისეთი მხარეები, როგორიცაა პოკოტი და მარსაბიტი და ამას ყოველწლიურად ასობით ადამიანი ეწირება.

MAURIZIO DI PIETRO

Turkana's Resilience

Turkana, in northwest Kenya, is the poorest and least developed county in the ASALs (Arid and Semi-Arid Lands). Almost the whole of the inhabitants of the Turkana district are pastoralists, so their survival depends entirely on livestock, natural resources for food and daily activities.

In the last few decades, due to climate change, the air temperature increased by about 3 degrees, while more frequent and prolonged droughts have reduced the natural resource base. Pasture resources for livestock have dramatically reduced, encouraging those closest to Lake Turkana to turn to fishing as an alternative livelihood.

The area is the fuse of violent conflict, indeed proliferation of illegal arms from southern Sudan and the reduction of natural resources has contributed to the escalation of insecurity along the area's shared borders with Ethiopia, Sudan, Uganda and other counties in Kenya as Pokot and Marsabit, causing the death of hundreds of people every year.

მიტარ შიმიკიჩი

შარაცი

სამოქალაქი ომის შემდეგ ყოფილი იუთისლავიის სოციალისტურ რესპუბლიკაში მცხოვრებმა ბოსნიელმა და ჰერცეგოვინელმა ხალხმა ერთად ცხოვრება დაიწყო, თუმცა ცალ-ცალკე ერთეულების სახით. მსხვერპლის რიცხვი ჰქერ კიდევ უცნობია. რიგოთი ადამიანების ტრაგედია და ღრამა ომის შემდევას გაგრძელდა. შარაცი რანკო მიატოვიჩი ომის თაობის სიმბოლოა. მას აშკარა იმისშემდგომი აშლილობა აწეხებს. დრო გადის, კონფლიქტი რჩება. ერთ დროს საერთო იდეალები ახლა საერთოდ აღარ არსებობს. შარაცებისთვისაც ვი. პოსტტრავმული სტრესით გამოწვეულმა მუდმივმა შიშმა და დაუსრულებელმა ბრძოლამ ის აწმეოსა და მომავლის მიმართ ინდიციერენტულად აქცია. სამყაროსგან მოშორებით ცხოვრება და სიცოცხლე, რომელიც იმდენად ფუნქციადაკარგულია, რომ მისი არსი მხოლოდ სიკვდილია — ერთი სიტყვით, ესაა ამბავი ადამიანზე, რომლის ცხოვრებაც მოკლებულია ყოველგვარ სიმშვიდეს.

MITAR SIMIKIC

Šarac

After the civil war, people of the former Yugoslav Socialist Republic of Bosnia and Herzegovina remained to live together, though in separate entities. The number of victims has not been confirmed still. Tragedies and dramas of common people continued even after the war. Ranko Mijatović - Šarac is a symbol of the war generation with a clear post-traumatic disorder. Time does not pass, and conflict is eternal. Once shared ideals now cease to exist. Even to Šarac. Living in constant fear and fighting the never-ending battle with PTSD left him unaware of present and uninterested in the future. A life that knows how far from sight and the world, a life that has essentially degraded to such an extent that it only seems to make sense to die there. In a word, left in a life devoid of true serenity.

მუსტაფა ჰასონა

საპასუხო პროტესტის უფლება

2018 წლის 30 მაისიდან პალესტინელი მეამბოხეები ყოველ კვირას აწყობდნენ საპროტესტო აქციებს ისრაელის საზღვართან და მოითხოვდნენ დაბრუნების უფლებას. ამ დროს დაახლოებით 250 პალესტინელი პროტესტანტი მოკლეს და 21 800 ადამიანი დაშავდა ისრაელის საზღვართან იყვნენ ჩასაფრებული.

MUSTAFA HASSONA

Rights of return protests

Since 30 of May 2018 Palestinian protesters protested weekly on the border with Israel in order to demand for their rights of return, the protests where around 250 Palestinian protesters were killed and 21.800 were injured by Israeli snipers along the border area of Gaza Strip with Israel.

ნიკოლო ფილიპი როსო

მეხსიერების მტვრით დაფარული

ჩრილოეთ კოლუმბიის ერთ-ერთი ყველაზე შორეული და დარიბი რეგიონი ლა გუახირა კოლუმბიაში ყველაზე მრავალრიცხოვანი აბორიგენი მოსახლეობის, 270 000 ვაიუს სამშობლოა. მთავრობისგან დავიწყებელი, პოლიტიკოსების კორუფციის შედეგებით დაღდასმული და ეკოლოგიური პრობლემებით განამებული მოსახლეობის მომავალი კითხვის ნიმუშის ქვეშა. ლა გუახირა მსოფლიოში ქვანახირის ერთ-ერთი უდიდესი და მაღაროს, სერეხონის სამშობლოებაა. ამ ტერიტორიაზე მინის ბურღამ, აფეთქებების სიხმირემ და წყლის ნაკლებობამ მნიშვნელოვანი ეკოლოგიური ცვლილებები მოახდინა, რაც ადამიანებსაც საგრძნობ დაღს ასვამს. უკანასკნელი ათწლეულების მანძილზე, გვალვები უფრო ხანგრძლივი იყო და წყლის დინებები, რომლებიც ვაიუს ჭებს წყლით ამარაგებდა, უფრო დაშრა, რის გამოც სასოფლო-სამეურნეო საქმიანობა შეეძლებელი გახდა.

ეს პროცესი ვაიუსთვის მომავლინებელია, სადაც უკიდურესი სიღარიბე მძვინვარებს და უწყლობა და ეკოლოგიურად დაბინძურებული გარემო მას საფრთხეს უქმნის.

NICOLO FILIPPO ROSSO

Forgotten in the Dust

La Guajira, in Northern Colombia, is one of the country's most remote and impoverished regions, and is home to more than 270,000 Wayuu – Colombia's largest indigenous community. Abandoned by government officials and suffering from the effects of political corruption and environmental contamination, their survival is increasingly at risk. The Guajira is also home to one of the world's largest open-pit coal mines, Cerrejón. Its huge operations of drilling the land, the daily explosions and its high demand of water have contributed to generate profound changes and impacted both the environment and the people.

Over the past decades, droughts lasted longer and the streams that were feeding the aquifers and the wells Wayuu use to access water got drier, making any kind of meaningful farming impossible.

This is a deadly resource conflict that threatens the survival of the Wayuu, exposed to extreme poverty, thirst and environmental degradation.

აუდე ოსნოვიჩი

პუტინის თაობა

პროექტი „პუტინის თაობა“ მიზნად ისახავს იმ ახალგაზრდების წარმოჩენას, რომელთა საკუთარ ხატად ქცევაც პრეზიდენტმა პუტინმა გადაწყვიტა, წესრიგის და ძალაუფლების პროპაგანდის საშუალებით. საომარი თამშები, პატრიოტული კლუბები — ახალი თაობის რესები წაცილენდებული იდეალებზე, გამძაფრებული პატრიოტული გრძნობებით და დასავლური სამყაროს სრული უარყოფის პირობებში იზრდებიან.

რამდენიმე წლის მანძილზე, დაინტერესებული ვიყავი მიღიტარიბაციის და ახალგაზრდების გარში განვევის პროცესით პოსტ-საბჭოთა ტერიტორიაზე, განსაკუთრებით უკრაინასა და რუსეთში. მრავალწლიანი ფოტოპროექტი მიზნად ისახავს ბავშვობის და პატრიოტიზმის საკითხების მიმართ კითხვების ხმამაღლა დასმას: ახალგაზრდების მორჩილ ჭარისკაცებად ქცევამ შეიძლება სამშობლოს მიმართ მათი სიყვარული ფანატიკურ ნაციონალიზმად გარდაქმნას.

AUDE OSNOWYCZ

Putin generation

The “Putin Generation” project aims to portray a generation of young people whom President Putin wanted to shape in his image through values of order and authority. Military schools, war games, patriotic clubs, the young Russians grow up in a nationalism an exacerbated patriotism and a total rejection of the Western world.

For several years I have been interested in the militarization and recruitment of young people in the post-Soviet space, especially in Ukraine and Russia.

This long-term photographic project therefore aims to question both childhood and the question of patriotism: transforming young people into obedient little soldiers can turn real love for their country into blinding nationalism.

პატრიკ ბიენერტი

ევროპის აღმოსავლეთი

სერიებში წარმოდგენილია ქართველების ის თაობა, რომლებიც საბჭოთა მემკვიდრეობიდან დასავლური ღირებულებებისკენ გარდამავალ პერიოდში ცხოვრობენ და რომლებიც ევროპისკენ ისწრაფვიან. ფოტოები გადაღებულია 2015-18 წლებში, ახალგაზრდებთან მათი პერსპექტივების, ოცნებების და ყოველდღიურობის შესახებ საუბრების პროცესში. თანამედროვე საქართველო ჰქონის სარსულის და კონსერვატიული საბჭოთა ორთოდოქსული ეკლესიის ძლიერ გავლენას განიცდის. პატრიარქალურ ქართულ საზოგადოებაში ქალების უმრავლესობა კონვენციების მორჩილია.

PATRICK BIENERT

East End of Europe

The series portrays a Georgian generation in transition between soviet heritage and western modernity looking for a closeness to Europe. The photographs were taken over the period from 2015-2018 in a dialogue with the younger generations about their perspectives, dreams and the daily life in the country.

Present Georgia is still shaped by the past and the conservatism of the Georgian Orthodox Church. In the patriarchal society of Georgia most women are expected to submit to the conventions.

პიერპაოლი მიტიკა

სემიპალატინსკის პოლიგონი: ბირთვულ იარაღთან დაკავშირებული დანაშაული

ბირთვული იარაღის დამატებითი გამოცდები ყველა ჩვენგანს ეხება ყოველდღიურად. ბევრი ქვეყანა ბირთვული იარაღის შექნას აპირებს. ბირთვული იარაღის გამოცდის შედეგები ჩვენს თვალწინაა: სემიპალატინსკის პოლიგონი.

სემიპალატინსკში 1949-89 წლებში 456 ბირთვული იარაღი გამოცადეს. ახლოს მცხოვრებ მოსახლეობაზე რადიაციის გაფლენის ათეული წლების განმავლობაში მაღავდა საბჭოთა ხელისუფლება. რადიაციისგან უშუალოდ 2 მილიონი ადამიანი დაბარალდა. ისე ცდიდნენ იარაღს, რომ ახლომდებარე სოფლების და ქალაქების ბინადრები ტერიტორიიდან არც გაურიდებიათ. მოსახლეობა ისევ აგრძელებს ამ დაბინძურებულ გარემოში ცხოვრებას. სემიპალატინსკის პოლიგონზე ჩატარებული გამოცდები ვაცობრიობის წინაშე ერთ-ერთი უდიდესი დანაშაულია. ადგილობრივი მოსახლეობა საცდელ ცხოველად გამოიყენეს, რომ გაეგოთ რადიაციის ზემოქმედება მათზე.

დღეს ადამიანები ცხოვრიბები ცივი ომის მემკვიდრეობასთან ბრძოლის პირობებში, რომელიც დღესაც გრძელდება. ამ შედეგებს ათასწლეულების მანძილზე ექნება ზემოქმედება გარემოზე და ადამიანებზე.

PIERPAOLO MITTICA

The Semipalatinsk Polygon. The nuclear weapons crime

The threat of additional nuclear weapons testing touches all of us, every day. Many countries are on the verge of gaining nuclear weapons technology. The consequences of nuclear weapons tests are under our eyes: The Semipalatinsk Polygon.

In Semipalatinsk, In the period 1949-1989 456 nuclear weapons were tested.

The impact of the radiation on the population of the nearby inhabited areas was kept hidden for several decades by the Soviet authorities. The nuclear fallout directly affected 2 million people. The villages and cities around the shooting range were never evacuated and the population still lives with the consequences of contamination. What happened on Semipalatinsk Polygon is one of the greatest crimes planned against humanity. The local population was used as guinea pigs to understand the consequences of radiation on people.

Today life goes on, struggling among the legacy of the cold war that continue today, and will remains, with its tremendous consequences, for millennia.

რაფაელი პეტრალია

კოსმოდრომი

რუსეთის სამხრეთის უსაფრთხო ზონა მეზენში. არხანგელსკიდან 300 კმ-ში და ჩრდილოეთის პოლარულ წრესთან ძალიან ახლოს. ამ საკმაოდ უსიამოვნო ტერიტორიაზე, სადაც ეკოლოგიური და კლიმატური ფაქტორების გამო ყოველდღიურობა გაუსაძლის ხდება, პლასეცვის კოსმოდრომის თანამგზავრების ტრაექტორიებზე გამოთვლით დაშვებული შეცდომები მოულოდნელ რესურსად იქცევა. სასტარტო ბაზის ჩრდილოეთიდან დაახლოებით 1500 კმ-ში, ტყეებსა და ტუნდრას შორის, დაახლოებით ათსოფლიანი დასახლებული ტერიტორიაა.

მოსახლეობა, რომელიც ძირითადად თევზაობით და ნადირობით ირჩებს თავს, ყოველდღიური ცხოვრებისთვის საჭირო ნივთებს, არსებითად ციგებს და ნავებს, რომელსაც „რავეტებს“ უწოდებენ, თვითონვე ამზადებს კოსმოსური ხომალდების ნაწილებისგან. ისინი არალეგალურად ვაჭრობენ ლითონის შიდა კომპონენტებით. გადამუშავების პროცესი მიმდინარეობს ზამთარში, როდესაც მდინარის ვალაპოტი იყინება და ყინულება შესაძლებელი ხდება ციგებით ან მანქანებით გადაადგილება. 1997 წლიდან აქ 1500-ზე მეტი კოსმოსური ხომალდი გაუშვეს. საწვავად მეტისმეტად მომწამვლელ ქიმიურ ნაერთს იყენებენ, რომელსაც ასიმეტრიულ დომეთილჰერაზინს უწოდებენ.

RAFFAELE PETRALLA

Cosmodrome

Russian's border security zone in Mezen. 300 km from Arkhangelsk and few from Polar Circle. In this hostile territory, where environmental and climatic factors make everyday life strenuous, computing errors in the trajectories of satellites from Plesetsk's Cosmodrome become an unexpected resource. About 1500 km North of the launch base, between forests and tundra, there is a populated area of about ten villages.

Inhabitants, who base their own survival on hunting and fishing, are used to build daily life objects - mostly sledges and boats called "raketa" - with the collected fragments of space rockets, making illegal business of the internal metal components. Recovery operations take place during the winter, in which the river beds freeze and makes roads more easily passable with sleds and cars. Since 1997, more than 1,500 launches took off from this site. A highly toxic chemical compound called Unsymmetrical dimethylhydrazine is used as a propellant.

რაულ არიანო

ლეგბტ თემი ჩინეთში

ლეგბტ თემი დისკრიმინაციას განიცდიდა 1979 წლიდან, როდესაც ჩინეთის კომუნისტურმა პარტიამ „ხულიგანიზმი“ დანაშაულად გამოაცხადა. 1997 წელს ჩინეთის მთავრობამ გაუქმა „ხულიგანიზმი“, როგორც დანაშაული, რომელშიც შედიოდა ჰომოსექსუალური აქტივობებიც. 2001 წელს ჰომოსექსუალიზმი ფსიქიკური აძლილობის სიიდანც ამოიღეს, თუმცა ლეგბტ თემი კვლავ სტიტჩატიბაციის ობიექტია. ჩინური ოჯახების ტრადიციული ორიენტაციის გამო, ადამიანების უმრავლესობა ერიდება მშობლებთან და ნათესავებთან ჰომოსექსუალიზმის აღიარებას, გარიყვის შიძით, ხოლო ერთი შვილის ყოლის პოლიტიკამ შედეგად გამოიღო ის, რომ მშობლებს ისეთი შვილის გამზრდა სურთ, რომელიც მათ ყველა მოთხოვნას და იმედებს დააკმაყოფილებს, ყოლებათ შვილიშვილები, რაც ხშირად აკვირებას ემსგავსება. ამის გამო, არამედ ლეგბტ შვილები ზენოლას განიცდიან, რომ პეტერო ადამიანებივით მოიქცნენ და შვილები იყოლიონ.

RAUL ARIANO

LGBT in China

LGBT community has been discriminated since 1979 when the China's communist party criminalized the "hooliganism". In 1997, the Chinese government abolished the crime of "hooliganism," which the term included homosexual activities meanwhile in 2001, the homosexuality was removed from its list of psychiatric disorders, yet the LGBT community still feel stigmatized. Due to the Chinese families traditional oriented, most of the people avoid to come out with their parents or relatives fearing to be underdog, as well as the one child policy has effected duel the parents desire of rising a child who meets all the expectations such the desire of having a grandchildren, which sometimes can be defined an obsession, eventually leading to pressure the LGBT children to conform to a heterosexual in order to give birth.

რობინ ჰინში

განსაცდელი

მდინარე ნიგერის დელტა, ძირითადად, ნალექის წყალბით გაჩნდა. რეგიონში ოცდაათ მილიონზე მეტი 40 ეთნიკური ჯეფის წარმომადგენელი ცხოვრობს და ნიგერის ხმელეთის 7,5%-ძლიერ აქაურობას უკავია. წინათ მას საოცრად მდიდარი ეკონომიკური პრონდა და ეს ადგილი ბლანეტაზე ბიომრავალფეროვნებით ერთ-ერთი ყველაზე გამორჩეული მხარე იყო, სანამ ნავთობის ინდუსტრია გამოჩნდებოდა. ნიგერის ნავთობრესურსების დეპარტამენტის გამოთვლით, 1976-დან 1996 წლამდე 1,89 მილიონი ბარელი ნავთობი ჩაიღვარა მდინარე ნიგერის დელტაში. მეტიც, გაეროს ანგარიშის თანახმად, 1976-დან 2001 წლამდე კამზი 6817-ჯერ ჩაიღვარა ნავთობი, რაც სამ მილიონ ბარელს უდრის. კერტერობით ხელისუფლებას და ნავთობკომპანიებს მნიშვნელოვანი ნაბიჯები არ გადაუდგამო აქაურობის გასუფთავების და დელტის ნეიტრალიზაციის თვალსაზრისით და ნავთობი ისევ იღვრება დელტაში.

ნიგერის დელტას კიდევ ერთი პრობლემა — გაზის წვა უკავშირდება, რაც ნავთობის მოპოვების თანმხლები შედეგია. გაზის წვა მოსავალს ანადგურებს, წყალს აბინძურებს და უარყოფით გავლენას ახდენს ადამიანის კანძრთელობაზე. პროექტი 2019 წელს მომზადა ნიგერიაში და მასში უკრადღება გამახვილებულია თავ-სმოხვეულ ეკონომიკურ ზრდასა და ეკოლოგიზმზე მის ნეგატიურ გავლენაზე.

ROBIN HINSCH

Wahala

The Niger Delta was formed primarily by sediment deposition. The region is home to more than thirty million people and 40 different ethnic groups, making up 7.5% of Nigeria's total land mass. It used to boast an incredibly rich ecosystem, containing one of the highest concentrations of biodiversity on the planet, before the oil industry moved in. The Nigerian department of petroleum resources estimates that 1.89 million barrels were spilled into the Niger Delta between 1976 and 1996. What's more, a report from the United Nations suggests there have been a total of 6,817 spills between 1976 and 2001, amounting to some three million barrels of oil. So far, the authorities and oil companies have done little to clean up and neutralize the Delta, and oil spills are still very common.

Another issue in the Niger Delta is gas flaring, a byproduct of oil extraction. As the gas burns it destroys crops, pollutes water and has a negative impact on human health. Wahala was shot in Nigeria in 2019 and draws attention to untamed economic growth and its negative impact on ecology.

რომან დემიანენკო

ვორკუტა

ვორკუტა მუდმივი მუდმივი ყინულის ზონაში მდებარეობს და ჩრდილოეთის ყინულოვანი ოკეანის სანაპიროდან სულ რაღაც 180 კმ-შია. ის ეკრძობის უკიდურესი აღმოსავლეთით არ-სებული ქალაქია. 1937-38 წლებში სტალინის უკიდურესი მასობრივი პოლიტიკური რეპრესიების დაწყებიდან, რომელიც დიდი ტერორის სახელითაა ცნობილი, ვორკუტა გულაგის ერთ-ერთ ყველაზე სასტიკ ბანაკად „ვორკუტლაგად“ იქცა. პატიმრებს ქვანახშირის მოსაპოვებლად იყენებდნენ. ვორკუტლაგში ავადმყოფობასა და შიმშილისგან გარდაცვალების მაჩვენებელი ძალიან მაღალი იყო. აქ ორასი ათასზე მეტი პატიმარი დაიღუპა. 1950-იან წლებში საჭოთა კავშირის ცენტრალურ და სამხრეთ ნაწილში მცხოვრებმა ადამიანებმა თანდათან ვორკუტაში დასახლება დაიწყეს. ათიათასობით საბჭოთა ახალგაზრდას მაღალი ხელფასი და სოციალური პრივილეგიები იმიდავდა. ქალაქში სამუმაა ძირითადად ქვანახშირის მოპოვებას უკავშირდებოდა. საბჭოთა კავშირის დაშლის შემდეგ ქვანახშირის მაღაროების შემოსავლიანობა კითხვის ნიშნის ქვეშ დადგა. საბჭოთა ეკონომიკის ნგრევას ვორკუტის განადგურება მოჰყვა. გაიმარტა უმუშევრობა, კრიმინალი და ცხოვრების დონე დაეცა. ვორკუტა რუსეთის ერთ-ერთ ყველაზე სწრაფად მიღევად ქალაქად იქცა.

ROMAN DEMYANENKO

Vorkuta

Vorkuta is situated in permafrost zone, only 180 km from the Arctic Ocean coastline. It is the easternmost town in Europe. After the beginning of Joseph Stalin's mass political repressions in 1937-1938 known as the Great Terror, in Vorkuta was formed one of the cruellest Gulag camp «Vorkutlag». Prisoner's forced labor was used for coal mining. Mortality rate in Vorkutlag from disease, exhaustion and hunger was very high. More than 200 thousand prisoners died in Vorkuta. In 1950s many people from central and southern USSR began to move to Vorkuta. High level salaries, social privileges attracted tens of thousands young people from the Soviet Union. Most of the work in the town was connected with coal mining. After the Fall of the USSR profitability of coal mines was doubted. The collapse of the Soviet economy set in motion the decline of Vorkuta: unemployment spiked, crime increased and living standards sank. Vorkuta became one of the most rapidly dying cities in Russia.

რონი ბენ არი

მომღოდინე ქალები

პროექტი წარმოადგენს პროსტიტუციასთან დაკავშირებულ ვითარებას მსოფლიოში. კონკურსისთვის რუსეთიდან ვგზავნი ფოტონამუშევრებს. აქ წარმოდგენილი ფოტოები სოციალური ფორმგრაფიის კლასიკური ნიმუშებია, რომელშიც არეკლილია ის, თუ სად გადის საზღვრები საზოგადოებაში. როგორც ფოტოგრაფუმა და ჟურნალისტმა, გადაუწყვეტე, თვმად პროსტიტუცია ამერჩია. გარვეული პერიოდი გავატარე ჩემივე უძნის მეზობელ სახლში. გარედან არ ჩანს, რა ხდება დახურულ კარს მიღმა, სადაც ხეთი მეძავი ცხოვრისს და მუშაობს. შეალედები ისინი ყოველდღიური ცხოვრებით ცხოვრობენ, ჭამენ, საუბრობენ, იცინიან, უყვართ და ერთობიან. შეეძლო, დახურულ კარს მიღმა სექსუალური აქტების გადაღება, მაგრამ ეს არ მაინტერესებდა. ჩემი მიზანი იყო ფოტოაპარატი სარკედ მექცია და მომეხელთებინა ის, რაც კლიენტების ვიზიტებს შორის ხდებოდა. ამ გზით შესაძლებელია მოხმარების ობიექტებად ქცეული ქალების შინაგანი სამყაროს წვდომა და მათში ადამიანური თვისებების აღმოჩენა.

RONI BEN ARI

Ladies in Waiting

This is a project documenting prostitution in the world. For this award I am submitting photographs from Russia. The photographs displayed here are classic examples of social photography reflecting society's margins. As a photographer and journalist, I have chosen to address the subject of prostitution. I was able to spend some time in an apartment located in one of the neighborhood apartment buildings. There are no visible outward signs of what takes place behind the closed front door of the apartment in which five prostitutes live and work. In between customers, they go about normal daily routines, eating, talking, laughing, loving and having fun. Even though I could, I had no interest in photographing the sex acts that went on behind the closed doors. My aim was to position the camera as a mirror to capture what went on in the time in-between customers. In this way, it is possible to look beyond the bodies of these women that are used and exploited and discover their humanity.

როზა მარინელი

ვიტილიგო

ვიტილიგო ქრონიკული დაავადებაა, რომლის დროსაც მელანციტების დაკარგვის გამო, კანგე ლაქები ჩნდება. ეს დაავადება მსოფლიოს მოსახლეობის 1-2%-ს აწუხებს, ასაკის, სქესის თუ ეთნიკური წარმოშობის მიუხედავად. დაავადების ზუსტი მიზეზები უცნობია, მაგრამ ვიტილიგოს პირობები გარდაუვლად დგება სილამაზესთან, იდენტობასა და ცვლილებასთან დაკავშირებული საკითხები. სტიგმატიზაციის ემოციური შედეგები შეიძლება გამანადგურებელი აღმოჩნდეს, რაც გამოიხატება დაბალ თვითშეფასებაში, შფოთვასა და დეპრესიაშიც კი. სხვაგვარად რომ ვთქათ, ვიტილიგოს ზემოქმედება, უძრალოდ, კანთან დაკავშირებულ პრობლემას სცილდება. ამ პროექტებ მუმაობისას ჩემთვის ერთ-ერთი მთავარი პრინციპი იყო ჩემი ფორმების მთავარი მოქმედი პირების ნამდვილი სახის ჩვენება. ესენი არიან ადამიანები, რომელთაც განსაკუთრებული სიმამაცით და სიმშვიდით ძლიერ ცველაზე დიდი წინააღმდეგობა — სხვების მშერის გავლენა და მათი მხრიდან განსჯა. მათ გამოაჩინეს თავიანთი სახე და დაიძრუნეს საკუთარი სხეულის პატივისცემის გრძნობა. სხეულის გამოჩენა მათთვის იოლი როდი იყო, მაგრამ დემონსტრირებით დამტკცეს, რომ შეუძლია მიიღონ საკუთარი თავი ისეთი, როგორიც სინამდვილეში არიან.

ROSA MARINELLO

Vitiligo

VITILIGO is a chronic condition characterized by depigmented patches of skin due to the loss of melanocytes. It affects 1 to 2% of the world's population regardless of age, sex or ethnic background. While the exact causes of the disease remain unknown. VITILIGO inevitably raises questions about beauty, identity, and change. The emotional effects of stigmatization can be devastating - low self-esteem, anxiety, or even depression. In other words, the impact of vitiligo goes way beyond the skin. One of my guiding principles for this project has been to capture an authentic image of my subjects, all of whom overcame their biggest hurdle - the gaze and judgment of others - and, with great courage and humility, showed themselves as they are, restoring to their bodies the personal dignity they had lost. Showing their bodies was not easy for them, but by doing so they have demonstrated an ability to accept themselves and their diversity.

შორე მერჯუ

მეორეხარისხოვანი

„მეორეხარისხოვანი“ არის სერია, რომელიც იკვლევს ქალის სოციალურ სტატუსს ტანკივებში.

„გაუთხოვარ ქალს აქ არავითარი ფასი არ აქვს!“ — ეს ფრაზა ესმოდა ხელოვანს ყველა ქალისგან, რომელსაც იღებდა. საზოგადოებაში დაფისებული რომ იყვნენ, ტანკი ქალები უნდა გათხოვდნენ, მნიშვნელობა არ აქვს, პირველი ცოლი იქნება თუ მეორე. ამიტომაც გავრცელდა პოლიგამია ტაგიკურ საზოგადოებაში, თუმცა, ვანონის მიხედვით, ასეთი რამ ისჭება.

მუსლიმური ქორწინება, ან ნიკო, პოლიგამიურ ქორწინებას უშვებს, მაგრამ მეორეხარისხოვან ცოლებს და მათ მცილებს ყოველგვარ უფლებას ართმევს. ფოტოხელოვანი ამ ქალებთან ერთად მუშაობდა პროექტზე და შედეგად შექმნა სტიგმატიზაციისგან თავისუფალი ანონიმური პორტრეტები.

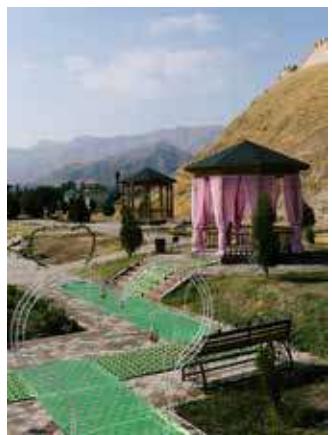
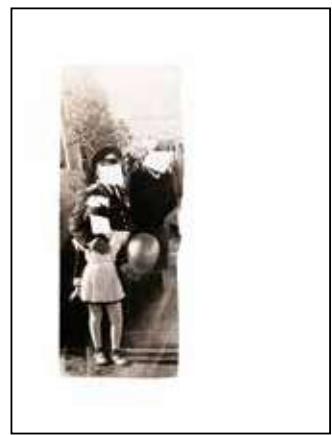
SCHORE MEHRDJU

The Second

“The Second” is a series that explores women’s social status in Tajikistan. “A woman without a husband is worthless here!” – this is what the artist regularly heard from the very women she photographed. To be respected by society, Tajik women must be married, whether as a first or second wife. This is the main reason why the concept of polygamy has become widespread in Tajik society, even though it is punished by law.

The Muslim marriage contract, or Nikoh, allows polygamous marriages, but leaves second wives and their children without any rights. This is why the artist has worked in collaboration with these women to create anonymous portraits away from any stigmatization.

თამარა ეკჰარდტი

ქეროუბრაუნის შვილები

ბავშვობა ყველასთვის ძალიან მნიშვნელოვანია. მაგრამ რა გავლენას ახდენს მძიმე ცხოვრების ეფელი გარემოები მათზე? რამდენად მალე იზრდებიან ბავშვები და კარგავენ ბავშვობას? ჩემს სერიაში მრავი პრიცესის საკითხს ვეხები.

ირლანდიაში ყველაზე ღილა ეთნიკური უმცირესობის წარმომადგენლებს, ირლანდიელ მოგზაურებს, საზოგადოება ხშირად ავიზროებს ცხოვრების მომთაბარე წესის გამო და ამიტომაც, ისინი ქალაქების გარეუბნები ცხოვრობენ. გოლუეის გარეუბანში, ქალაქის ნაგავსაყრელის გვერთთ, ქეროუბრაუნის გაჩერებაა, სადაც მოგზაურების რვა ოჯახი ბავშვებთან ერთად ცხოვრობს. ჩემს პროექტი „ქეროუბრაუნის ბავშვები“ დამთვალიერებელს წარმოუდგენს მოგზაურების გარემოს და მათი ბავშვების ყოველდღიურობას.

TAMARA ECKHARDT

The Children of Carrowbrowne

Childhood is of fundamental importance for everyone. But how does this change when external conditions are more hostile to life? How much earlier do children grow up and how much childhood is lost? In my work I deal with questions around growing up.

As Ireland's largest minority group Travellers are often ostracized from the Irish society for their nomadic way of life and pushed to the periphery of urban spaces. On the outskirts of Galway situated right next to the city dump is the Carrowbrowne Halting Site, home to eight Traveller families and their children. My project "The Children of Carrowbrowne" offers a glimpse into the environment and daily life of young Traveller children.

ტიპ ფრანკო

უპიროვნო - ჩრდილო კორეელი განდგომილების პორტრეტი

ორუელის „1984“-ში უპიროვნო არის არსება, რომლის შესახებაც მონაცემები დაკარგულია. ჩრდილო კორეელი განდგომილების შემთხვევაში, რომლებიც ჩემი სერიის მთავარ გმირებად აკრძიო, გაქცევა ზოგჯერ იდეოლოგიურ მიზტებს, ხშრად კი სასონარკვეთილებს უკავშირდება. სამხრეთ კორეესკენ მიმავალი გზა სახიფათო და გრძელია და საზღვრების გადაკვეთას გულისხმობს. მოგზაურებს ამ დროს შიში იპყრობს, რომ დააპატიმრებენ და კოლონიაში გაგზავნიან სამუშაოდ. სამხრეთ კორეაში ჩასულები ხშრად ახალ იდენტობას ეძებენ. ისინი დაკარგული არიან თავიანთ ჩრდილოკორეელ წარსულსა და სამხრეთკორეელ მომავალს მორის.

ამ უჩვეულო გარდამავალი მდგომარეობის აღსაბეჭდად არარსებული ანალოგური მასალა გამოვიყენე: სერიებში პოლაროიდის ნეგატივი გამუდავნებულია ქიმიური გაწმენდის გზით, რის შედეგადაც სიმყარეს მოკლეებულობის, არასრულყოფილების ეფექტი იქმნება. თითოეულ პორტრეტს ერთვის ამბავი, თუ როგორ და რატომ მიიღეს ამ ადამიანებმა ასეთი რადივალური გადაწყვეტილება. მათ ნაკვალევს გავყევი და სასაზღვრო პუნქტებში ვიმოგზაურ. შევეცადე, აღმებეჭდა ლანდშაფტის მრავალფეროვნება, რაც ჩრდილოკორეელების გაქცევის ფონია.

TIM FRANCO

Unperson - Portrait of North Korean Defectors

In Orwell's 1984, an unperson is someone whose record has been erased. As for the North Korean defectors that I chose to portray, fleeing sometimes for ideological reasons and often out of despair. The road to South Korea is dangerous, long and crosses many different borders. The travels of the ones that do are filled with the fear of being arrested and sent back to labor camps. Having arrived in South Korea, they often struggle to find a new identity; Lost between their North Korean past and South Korean future.

To reflect this incredible transition, I used an analog material that is not supposed to exist: the negative of a polaroid reveals through a series of chemical purifications, resulting in something uncertain and imperfect. Each portrait goes with the story of how and why the subjects came to this radical decision. In order to retrace their trails, I traveled to the crossing points, aiming to capture the diversity of landscape that is the background of North Korean defection.

თოდ დარლინგი

ამერიკული იდილია

პოეტი უილიამ კარლოს უილიამსის შემოქმედებით შთაგონებული ამერიკის პირველი ინდუსტრიული ქალაქის ეს ფოტოები გადაღებულია ნიუ ჯერსის შტატის ქალაქ პარერსონში. პარადების, ხანძრების, პოლიტიკური გამოსვლების, გაჩანაგებული დანდჟაფტების და ქალაქის მცხოვრებლების ყოველდღიურობის ჩვენებით თანდათან წინა პლანზე გამოდის ამერიკული ოცნების ლირიკული უარყოფა. პროექტი იცვლევს ამერიკის შესახებ მითსა და სინამდვილეს, ერთი პატარა, მებრძოლი ქალაქის მაგალითზე.

TODD DARLING

American Idyll

Inspired by the work of the poet and doctor William Carlos Williams, these photographs of America's first industrial city were taken in Paterson, New Jersey. By capturing the parades, house fires, political rallies, decaying landscapes, and the everyday lives of the city's people, a lyrical interrogation of the American dream unfolds. The work explores the reality and myth of America through the story of a small, struggling city.

ՅԱԼԿԱՐՈՎԱ ՍԱԿԵԾՈ

ՅՈՐԳԸՆԱՐՈՒԾԱ ՇԱՑԼՈՒՑԵՑՆԻ

Հյուլլամ-մորցիայրոնեա մողցութերոնծ ոմ շածլուցեցնիս մոդմա աբնեցեցի, հռմալցուց մոշրո- սամցարոնիս համուրուլ, կար զուցա շպնոնի դա գրո նելա մոդուս. ոյ գրո գրազմենիլուն, ծենքուզան դա սոմմոնիսցունա; նյալս տացուս մյոնցա այց և դա ոյշուր մայեազրեցլուն ամեցն ցցեա. ոչասերո զաքնիրեա, ჩյու ցուցեց և, ծյալու զաքնիր լանցմացի, մոֆոզցեցլու ագցուցեց և շեռցուցեցնի: ոյ, թրգուլուց տիալուս ցմունուս հրցուննի, պայլացուրո երտմանցու սկա- զմուրցեա, պայլացուրո արամցրացու դա, մայզրուլաւա, պավլուլուա. ըսա ամեազ մեարցի, հռմելուց ծցուս ցոնեց և ածլա մոցեարցուն, մուցուտա ցարմեմորժպմյուլո դա դաճարյունա մոցոնարցեցնու, հռմելուց ծամտրոնու նապուրցուն ցամունուս. ըսա մեմարցենցեցնու դա- սախցեցլու ցմունուս հրցուննի ունցեցնի, հռմալցուց սայցուննի նոն դաշարցըս. մոնուսեցրամ հրցունն մոցելա. շմշպեցարո մուսախցունա ալցունուս մոյցալա. այ մոիշցուլո արուան նունուս սյել ցոնեցնի, հռմելուց ցլուցեցնի ցամյշալո սամցարոնան դարհիա. ամ սամցարու զեր ունցուտ, ուն նու ծցուրծնուտ սուլուրան. ոյ հրցուն մամեցն դա ցցուցն սուլցեց ունցուրցեցն ծորցուլո ցրուցն եմցեցն.

VALERIA SACCHETTI

Journey to the Lowlands

A road movie that tells the dream beyond the frontiers of the lowlanders, immersed in a microcosm, still unknown, in which time flows slowly. There, time is fragmented, blurred and oneiric where water has its own music and whispers the stories of the inhabitants. Family ties, my roots, the bucolic landscape, the abandoned places and animals: there, in the Emilia region of Northern Italy, everything is connected, everything flows and everything remains. Tales of lands below sea level, enclosed by mountain ranges and furrowed by rivers that overflow during the winter season. The dreams of a leftist Emilia, a century ago, have since evaporated; the earthquake has mowed much of the area, the unemployment and alcohol took care of the rest. There, one is accustomed to the dense fog that remains of a vanished peasant world that should not be looked for, but must be felt spiritually. There, the souls of our fathers and mothers echo sounds of a distant time.

ვალერი მელნიკოვი

ნაცრისფერი ზონა

პირველად დონბასში 2014 წლის ბათხელის დასაწყისში, სწორედ შეიარაღებული კონფლიქტის დაწყებამდე ჩავედი. დონბასელები მართლაც ფიქრობდნენ, რომ ომი მალე დამთვრდებოდა და მათ მრავალჯირნახულ მიწაზე მშვიდობა დაისადგურებდა. ხუთი წელი გავიდა. დაპირისპირებული მხარეების შეხების ხაზე ე.წ. ნაცრისფერი ზონა შექმნეს. ესაა სპეციფიკური სტატუსის არმონე ტერიტორიების პირობითი სახელი, სადაც ოფიციალური მთავრობის და სამართალდამცავი ორგანოების ძალაუფლება არ ვრცელდება. აյ ადამიანების ცხოვრება მუდმივ საფრთხეშია ბრძოლების გამო. ამ განელილმა დაპირისპირებამ და ბუნდოვანმა მომავალმა დონბასის რეგიონი ნაცრისფერ ზონად აქცია — ზონად, რომელსაც არ აქვს მვალი საბაზო დოკუმენტი დროსა და სივრცები. ნაცრისფერი ზონა მხოლოდ ტერიტორია, მინის ნაკვეთი როდია. ესაა ომის პირისპირ აღმოჩენილი, გურვეველი მომავლის წინაშე მდგარი ადამიანის შეგრძნება. ესაა ადამიანის ეგზისტენციური მარტობის ცხოვრებისეული მდგრმარეობა, რომელმაც მომავლის იმედი დაკარგა.

VALERY MELNIKOV

Gray zone

First time I visited the Donbass region was at the beginning of summer of 2014, right at the beginning of the military conflict. People of Donbass truly hoped the war would end quickly, and peace would come back to their long-suffering land. Five years went by. Along the contact line of the fighting sides, so called Gray Zone has been created. This is a conditional name for the territories without a specific status, with no official government or law enforcement. People's lives are in constant danger because of the fighting. This protracted long-lasting conflict and the foggy future turned the entire Donbass region into the territory of the Gray Zone. Zones without any clear boundaries in space and time. The Gray Zone is not only a territory, a piece of land, it is a sensation of a person completely immersed in the darkness of the unknown in the face of war. This is the vital state of existential loneliness of a person who has lost all the hope.

KOLGA TBILISI PHOTO
Photo Contest - Exhibition - Education - Communication

ରେପୋର୍ଟାଜ
REPORTAGE

ეიდან მარზო

ჰონგ-კონგის პოლიტექნიკური უნივერსიტეტის აღყა

ჰონგ-კონგის პოლიტექნიკური უნივერსიტეტის აღყა იყო 12-დღიანი წინააღმდეგობა პრო-დემოკრატიული პროტესტებისა და ჰონგ-კონგის პოლიციას შორის, რომელიც უნივერსიტეტის ტერიტორიაზე მიმდინარეობდა. პროტესტების დაიპურეს საუნივერსიტეტო კამპუსი, ახლომდებარე გზები ჩაკეტეს და შეეძროლნენ პოლიციას, რომელმაც კამპუსი ბრძოლის ველად აქცია. პოლიციამ აღყა შემოარტყა კამპუსს ერთ კვირაზე მეტი ხნის განმავლობაში და აიძულა პროტესტების, გაქცეულიყვნენ ან დანებებულიყვნენ.

პირველ დღეს პოლიციამ 1500-ზე მეტი ცრემლსადენი გაზი, 1300 რეზინის ტყვია და პლასტმასის ბურთებით სავსე 300 ტონარა გამოიყენა. მეორე დღეს საავადმყოფოები გადაივსო აქციით დაბარალებული მონაწილეებით. ისინი უნივერსიტეტის კამპუსის ტერიტორიაზე გამართულ ბრძოლაში დაშავდნენ. ჰონგ-კონგსა და მის ხალხს ამ მოვლენამ ფიზიკური და მენტალური იარები დაუტოვა.

AIDAN MARZO

The Siege of PolyU

The Siege of PolyU was a 12-day standoff between pro-democracy protesters and the Hong Kong Police at the Hong Kong Polytechnic University. Protesters occupied the campus and blocked nearby highways as they battled with police, turning the campus into a war zone. Police eventually surrounded the campus for over a week, forcing protesters to flee or surrender themselves to arrest.

Police used over 1,500 rounds of tear gas, 1,300 rubber bullet rounds and 300 bean bag rounds on the first day of the siege. The next day hospitals overflowed with the thousands of injured protesters from the battle. The battle, which took place at a university campus, has left physical and mental scars on the city of Hong Kong and its people.

ალენ შროდერი

შოკები ბავშვები. ინდონეზია, კუნძული სუმბავა

ერთ დროს კარგი მოსავლის აღსანიშნავად მეტობლებს შორის სახეომო თამაში — ცხენებით შეჯიბრი — მოგვანებით სპორტულ სანახაობად იქცა, როდესაც ჰოლანდიულებმა მე-20 საუკუნეში ამით მთავრობის წარმომადგენლების და დიდებულების გართობა დაიწყეს. სუმბავაზე შეჯიბრის თავისებურებას განაპირობებს საყოველთაოდ ცნობილი მცირე ზომის ცხენები და უმიშარი 5-10 წლის ბავშვები, რომლებიც უნაგირის გარეშე, ფეხშიშველი, დამცავი საშუალებების გარეშე აჭერებენ თავიანთ ცხენებს 80 კმ/სთ სიჩქარით. მათი ერთადერთი დამცავი საშუალებაა „სანდრო“ — სულიერი მკურნალი, რომელიც ახალგაზრდა შოკეებს რთული რიტუალების ჩატარებით იცავს და ასე უშვებეს ვარგიშტე. წესები შეიცვალა, ახლა უკვე ცხენებს ასავის და წონის მიხედვით ახარისხებენ, მაგრამ ბავშვი შოკეები, სიცოცხლის რისკის ფასად, 3,50-დან 7 ევრომდე ანაზრაურების სანაცვლოდ, ერთი კვირის განმავლობაში დღეში 5-6 ჯერ მონაწილეობენ შეჯიბრში. მათ ამისკენ მშობლები და ნათესავები უბიძებენ, პოტენციური შემოსავლის მიღების იმედით, რომ ხშირი გვალვისგან გამოწვეული ზარალი აანაზღაურონ.

ALAIN SCHROEDER

Kid Jockeys. Indonesia, Sumbawa Island.

Once a game between neighbors to celebrate a good harvest, horse racing was transformed into a spectator sport by the Dutch in the 20th century to entertain officials and nobility. The unique features of Sumbawa racing are the notoriously small horses and fearless child jockeys, aged 5-10, who mount bareback, barefoot and with little protective gear racing at speeds of up to 80 kms per hour. Their only protection is the « Sandro », a spiritual healer who protects young jockeys by performing elaborate rituals and guiding them in training. Rules have evolved, horses are now classified by age and height, yet kid jockeys continue to risk their lives for 3,50 to 7 euros per mount often racing 5 to 6 times a day for a week, pushed by parents and relatives given the potential earnings that far outweigh the poor returns on crops often plagued by drought.

ԱՃՎՐԿՋՄՆ ԶՐՍՎՈ

ԺԱՅՈՆԾԵՑՍԼՈ ՑԵՐԵՐԸ

2000-ին ճղոքին ժամանակակից պատճեններում բարձր հաջողություն է հայտնաբերվել առաջնահարուսակ լուսացուցչի շուրջ գործադրությամբ:

Հետո առաջնահարուսակ լուսացուցչի հաջողությամբ պատճեններում բարձր հաջողություն է հայտնաբերվել առաջնահարուսակ լուսացուցչի շուրջ գործադրությամբ:

Հայտնաբերվել է առաջնահարուսակ լուսացուցչի դաշտական հաջողությունը՝ պատճեններում բարձր հաջողություն և առաջնահարուսակ լուսացուցչի դաշտական հաջողությունը՝ պատճեններում բարձր հաջողություն:

ALFREDO BOSCO

Forgotten Guerrero

Since its beginning in the early 2000's, the Mexican drug war has seen the state of Guerrero play a most important role.

Not only does the region of La Montaña host the largest poppy cultivation in the country, but unlike other Mexican states under the control of a single organization, Guerrero is hostage to numerous cartels and self-proclaimed defense groups who fight each other for control of the heroin market.

This reportage looks at the region's current social and political situation.

With the absence of government in larger urban centers such as Chilpancingo, Chilapa de Alvarez and the once famous Acapulco, brutal internal fights spread terror among the locals to establish power. The operation "Guerrero Seguro", meant to reduce violence and killings, resulted solely in the confiscation of stolen vehicles and few arrests. In smaller towns, the population is often forced to abandon their homes in search for safety.

ანდრეა პიეტრო სინიორი

ჩანგაა. სწრაფად მომკალი

ჩანგაა არის სპირტი, რომელსაც კენიაში სიმინდის გამოხდილი მარცვლებისგან ამზადებენ, მაგრამ ზოგჯერ მას ბენზინს, მეთოლის სპირტს ან ბატარეუს მჟავას ამატებენ. ამიტომაც მას „სწრაფად მომკალი“ შეარქვეს. დაადგინეს, რომ მოსახლეობის 5%, ანუ დაახლოებით ორ მილიონნახევარი ადამიანი მასზე დამოკიდებული ხდება (წყარო: NACADA). მისი პერმანენტული მომზარება თითქმის მამნივა აქვთებს სხეულის ფრინველს ხანგრძლივი პერიოდით, იწვევს სიბრძავეს და ფსიქიურ აძლილობებს. ეს იმას ნიმუშს, რომ მისი ხშირი მომხმარებლები სამსახურს კარგავენ. მას ნიაპერურუები, რაფტ ველის პროვინციაში, იზოლირებულ სივრცეში ამზადებენ და შემდეგ ყიდიან. ნაირობიში ეს ბიზნესი ყველაზე კარგად ისეთ კურღმულებში ყვავის, როგორიცაა კიბერა და მლანგო კუბავა, სადაც ბავშვები ხშირად იძულებული არიან, ძალადობის და სისასტიკის მოწმე ან აზიექტი გახდნენ. მთავრობა ცდილობს, მთელი ქვეყნის მასშტაბით საერაბილიტაციო ცენტრები გახსნას.

ANDREA PIETRO SIGNORI

Chang'aa. Kill me fast

In Kenya Chang'aa is a spirit made from distilled grains like maize but is sometimes adulterated with petrol, methanol and even battery acid. Its nickname is "kill me fast". It has been estimated that 5% of the population, or two and a half million people, are addicted (source NACADA). Continued consumption almost immediately leads to loss of bodily functions and in the longer term, forms of blindness and mental problems that mean habitual consumers frequently lose their jobs as a result. In Nyahururu in the Rift Valley is produced in isolated locations and used as a tradable commodity. In Nairobi business is booming above all in slums such as Kibera and Mlango Kubwa, where the children are often forced to witness or suffer violence and abuse. The government is trying to set up numerous rehabilitation centers all over the country.

დანიელა სილვესტრი

სეტუების თაობა

ესტონეთის შორეულ სამხრეთ-აღმოსავლეთში, ჩუდ-ფსკოვის ტბის ამ მხრიდან რუსულ სულბე და კვირვებისას, ჩვენს თვალწინ იძლება პოლიტიკურად აუღიარებელი სეტუმას რეგიონი, რომელმაც 1994 წელს დამოკიდებლობა გამოაცხადა. აქ ცხოვრობენ სეტუები — უნგრო-ფინური წარმოშობის ადგილობრივი ხალხი. დღეს, ისე როგორც არასდროს, სეტუები დაცვას საჭიროებენ — განსაკუთრებით მომავალი თაობები; ხალხი, რომლებიც საუკუნეების განმავლობაში თვალს ადევნებდა, ფაზლის ნაწილებივით როგორ გადაადგილდებოდა მისი საზღვრები, რაც დღემდე მოუნესრიგებელია. ელემენტი, რომელიც ყველაზე მეტად გამოარჩევს სეტუს ხალხს, ძლიერი თვითშემეცნების კულტურაა, რაც ძველ ტრადიციებს და ადგილობრივ ჩვეულებებს უკავშირდება. აქედან გამომდინარე, სადღესასწაულო ღონისძიებები სასულიეროსა და საეროს, ზეიმსა და გოლიარდის შორის, ფუნდამენტურ მომენტებად იქცევა, სადაც სეტუები, ესტონელები და რუსები ერთმანეთს ხვდებიან და ცდილობენ საკუთარი მომავალი და თავისებურება დაიცვან და ამ საქმეში ახალგაზრდები ჩართონ.

DANIELA SILVESTRI

Seto Generation

In the far southeast of Estonia, looking at the Russian soul from this side of Lake Peipsi, we meet the politically unrecognized region of Setomaa, self-proclaimed in 1994 by the Setos, his native people of Ungro-Finnic origin. Today more than ever, the Setos feel the need to preserve - especially for future generations - an identity that, over the centuries, has seen borders move like pieces of a puzzle, still unsolved today. The element that most distinguishes the Setos is a strongly identity culture linked to ancient traditions and indigenous customs. Hence the festive occasions, between the sacred and the profane, between the solemnity and the goliardia, become fundamental moments in which the Setos, Estonians and Russians, meet and try to defend their future and their uniqueness, above all trying to involve younger generations.

დავიდ კლამერი

ეკოლოგიური ბრძოლა ქვანახშირის წინააღმდეგ

Ende Gelaende არასამთავრობო ორგანიზაციაა, რომელიც ცნობილია მაღაროების წინააღმდეგ ბრძოლით. ისინი იქრებიან ღია მაღაროები და გადაადგილების საშუალებას აღარ აძლევენ სარკინიგზო გზებზე მოძრავ ტრანსპორტს. აქედან ქვანახშირი უახლოეს ელექტროსადგარებამდე გადააქვთ. თეთრები ან წითელ კომბინეზონებში გამოწყობილი ასობით აქტივისტი ცდილობს გერმანიის მთავრობის პოლიტიკის შეცვლას, კლიმატისთვის უფრო გონივრული ენერგეტიკული პოლიტიკის სასარგებლოდ.

DAVID KLAMMER

Climate Action against coal

Ende Gelaende is a NGO, that is known for spectacular rallies against coal digging companies. By storming into open cast mines or blocking railway tracks, that transport coal to the nearby powerplants with hundreds of activists, dressed in white or red painter's suits, they try to change the policies of the German government towards a more climate friendly energy politics.

ელენა ხოვანსკაია

ცხოვრების ფანჯარა

„ცხოვრების ფანჯარა“ უგანდაში რეგისტრირებული არასამთავრობო ორგანიზაციაა მასინდის რეგიონიდან. ის 2011 წელს უგანდურ-პოლონური ძალისხმევის შედეგად დაფუძნდა. ორგანიზაცია ბრუნავს მიტოვებულ, დაობლებულ და მოწყვლად ბავშვებზე. მისი მიზანია საცხოვრებლით, განათლებით და მომავლისთვის საჭირო უნარებით ბავშვების უზრუნველყოფა. ამჟამად აյ 27 ბავშვი ცხოვრობს, 3 თვიდან 17 წლამდე. ამავე დროს, ორგანიზაცია ესმარება თემის სხვა ბავშვებს, რომლებსაც განსაკუთრებული სამედიცინო დახმარება ესაჭიროებათ.

ELENA KOVANSKAYA

Window of Life

Window of Life is a registered Ugandan NGO in Masindi District. It has been founded as a Ugandan-Polish initiative in 2011. Window of Life takes care of abandoned, orphaned and vulnerable children. The mission of Window of Life is to provide the children a lovely home, education and give them skills for their later life under their future responsibility. Currently, there have been living 27 children in the age from 3 months to 17 years. Additionally, Window of Life supports other children within the community who need special medical treatment.

ფაუსტო პოდავინი

რკინა ადამიანის წილ

2019 წლის 25 იანვარს, ბრაზილიაში, მინას ჟერაისის რეგიონში, უდიდესი სტიქიური უბედურება მოხდა. მრავალნაციონალური ბრაზილიური კომპანიის, „ვალეს“ დამცავი კაშხალი ჩამოინგრა, რამაც გამოიწვია ტონობთ წყლის და დაბინძურებული ტალახის ჩაღვრა მის ქვემოთ არსებულ სეობაში. ინდუსტრიულმა ნარჩენებმა, რომელმაც კორეც და ფეიუს და ბრუმადინიოს შემოგარენამდე შეაღწია, 215 ადამიანის სიკვდილი გამოიწვია, ხოლო 92 ადამიანი დღემდე დაკარგულად ითვლება. ზარალმა ნამდვილი საზოგადოებრივი შოკი და ეკოლოგიური ცვლილება გამოიწვია. გარემოს დაცვის სააგენტომ გამოითვალა, რომ ამ კატასტროფის გამო ერთი მილიონი ტონა წყალი და ტალახი დაიღვარა. ორივე მათგანის ტოქსიკურობას განაპირობებდა ის, რომ ორივე ინდუსტრიული ნარჩენებით იყო გაჭერებული. პრაქტიკულად, მინას ჟერაისის რეგიონში დაახლოებით 20 სახიფათო კაშხალია. 8 აპრილს, ბრაზილიურმა სამთო კომპანია „ვალე“ ხელი მოაწერა შეთანხმებას ომბუდსმენის ოფისთან, რომლის თანახმადაც დანგრეული კაშხლის შედეგად დაბარალებულ მოსახლეობას ზარალი უნდა აუნაზღაუროს. ყველაფერს თავისი ფასი აქვს, მათ შორის ადამიანის სიცოცხლესაც.

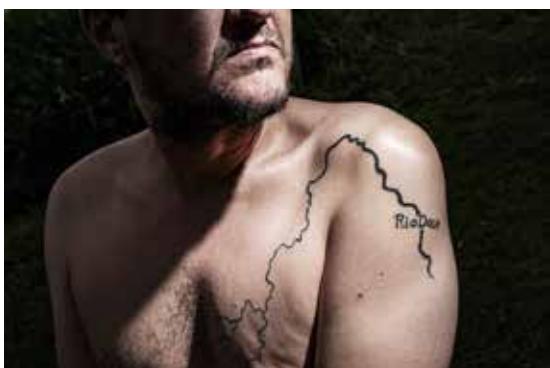
FAUSTO PODAVINI

The Human Cost of Iron

The biggest natural disaster for the number of victims took place in the region of Minas Gerais, in Brazil, on January 25th 2019. A containment dam of the multinational Brazilian company Vale, collapsed, pouring tons of water and highly contaminated mud in the valley underneath. The residue of mining run over the outskirt of Córrego do Feijão and Brumadinho, causing the death of 215 people, while other 92 are still missing.

The damage has created a real social and environmental upheaval. The Ibama Environmental Protection Agency has estimated that the collapse has released one million tons of water and mud, both highly toxic, due to the presence of mining residues. Actuality, there would be about 20 risk dams in the Minas Gerais region. On April 8th, the Brazilian mining company Vale signed an agreement with the office of the ombudsman to facilitate a court agreement about the cost of reparations for the victims of the collapsed dam. Everything has its price, including human life.

ჯაილს კლარკი

კამერუნი: უსახელო გვამები

2017 წლის ოქტომბერში სამხრეთ-დასავლეთ კამერუნში სამთავრობო სამხედროებსა და ინგლისურენოვან სეპარატისტებს შორის დაპირისპირების შედეგად 3 000 სამოქალაქო პირი გარდაიცვალა.

სკოლები დაიხურა და სამედიცინო პერსონალი ვეღარ აუდიოდა მკურნალობის მსურველ სულ უფრო მეტ ადამიანს. ინგლისურენოვან რევიონში მოტოციკლებით გადაადგილება აკრძალულია, საომარი მდგომარეობის გამო.

კამერუნის სამხრეთ-დასავლეთის ინგლისურენოვანი რევიონი ბრიტანეთის კოლონიური პერიოდიდან ჩნდება და დღესდღეობით მთელი მოსახლეობის დაახლოებით 20%-ს შეადგენს. ინგლისურენოვანი მოსახლეობა თვითმმართველობას მოითხოვენ ათწლეულების მანძილზე ფრანგულენოვანი ცენტრალური ხელისუფლებისგან უგულვებელყოფის შემდეგ.

GILES CLARKE

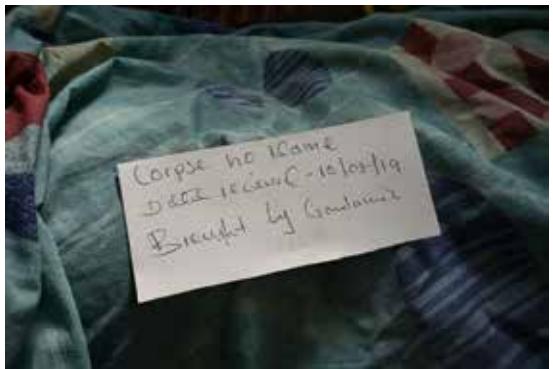
Cameroon: Corpse No Name

The ongoing Anglophone conflict between military government forces and armed Anglophone separatists has left over 3,000 civilians dead since the pro-independence protests flared up in October 2017 in SW Cameroon.

Schools have been closed and medical staff are overwhelmed by the rising numbers of those seeking treatment. The use of motorcycles is forbidden as the military crackdown on free movement within the English-speaking region.

The South Western Anglophone, English-speaking region of Cameroon, originates back to British colonialism making up around 20% of the entire population today. The Anglophones are demanding self-rule after decades of neglect by the centralized French-speaking government.

სავითო არსენილიასი

მარასი

ქუჩის საზღვრებს შორის მოქცეული და მივიწყებისთვის განწირული ბანდები, უკიდურესი სისასტიკით, საკუთარ კანონებს ანესებინ ცენტრალური ამერიკის ქალაქების ქუჩებში. სალვადორის მთავრობის ახალი პროგრამები, რომელიც ცნობდლა „Yo Cambio“-ს (მე ვცვლა) სახელით, ცდილობს, ბანდის წევრების სისასტიკა ცახებში განათლებით და რელიგიურობით შეცვალოს. მოძრაობა 1980-იან წლებში, აშშ-ში სალვადორელმა ემიგრანტებმა შექმნეს, რომლებიც იქ ომს გაექცნენ. ისნი აყალიბებრ ჰაუფებს, რომელსაც „მარა სალვატრუჩას“ უწოდებენ. „მარა“ მომდინარეობს ჭიანჭველა მარაუნტების სახელმოდებიდან და მიუთითებს მათ იმ თვისებაზე, რომ ისნი მრავლდებიან და ყველგან იქრებიან, ყველაფერს მუსრს ავლებენ. სალვატრუჩა შედგება ორი სიტყვის კომბინაციისგან „El Salvador“ (სალვადორი) და „trout“ (ვალმახი), რაც პოლიციისგან დასხლტომაზე მიუთითებს.

ორგანიზაცია ჩამოყალიბდა, როგორც უძნის დამცავი საშუალება. „მარა“ უბანში ახალგაზრდებისთვის სანიმუშოდ ითვლება და მათი მომავლის ხატია — ტერიტორიის დაცვისთვის სიცოცხლე და სიკვდილა.

JAVIER ARCENILLAS

Maras

Nestled between street borders and mired in permanent social oblivion, Gangs impose their law on the streets of Central American cities with extreme violence. The new programs of the government of El Salvador known as "Yo Cambio" (I Change) try to transform the violent attitudes of gang members into prisons through education or religion. It was created in the 80s in the US by Salvadoran immigrants escaping the war. They are forming groups called "Mara Salvatrucha". "Mara" comes from the marabuntas ants by the way they expand, invading and devouring everything. Salvatrucha is formed by El Salvador and trout, cunning expression to escape from the police.

Las Maras emerge as neighborhood protection organizations. The Mara is an identity reference for all the youth in the neighborhoods whose future image is to live and die in defense of the territory.

იოჰანა მარია ფრიცი

ყავისფერი შაქარი

ქაბულის ცენტრში ნეგატიური თვალსაზრისით ცნობილი ტერიტორიაა. ძნელი დასაკერებელია, მაგრამ მის რეპუტაციას ჩრდილავს ადამიანის განვლის უხეში სუნი, რომელიც მოელ ამ ტერიტორიაზე ვრცელდება. ესაა პულე სუხტა — ჰეროინის მექანიზმი. გიგანტური ხიდის ქვეშ ათობთ ათასი ნარკომანი ცხოვრისს და ისინი ადგილობრივი ნარკოტიკებით საზრდოობენ. პულე სუხტას მცხოვრები ქაბულის საზოგადოებისთვის მიუღებელი არიან, მაგრამ ამავე დროს, მათი სახით, დამოუკიდებელი სოციალური სტრუქტურა ჩამოყალიბდა, რომელმაც თანაარსებობის წესები შეიმუშავა. ამ სტრუქტურის წყალობით არსებობს სულ უფრო მსარდი საზოგადოება. პულე სუხტა ერთა და იმავე დროს ბევრ რამეს ნიშნავს, მაგრამ ერთი რამ ცხადია: ის ავღანეთის საყოველთაო კრიზისის ნიშანია — ბოლო გაჩერება და ავღანური სტანდარტებითაც კი ძალიან სახითო ადგილი.

JOHANNA MARIA FRITZ

Brown Sugar

In the center of Kabul there is an infamous area whose reputation precedes itself. Though difficult to believe, this reputation is actually dwarfed by the raw smell of human excrement that engulfs this place. We are talking about Pule Sukhta, Kabul's heroin city. Under a giant bridge, tens of thousands of addicts have set up their home and these resident's waking lives are determined by the local narcotic. Those who live in Pule Sukhta are barred from Kabul's society, but simultaneously an independent social structure with rules for coexistence has been cultivated; this framework keeps the ever-growing community alive. Pule Sukhta is many things at the same time, but it is clearly a symptom of the ubiquitous Afghan crisis, a terminus and extremely dangerous place - even by Afghan standards.

কৃ আসাদু

মোমা ক্ষেত্রে মৃত্যুর অভিযন্তা

২০১৯ খ্রিস্টাব্দের মেগামারি মুহূর্তে প্রায় ৫০ জনের মৃত্যু ঘটে ঢাকার চাউকবাজারে। এই মৃত্যুর পৰিস্থিতিতে কার্যকর প্রতিক্রিয়া নেওয়া কঠিন হয়ে গিয়েছে। একটি শব্দে মৃত্যুর পথ খোলা হয়ে আসে। এই মৃত্যুর পৰিস্থিতিতে কার্যকর প্রতিক্রিয়া নেওয়া কঠিন হয়ে গিয়েছে।

মুহূর্তে মৃত্যুর পথ খোলা হয়ে আসে। এই মৃত্যুর পৰিস্থিতিতে কার্যকর প্রতিক্রিয়া নেওয়া কঠিন হয়ে গিয়েছে।

KM ASAD

Deadly Blaze

At least 50 people were reported dead in the deadly blaze that broke out in a building on a shabby alleyway in Chawkbazar, Old Dhaka 2019. Within minutes, the deaths climbed to 67. It took hours until the firefighters brought the blaze under control. This fire turned so big because of the chemical business in Old Dhaka.

Just one month later the Chawkbazar Fire again the deadly blaze hit Bangladesh's over-crowded capital split through the 22-story FR Tower 2019 in Banani. More than 70 people were treated in hospitals after the blaze. This fire killed at least 26 people in Dhaka.

After covering fire burnings in Dhaka, I realized this is a booming situation for our everyday life. All people in Dhaka, me and my family included, live with uncertain life; no one knows what happens next and where.

ნიკ მოირი

ტყის ხანძრები ავსტრალიაში

ავსტრალიაში ხანძრების ყველაზე მძიმე სეზონმა 25 ადამიანი და მილიარდამდე ცხოველი იმსხვერპლა. 2019 წლის სექტემბრიდან 2020 წლის თებერვლამდე ხანძარმა გაანადგურა ტყეები ავსტრალიის სამხრეთ-აღმოსავლეთით და ბოლოს ხანძრები ინტენსიურმა წვიმებმა ჩააქრო.

NICK MOIR

Australian Wildfires

The worst wildfire season recorded in Australia caused the deaths of 25 people and over a billion native animals. Fires ravaged the forests in south east Australia since September 2019 through to Feb 2020, only being finally doused by heavy rains.

ნიკოლო ფილიპი როსო

გამოსვლა

ვენესუელიდან ლტოლვილების გამუდმებული ნაკადი ყოველდღიურად ვვეთს კოლუმბიის საზღვარს. 2016 წლიდან დღემდე, პოლიტიკურმა და სოციო-ეკონომიკურმა კრიზისმა ვენესუელაში მიგრანტებს დიდი ტალღა წარმოშვა. როგორც ვენესუელებები აცხადებენ, მათ სამშობლო იძულებით დატოვეს უსაფრთხოების და შემოსავლის უქონლობის, სისასტიკის, საკვების, მედიკამენტების და ელემენტარული მომსახურების სიმწირის გამო. გაეროს ლტოლვილთა უმაღლესი კომისარატის თანახმად, 2019 წლის ნოემბრისთვის დაახლოებით 4,5 მილიონმა ვენესუელელმა დატოვა თავსი ქვეყანა, რომლიდანაც 1,6 მილიონმა კოლუმბიას შეაფარა თავი. სხვებმა კოლუმბიდან მეზობელ ქვეყნებში გადაინაცვლეს. ვენესუელელი მიგრანტების ნახევარზე მეტს კოლუმბიაში არ გააჩნდა მუდმივი სტატუსი და ამიტომაც ვერ ახერხდენ ჰანდაცვის, განათლების თუ იურიდიული მომსახურების სფეროში დასაქმებას. საქველმოქმედო და არასამთავროო ორგანიზაციებმა ადამიანები უზრუნველყევს მედიკამენტებით და საკვებით, მაგრამ ბევრი ლტოლვილი მაინც არაფორმალურ დასახლებებსა თუ ქუჩებში აღმოჩნდა.

NICOLO FILIPPO ROSSO

Exodus

At the border with Colombia, a continuous flow of migrants from Venezuela crosses the line every day. A political and socio-economic crisis in Venezuela, from 2016 onwards, led to an increasing outflow of migrants from the country. Venezuelans said they were compelled to leave for reasons of insecurity and violence, lack of access to food, medicine and essential services, and loss of income due to the political situation. According to the UNHCR, by October 2019 approximately 4.5 million Venezuelans had left the country, of which 1.6 million were in Colombia. Others had moved through Colombia before going on to surrounding countries. More than half of Venezuelan migrants in Colombia lacked regular status, and so had no access to health, education or legal employment. Charity organizations and NGOs helped supply people with medical attention and food, but many ended up in informal settlements or living on the streets.

რაფაელ ჰაიგსტერი

„22-ჯერ მოვკვდი“

ომი არა მხოლოდ საომარი კონფლიქტის სახით ვლინდება აშკარა ფიზიკური ფრონტის ხაზების საშუალებით, არამედ მას უფრო აბსტრაქტული სახეც აქვს ჩვენს საზოგადოებაში, სხვადასხვა მასარეში.

„22-ჯერ მოვკვდი“ სვამს კითხვას: „სად იწყება ომი?“

სერიაში ნარმოდგენილია სხვადასხვა სცენარის მოტივები.

იარაღის ბაზრობების (ომი, როგორც ბიზნესი) ფოტოები დაწყვილებულია ორაზროვანი თა-მაშის, სტრაიკბოლის მოტივებთან (ომი, როგორც თამაში).

ორივე სცენარს ერთი რამ აქვს საერთო: „ომი“ დადგმულია, როგორც რაღაც გასართობი და, ამავე დროს, მავნე რამ. თამაში არავინ კვდება. ამგვარად, ომი მოხმარების საგნად იქცევა. ფოტონამუშევრები აჩვენებს და, იმავდროულად, კითხვის ნიშნის ქვეშ აყენებს იმას, თუ რა დამოკიდებულება აქვს ჩვენს კულტურს „ომის“ მიმართ, რეალური ბრძოლის ველის მიღმა.

RAFAEL HEYGSTER

“I died 22 times”

War does not only manifest itself as a military conflict on battlefields with clear physical fronts, but appears more abstractly in our society in various places.

“I died 22 times” deals with the question “Where does war begin?”

The series combines motifs from different scenarios.

Images of weapons fairs (war as a business) are combined with motives of Airsoft, a dubious leisure activity (war as a game).

Both scenarios have one thing in common: “War” is staged as something entertaining and at the same time harmless. Nobody dies. War is thereby made consumable.

The photographic work and shows and questions the way our culture deals with “warfare” outside real battlefields.

СИМОНДА САХААМОНДА

ОУЧНЕДЕГӨӨС МӨБАРҮ - ҮҮГӨЛӨӨГӨҮҮРИЙН МИГРНАНӨҮҮДӨС ИМЕЭДӨ

„ОУЧНЕДЕГӨӨС МӨБАРҮ“ үллаад ბატОРНОЙС ҮРТ-ҮРТЮОТЫН АБАЛДЫ САБҮӨВРҮҮДӨГӨӨЛҮЙ ҚАНООНДА, ҚОММЛЮС СА-ШҮАЛГӨӨДИТАБ ҮҮГӨЛӨӨГӨҮҮРИЙН ҮҮМС ҮМКЛЮАВДӨГӨӨДИА. МОНДОЛЛЮЕТӨЙС ҮҮГӨЛӨӨГӨҮҮДӨГӨӨС ҮМСАБЛҮҮРДА

УКАНДАСАВНҮҮЛӨЛТ 10 НЭЛДҮЙС МАНДИЛӨӨГҮ ҒАТРЫМАГДА.

ЗАЛДИМӨҮҮРДА БҮЛЛӨИЛҮҮДӨГӨӨДИ, САМТОР МИРНҮҮГӨӨЛҮҮДӨГӨӨДИ СИММӨҮҮДӨГӨӨДИА МАРГӨӨМӨӨНӨГҮ და ӨГ-ӨГҮССЛҮ-

АЧБАЧААД САМДОВРҮҮДӨГӨӨДИ ҮҮГӨЛӨӨГӨҮҮРИДАА ГАМТОРНҮҮДА.

АМДАН ӨҮҮРДИ ӨМҮҮГӨӨМСИ АІДҮҮЛЛА, ӨРНАДИЦҮҮЛЛЮ

МОНДАТАБАРҮ ҮӨӨРҮҮРҮҮДӨГӨӨДИ СИБИЛДИ ҮҮГӨЛӨӨГӨҮҮДӨГӨӨДИНА და АБАЛДЫ САМСАБҮҮРҮҮДИС ӨИЕДА ქүЛДААГӨӨДИ დААБНҮҮР.

Г.Н. ҮҮГӨЛӨӨГӨҮҮРИЙН МИГРНАНӨҮҮДӨГӨӨДИ АРНОДА АДААМНОДНӨҮҮДӨГӨӨДИ, ҚОМДЛҮҮДӨГӨӨДИ САБҮӨВРҮҮДӨЛДААД მდიდარ

ქүҮҮНДӨГӨӨДИ კი არ გადადიან, არამედ სАКҮТДАРІ ქүҮҮНДІН ქალაАГӨӨДИ ეძეдГӨӨН სАМҔШААС.

ხӘИРНАД გАДАВСЕБҮҮЛДИ ქАЛДААГӨӨДИ გАДАტААГӨӨБҮҮЛДИ დА სЕРНІОМӨҮҮЛДИ სОЦИАЛЛҮҮРІ, ҮУРНӨМӨИҮҮРІ დА

ҮҮГӨЛӨӨГӨҮҮРИ ҮРНӨДЛҮҮДӨГӨӨДИС წИНААМЕ დГГАНАД.

УЛЛААН ბАТГӨРӨМДИ ӨМҮҮГӨӨМСИ დАСАБЛДНӨГҮ ე.ნ.

„ОУЧНЕДЕГӨӨС ҮДАНӨН“, САДАЧ ҮҮГӨЛӨӨСДОГДОЙД 800 000 АДААМНОДИ ҮӨӨРҮҮРҮҮДС ეЛДЕӨҮРӨӨНГӨӨНГӨӨН.

ГАТДАДИДИС დА წყЛЮС გАРЖЕ.

„ОУЧНЕДЕГӨӨС МӨБАРҮ“ МИГРНАНӨҮҮДӨГӨӨДИС ИМЕЭДЛС აДЛЮЭС, ҚОМД ҮҮГӨЛӨӨГӨҮҮДӨГӨӨДИ үҮГӨТҮС ՍАБҮӨВРҮҮДӨЛ

ЗИРНӨДЕДІС МОКЕДНІС.

SIMONE TRAMONTE

Dreamland - environmental migrants' hope

Dream Land is one of the new residential districts of Ulan Bator built to cope with the demographic boom that has seen the population of the Mongolian capital double in the last 10 years.

The effect of climate change, the environmental impact of the mining industry and over-exploitation have caused a degradation of the pastureland and have forced many herders to abandon the traditional nomadic lifestyle to seek new opportunities in urban areas.

The so-called environmental refugees are migrants who move not to richer nations, but to urban areas of their countries of origin, already overcrowded and often very poor, with serious social, economic and environmental consequences. In Ulan Bator, the herders have settled in the so-called "Ger districts" which currently are home to 800,000 residents without electricity, heating and running water.

Dream Land evokes the hope of environmental migrants to find a better life in the capital.

თოდ დარლინგი

პონგ-კონგი: პროტესტი ექსტრადიციის კანონის წინააღმდეგ

2019 წლს პონგ-კონგის მთავრობა შეეცადა ტაივანთან ექსტრადიციის შესახებ შეთანხმებისთვის მიეწნია. ეს იმის საშუალებასაც იძლეოდა, რომ ეჭვმიტანილები კონტინენტური ჩინეთისთვის გადაეცათ. ეალაჟი მოიცავა მმვიდობიანმა საპროტესტო ტალღამ. მთავრობამ უარი თქვა ეანონბროექტის განვივაზე, რასაც მოყვა სასტივი დაპირისპირება პონგ-კონგის პოლიციასა და აქციის მონაწილეებს ძორის. პონგ-კონგელები ითხოვდნენ საკამათო კანონის საბოლოოდ განვევას. წინააღმდეგ შემთხვევაში ისინი შეიძლება გაასამართლონ კონტინენტურ ჩინეთში. ამიტომაც მოითხოვენ დამოუკიდებელი კომისიის დანიშვნას, რომელიც გამოიძიებს სისასტიკის შემთხვევებს და ორგანიზებულ დანაშაულებრივ ჯგუფ „ტრიადასთან“ გარიგების ბრალდებებს, ამბოხის მითაწილეების გათავისუფლებას და მათი უდანაშაულობის აღიარებას, საყოველთაო საარჩევნო კანონის მიღებას.

TODD DARLING

Anti-Extradition Law Protests - Hong Kong

In 2019, the Hong Kong government attempted to implement an extradition treaty with Taiwan that would have also allowed suspects to be extradited to Mainland China. The city erupted in peaceful opposition to the bill. The government failed to meet the demand that the bill be withdrawn and violence ensued between Hong Kong police and demonstrators. Hongkongers are demanding complete withdrawal of the controversial extradition bill that would allow Hong Kong people to be tried in Mainland China, appoint an independent commission into brutality and accusations of collusion with organized crime known as Triads, total recall of the riot accusations against protestors, and free and drop all charges against protestors, and implementation of universal suffrage.

30 მოლდოვანი დოკუმენტსკი

ჩვენი დროის რევოლუცია

სპეციალური გამოსვლები ჰონგ-კონგში 2019 წლის ივნისში დაიწყო, როცა ჩინეთის სახალხო რესპუბლიკაში ექსტრადიციის კანონის წინააღმდეგ მოქალაქეებმა ხმა აიმაღლეს. გამოსვლები დიდ დემოკრატიულ რევოლუციურ მოძრაობად იქცა, რომელსაც მხარს უჭერდა ჰონგ-კონგის მოსახლეობის მნიშვნელოვანი უმრავლესობა. ჰონგ-კონგის მთავრობა, რომელსაც გვერდს უმაგრებს ოფიციალური პევინი, ცდილობდა აქციის მონაწილეების ამბოხი პოლიციის ძალით ჩაეხშო. დემონსტრანტებისა და უურნალისტების მიმართ ჰოლიციის სისასტიკემ კონფლიქტის ესკალაცია და ფიზიკური დაპირისპირება გამოიწვია. მემბოხეთა დიდ ნაწილს შეადგენდა საშუალო სკოლის მოსწავლეები და უნივერსიტეტების სტუდენტები. არცერთი მხარე არ აპირებს დათმობას, რევოლუცია ვი ჰონგ-კონგის ყველა მოქალაქეებე ახდენს გავლენას. ჰერცერობით შეტაკებებს ორი აღმიანი ემსხვერპლა, 2500 დაშავდა და 7000-ზე მეტი დაპატიმრებული იყო.

WITOLD DOBROWOLSKI

Revolution of our time

Protests in Hong Kong started in June 2019 as citizens opposition to extradition law to People's Republic of China turned into a huge prodemocratic revolutionary movement supported by the overwhelming majority of Hongkongers. The Hong Kong government supported by Beijing is trying to suppress the protests with police force. Police brutality against demonstrators and journalists only met with escalation and physical resistance from the most determined group: secondary school students and university students. Neither side intends to let go, and the revolution affects all the Hong Kong citizens. Till now at least two people died in clashes, 2500 were injured and more than 7000 were arrested.

KOLGA TBILISI PHOTO
Photo Contest - Exhibition - Education - Communication

კონცეპტუალური
CONCEPTUAL

ალექსანდერ ჩერნავსკი

ლევიათანის შავი მზე

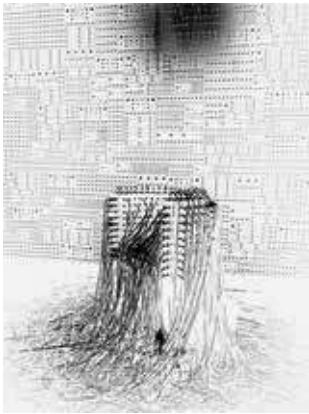
ლევიათანები არსებობენ. მათ გამრავლების უნარიც აქვთ, მაგრამ მხოლოდ შავი მზის სხივებზე. მაშინ, როცა შავი და თეთრი ფერები ადგილებს ცვლიან. და მაშინ, როცა მზე საპირისპირო ფერის ხდება რომელიმე ქვეყანში, ლევიათანი იქ მიდის. ლევიათანი და ხალხი ერთმანეთს ურიცვებიან, რომ მშვიდად, პარმონიაში იცხოვრონ. მაგრამ მხოლოდ გარკვეულ დრომდე. მანამ, სანამ მზე შეიცერება და სინათლეს გამოასხივებს. ამ დღეს ურჩეული ახალი ადგილის ძირას დაიწყებს, მისი საყვარელი შავი განათების ფონზე. დღლსდღეობით ლევიათანი ჩვენ შორის ცხოვრობს და ახალი ამბები ამას გვამცნობს ხოლმე. ეს ფოტოსერიები მხატვრულ-დოკუმენტური ვიზუალური ფენტებია. ის გამოკვეთს ახლანდელ სოციო-პოლიტიკური გარემოს რესეტში, სადაც ბიუროკრატია და ძალაუფლება უკვე დიდი ხანია ერთადაა და სადაც სახელმწიფოს როლი თანდათან იმრდება. ყველა ტოტო გადადებულია მობილური ტელეფონით, 2019-2020 წლებში და მასშტაბური პერსონალური პროექტის ნაწილია, რომელიც რესეტის ახლანდელ მდგრადისას ეხება.

ALEXANDER CHERNAVSKIY

Black sun of the Leviathan

Leviathans exist. They even know how to reproduce but only in the rays of the black sun. When black and white colors change places. And once the sun acquires its opposite color in one of the countries, the Leviathan comes there. News make Leviathan and people reconcile with each other so that they begin to live in peace and harmony. Until the set date. Until the day when the sun finds its color and light. When that day comes, the monster will hide to find a new place in its beloved black light. Today Leviathan is living among us, and the news regularly makes us aware of it. This series is an art documentary visual fantasy. It highlights the features of the current sociopolitical climate in Russia, where bureaucracy and power have been in a stable symbiosis for many years and where the role of the State continues to grow. All photos were taken on a mobile phone in 2019-2020 and are a part of a large personal project dedicated to the current state of Russia.

ანა სარალიძე

სოფიკო და სალომე

ტყუპები — ტყუმენოვრებს შორის საინტერესო და საგელისხმო მოვლენაა. შემთხვევა, როცა პირველი მომღინარეობს მეორისგან და მეორე — პირველისგან. სოფიკო და სალომე სხვადასხვა სხეულში ცხოვრობენ, მაგრამ მათი გონება და სხეული ისეა მონცობილი, რომ ისინი ერთად გრძნობენ ბედნიერებას, ავადმყოფობას, შიმშილს, ძილის სურვილს.

ისინი განსხვავდებიან, მაგრამ ერთი არიან. ბოლოსდაბოლოს, მათი განცალკევება შეუძლებელია.

ANA SARALIDZE

Sophiko and Salome

Twins – an interesting and noteworthy phenomenon in the mammalian class. When the first is derived from the second and the second from the first. Sophiko and Salome, they live in different bodies, but their minds and bodies are arranged in a way that makes them happy, sick, hungry, asleep at the same time. They are different but the same. Finally, it is impossible to divide.

ანდრეას კრემერი

თარგმანში დაკარგული

იაპონური კულტურა მხიბლავს და მაოცებს თავისი კონტრასტებით. დიდ ქალაქებში მასობრივი ქაოსი, სივრცრვე, ხმაური და ნეონის განათება თანარსებობს გამორჩეულ დისციპლინასთან, თავაზისთან და ჰარმონიულობისკენ ადამიანებს სწრაფვასთან.

შემოქმედებითობა, ფანტაზია და ესთეტიკა იაპონური კულტურის მნიშვნელოვან ნაწილს შეადგენს. სივრცობრივი შეზღუდვები და სამუშაოები გატარებული ხანგრძლივი საათები (ძირი-თადად, მამაკაცების მიერ) ცხოვრებას, პრაქტიკულად, აცლის ინტიმურ მხარეს და ადამიანს სურვილებისგან ცლის. ამიტომაც მკაცრი წესრიგი ირღვევა ამბოხით და გრძნობებისთვის მაქსიმალური თავისუფლების მინიჭებით.

ინდივიდუალობისა და მორჩილების, პირადულისა და საკაროს, წესრიგისა და უწესრიგობის თანაარსებობა, სხვა წინააღმდეგობებთან ერთად, რაც დასავლეთ ევროპელის კულტურული სტანდარტების მიხედვით შეუთავსებელია, ყოველთვის მაოცებდა. სწორედ ამან გადამაწყვეტინა ფოტო-წიგნ „დაძაბულობის“ მომზადება, რომელიც 2019 წლის აგვისტოში გამოქვეყნდა. ამ ნამუშევარში ეს ყველაფერი მოკლედაა გადმოცემული.

ANDREAS KREMER

Lost in translation

The Japanese culture amazes and fascinates me with its supposed contrasts. In the big cities the chaos of the masses, narrowness, noise, and neon contrasts with great discipline, courtesy, and people striving for harmony with one another.

Creativity, fantasy, and aesthetics make up large parts of Japanese culture. Space constraints and the long hours worked predominantly by men make for a life lived mostly in public, almost without intimacy and desire. As a result, the strict order is offset by debauchery and excess.

The tension between individuality and conformity, intimacy and publicity, order and excess, along with other contradictions that seem unusual or even incompatible according to Western European cultural standards, fascinated me and nourished the idea to create a photobook "TENSION" (publ. Aug. 2019). This fine art series puts that in a nutshell.

ანჯა ონგელკე

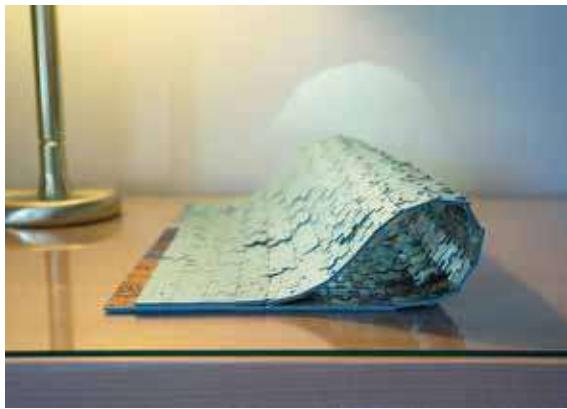
ოთახი 125

ანია ენგელკემ ფოტოში ოცნება აისრულა. შერჩეულ ფოტოში დასახლების და მასში ცვლილებების შეტანის სურვილმა ხელოვანს სწორედ ამ ფენომენის განხორციელებისკენ უძინგა. მისი რჩეული იყო ამერიკელი ფოტოგრაფის, სტივენ შორის ნამუშევარი „ოთახი 125“. 1973 წელს შორმა აშშ-ში იმოგზაურა და თავისი ყოველდღიურობა და საკუთარი სამშობლო ფირჩე აღიძებდა. ორიგინალ ფოტოზე გამოსახულია მისი სასტუმრო ოთახი, სადაც ხელოვანი ნანილობრივ ჩნდა. ის სანოლებე წევს, მაგრამ მხოლოდ მის ფეხებს ვხედავთ. ორმოცდახუთი წლის შემდეგ ანია ენგელკემ ხელახლა გააცოცხლა ეს ფოტო თავის სახლში და მასში საკუთარი ცხოვრება აღიძებდა ფირჩე. ამის გამო ის ფოტოს ნანილად იქცა და გარემომცველი ზოგიერთი ელემენტი შეცვალა: ციტირებულ ცხოვრებისეულ სიტუაციას პირადი ობიექტები დაუმატა, რითაც გამოკვეთა თავისი ყოველდღიურობა, ხანაც შორის და სხვა ხელოვანების ნამუშევრების ციტირებით გაამდიდრა ის.

ANJA ENGELKE

Room 125

Anja Engelke has fulfilled a dream with her living in a photograph creation. The appeal to move into self-chosen photograph, to inhabit it and make changes to it, inspired the artist to implement exactly this phenomenon. The motif consisted of the work „Room 125“ by American photographer Stephen Shore. In 1973, he travelled through the US to document his everyday life and homeland with photos. The original photography shows his hotel room, where the artist himself can, in part, be seen in the picture on his bed, but only his legs and feet are visible. Forty-five years later, the artist recreated this photo in her own flat and documented her life in it. This gave rise to a certain power to be part of the photo or to recombine elements: the addition of personal objects to the living situation she cites, enhancement by portraying the situation of her everyday life or the appearance of further references to Shore's photos and other important photographers have been captured in the work.

პერსონალური რეზიდენცია

ჩურჩული: გესმის მტრის ხმა?

ჩემი მხატვრული ძიებები და ნაწარმოები კონცენტრირებულია სივრცის პოლიტიკაზე. „ჩურჩული: გესმის მტრის ხმა?“ იკვლევს დრამატულ ფიზიკურ და მენტალურ სივრცეებს და კავშირს სივრცეს, მესსიერებას, ისტორიას და ნაკვალევს შორის (რაც თანდათან სულ უფრო მეტად იკვეთება). ზოგ ნამუშევარში მცენარეები და სარეველები წარმოდგენილი არიან, როგორც მწერლები, ისტორიკოსები და მოქმედი, რომლებიც წარმოსახვით საუბარს მართავენ. მცენარეების და სარეველების ფოტოები ვიეტნამიდან, სამხრეთ აფრიკიდან, ესპანეთიდან თუ ირანიდანაა.

ექსტერიერში მუშაობისას მაინტერესებდა ისეთი სივრცეები, რომელთაც „დატვირთულს“ ვენოდებ — ადგილები, რომელთაც მნიშვნელოვანი ისტორიები უკავშირდება. მაგრამ ჩემს ნამუშევრებში ნაკლებად ან თითქმის ვერ ნახავთ ამ ისტორიის დამადასტურებელ საბუთებს — ვერც წარსულ მოვლენებს და ვერც ახლანდელს. ასეთი მნიშვნელობები მათ შეიძლება შეიძინონ ადამიანური გამოცდილების შედეგად. მასალად გამოვიყენე შპალერები, ციანოტიპები, ჭავლური და ციფრული ჰიგმენტური ბეჭდვა, ცოცხალი და დაპრესილი მცენარეები/სარეველები და დამზადებული საგნები.

BEATRIX ROTRAUD REINHARDT

WHISPERS: Can you hear the enemy?

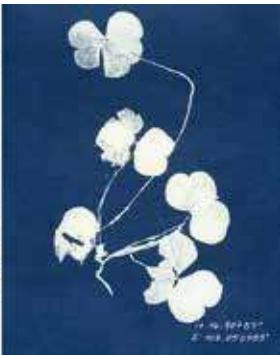
My artistic investigations and production focusing on the politics of space. “WHISPERS: Can you hear the enemy?” explores physical and mental spaces that endure(d) drama, and the relationship between space, memory and history, and increasingly the notion of the trace. In several pieces weeds and plants are identified as authors, historians and witnesses having an imaginary conversation. The images, weeds and grasses are from sites in Vietnam, South Africa, Spain, Iran among others.

When working with exterior spaces, I am interested in looking at what I call “charged” sites, sites endowed with significant histories. However, my images offer little or no discernible evidence of this history, either the past event or any current tensions associated with it, the implications being that significance can only be “materialized” by human experience. The work is exhibited combining wallpaper, cyanotypes, inkjet & digital c-prints, and fresh & pressed out grass/weeds and made objects.

Photo © National Park Service, USFWS, USGS, and USFS

დანილა ტკაჩენკო

პლანეტარიუმი

შორეული ჩრდილოეთის მიტოვებულ ქალაქებში ვმოგმაურობ, რუსეთის შინაგანი კოლონიზაციის ფერმენტს ვსწავლობ. ისტორიკოსი ვ.ო. კლუჩევსკი რუსეთის შინაგან კოლონიზაციას ქვეყნისთვის გადამწყვეტ ფაქტორად თვლიდა: „რუსეთის ისტორია — ესაა კოლონიზებული ქვეყნის ისტორია.“ საბჭოთა კავშირი შინაგანი კოლონიზაციის ერთ-ერთი საუკეთესო მაგალითი იყო, სადაც ადამიანებს მანამდე დაუსახლებელ და შორეულ ადგილებში იძელებით ასახლებდნენ. საბჭოთა უტოპია, რომელიც ადამიანებს სოციალურ თანასწორობას და ბედნიერ ცხოვრებას პირდებოდა, კანვითარებული სივრცის ფრიგლებს გარეთ ვრცელდებოდა.

ჩრდილოეთის ათვისების მსხვილმასშტაბიანი პროექტები ხშირად უსარგებლო იყო. ამის შედეგად ჩნდებოდა მიტოვებული ქალაქები. ამ ქალაქებს პატიმრები საკუთარი ხელით აშენებდნენ ყინვაში. პორტატული განათების საშუალებით ვანათებდი ცარიელ სახლებს და ვიგონებდი ცხოვრებას, რომელშიც ტოტალიტარული უტოპია უნდა განხორციელებულიყო.

DANILA TKACHENKO

Planetarium

I travel through the abandoned cities of the far north, exploring the phenomenon of internal colonization of Russia. The historian V.O. Klyuchevsky considered the internal colonization of Russia a key factor in the history of the country: "The history of Russia is the history of the country that is being colonized."

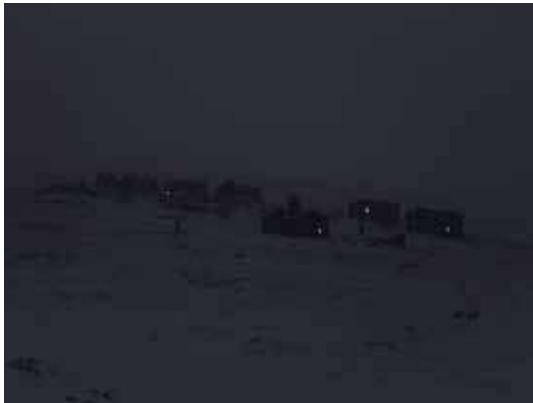
The Soviet Union was one of the most striking examples of internal colonization, where the forcible resettlement of entire peoples to distant and previously uninhabited lands was practiced.

The Soviet utopia which promised social justice and a happy life strove far beyond the developed space – to the far north, into space.

Large-scale projects to develop the north in most cases were not needed leaving behind traumatic traces – abandoned cities. These cities were built by the hands of prisoners in permafrost.

Using portable flashes, I light up the empty apartments, recalling the lives laid down for the implementation of a totalitarian utopia.

ელა პოლკოვსკა

მჭიდროდ მოქაჩეთ კანი

სერია მოგვითხრობს შეხებასთან დაკავშირებულ ადამიანურ გამოცდილებაზე, რომელიც ნაჩვენებია დაძაბულობის და ზენოლის პერსპექტივაზი. სახელწოდება მიგვანიშნებს სამედიცინო ფრაზაზე, რაც განძვრნებელ მტკივნეულ ჟესტს უკავშირდება. ნამეშევარში წარმოდგენილია ფიზიკური შეხების ყოველდღიური მომენტები, რომლებიც გადმოცემს მფორთვას და სიახლოვეს. შეხება, სამოვნება და ტკიილი ჩვენი სხვა გრძნობების მესახებ გვატყობინებენ, რომლებიც ნელნელა ნათელს ფენენ ჩვენი ემოციების შინაგან მოგზაურობას.

ეს პროექტი კონცეპტუალურად უკავშირდება დიდი ანზიეს „კანის ეგოს“ შესახებ, სადაც კანი გაგებულია, როგორც მეტაფორა — შეფუთვა, რომელიც არა მარტო იცავს შინაგან სივრცეს, არამედ სხვა სივრცეებსაც უკავშირდება და რაც სხეულს მთლიანობას და სიმყრის მდგრმარეობას ანიჭებს, ჩვენს შინაგან გარემოს გარეგანი შექრებისგან იცავს, მაგრამ თავისი ფორმით და ფაქტურით ამ დარღვევების კვალს ატარებს.

ELA POLKOWSKA

Firmly Pinch The Skin Together

The series covers the tactile nature of the human experience as seen through the lens of tension and pressure. Its title references a medical phrase correlating a painful gesture to its healing function. The work consists of everyday moments of physical touch that communicate a sense of anxiety and intimacy. Touch, pleasure and pain all serve as messengers to our other senses, by slowly tracing the visceral journey of our emotions. The most meaningful reference of this project is the conception of the Skin-Ego by Didier Anzieu, where skin is treated as a metaphor - a wrapping that protects the interior but also connects with others, maintains the body in a state of unity and solidity, preserves the balance of our inner environment from external disturbances, but in its form and texture retains the marks of these disturbances.

ელენა ლივენცევა

დედაჩემის ძიებაში

პროექტი დედაჩემთან სიახლოვეს ეხება. ბავშვობაში დედაჩემი თითქმის არასდროს ყოფილა გვერდით, მერე საერთოდ გაქნა. მოული ბავშვობა ისე გავატარე, რომ გავერთდი „ობლად“ გამოცხადებას, თავს ვიცავდი. 15 წლის განმავლობაში არაფერი ვიცოდი დედაჩემის შესახებ, მაგრამ მაინც ვაგრძელებდი ძებნას. ჩემს ხსოვნას ის ახალგაზრდა ძემორჩა. როცა ერთმანეთს შევხვდით, ვეღარ ვიცანი. დედის აღიარება მისი სხეულის აღიარებით დაიწყო. ყველაფერი შეიცვალა, როცა დედაჩემის ბავშვობისდროინდელი ტრავმის შესახებ გავიგვე. 12 წლის ასაკში მას ბავშვი გაუჩნდა, მაგრამ გოგონა ნ თვის ასაკში დაიხრჩო. ეს იყო ბავშვის სევდა ბავშვის შესახებ. ეს ტრავედია ოჯახის საიდუმლოდ იქცა, რომელზეც არავინ ლაპარაკობდა. დედა საკუთარ თავს არ პატიობდა. ადვილი შესაძლებელი იყო, რომ მას საკუთარი თავისთვის რამე დაეშავებინა. მთელი ცხოვრება დანაშაულის შეგრძნებით, უიმედობით და ალკოჰოლის სმაში გაატარა. ახლა ჩვენი სიახლოვე კიდევ უფრო ღრმავდება, თუმცა წარსული მაინც იჭრება ხოლმე ჩვენ შორის.

ELENA LIVENTSEVA

Looking for my mother

My project is about closeness with mom. In my childhood, my mother almost never was near, then she completely disappeared. My childhood passed in an attempt to hide and protect myself from the label "orphan". For 15 years I didn't know about my mother, but I continued to look for her. In my memory, she remained young. I didn't recognize her when we met. Recognition of mother began with the recognition of her body. Everything changed when I found out about mom's childhood trauma. At 12, she gave birth to a baby. But the girl drowned at the age of 6 months. It was a child's sorrow over a child. Sorrow became family secret that couldn't be mentioned. Mom didn't forgive herself; harming herself was easier than forgiving. She hid her life in guilt, hopelessness, alcohol. Now our closeness with mom continues to grow, although the past still interferes us.

ფილიპ მახაცი

დასაკარგი კადრი არ არსებობს

უკანასკნელი ოთხი წელი, ძირითადად, ბერლინსა და საქართველოს შორის გავატარე. ბევრი ფოტო გადავიდე, ძირითადად ქუჩებში. მიზნად არ დამისახავს რაიმეს დოკუმენტირება, არც რაიმე კონცეფცია მქონია.

როგორც ცოტა ნინის წინ საქართველოს და ბერლინის ფოტოები გვერდივერ დავნუყვე და დაცხედე, მიგვდი, რომ კონკრეტული მოტივები, მოდელები და განწყობა მეორდებოდა და ფოტოებს რაღაც საერთო ჰქონდა. მათ შორის, გარვეელზილად, გადაახილიც იყო. ამან წამოჭრა საკითხი: რამდენად შეიძლება, რომ სხვადასხვა ადგილას მექმნილ ფოტოებს შორის გაიმართოს დიალოგი და რა შედეგი მოყვება ამ დიალოგს. როგორც ავტორს, მაინტერესებს, რამდენად შეიძლება, რომ ფოტოები გადმოცემდნენ შეტყობინებას და აზრს თავისთავად, ავტორის ჩანაფიქრისგან დამოუკიდებლად. პროექტისთვის მთავარია ის, რომ ფოტოგრაფია განიხილება არა როგორც საშუალება, რომლითაც შესაძლებელია რაიმე კონცეპტის გადმოცემა, არამედ როგორც წყარო, მასალა, რომელსაც შეუძლია მიგვიყვანოს რაიმე იდეამდე თუ კონცეფციამდე.

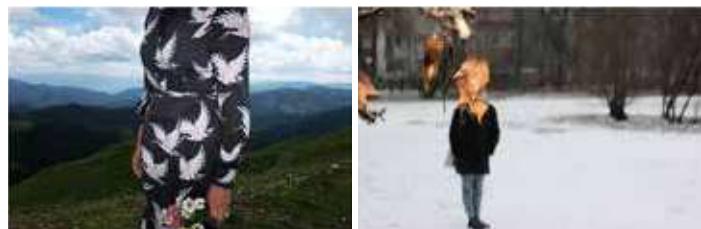
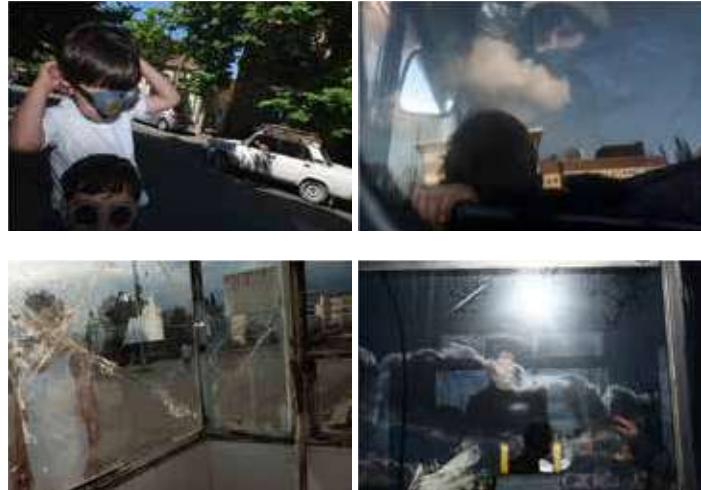
FILIP MACHAC

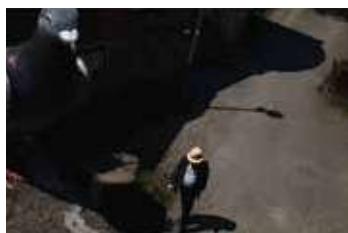
No image to lose

The last four years I have spent mostly in two places: in Berlin and in Georgia. I photographed a lot there, mainly in the streets, without an intention to document anything, without intention to follow or to create any concept.

When I recently looked at the photos from Georgia and Berlin side by side, I found that certain motifs, patterns and moods are always repeated and that the photos have something in common and that in some way they communicate with each other. This led me to the questions of how images that were created in such different places can have a dialogue with one another and what arises in this dialogue. As an author, I am interested in how the photos can carry and develop their messages and meanings themselves without the author's conscious intention.

The focus of this project is that photography is not viewed as a medium through which the photograph can represent some concept, but as the source, as a raw material that can lead us to some ideas and concepts.

ალენა გრომი

საშვილოსნო

ალენა გრომი ამ სივრცის ტრანსფორმაციას გვიჩვენებს. თუკი აქამდე ჩვეულებრივი და თვით-ნაკეთი მაღაროები უძედურების და მწეხარების მომტანი იყვნენ, თანდათანობითი სასტივი შეევევების პირობებში, მათ სხვა მნიშვნელობა შეიძინეს. დიდი ხნის მანძილზე ბევრი ოჯახი იძულებით ჰურლმულები ცხოვრობდნენ: თავშესაფრებში, სარდაფებსა და მაღაროებშიც ვი. ისინი ცხოვრებას აქ ანცობდნენ და ამ სივრცეში არსებობდნენ. აქედან გამომდინარე, ეს ადგილი საშვილოსნოა, რომელიც იცავდა მათ და ახალ სიცოცხლეს სთავაზობდა.

ALENA GROM

Womb

Alena Grom shows a transformation of this place. If before the mines and the makeshift coalmines had been bringing grief and misfortune, then in the conditions of constant fierce attacks they acquired a different meaning. For a long time a lot of families were forced to live in dungeons: shelters, cellars and even mines. They were arranging their mode of life here and here their existence was going by. Thus, this place is the womb, which preserved and gave a new life.

იგორ ტერეშკოვი

ნავთობი და ხავსი

სურგუტის მახლობლად, სოფელ რუსკინსკაიაში ცხოვრობს ანტონინა ტელევინა, რომელიც ხანტი ხალხის წარმომადგენელია. მისა მშობლები ისევ ადგილობრივი ცხოვრების წესით ცხოვრობენ — მომთაბარე ცხოვრებას ეწევიან და ირმებს უვლიან თავიანთ ტერიტორიაზე, რომელიც დაახლოებით 600 ჰექტარს შეადგენს. მას შემდეგ, რაც ნავთობმომოვებელი კომპანიები მათ ტერიტორიაზე გამოჩენდნენ, ისინა ახალი პრობლემის წინაშე აღმოჩენდნენ.

რუსეთის ნავთობის 50%-ის შემთხვევაში, რომელსაც ხანტი-მანსის ავტონომიურ ოლქში მოიპოვებენ, ხმირად ლიცენზირებული ტერიტორიები და ადგილობრივი ხალხის საცხოვრებლები ერთმანეთს ემთხვევა. ვფიქრობ, კლიმატური ცვლილებები და ნიაღისეული საწავის განვითარების საქმე უპირველესად ყველაზე მოწყვლად კატეგორიას ეხება, რომლებიც ამ რესურსებისგან ყველაზე ნაკლებ სარგებლებს ნახულობენ.

რუსეთში ყოველწლიურად დაახლოებით 1,5 მილიონი ტონა ნავთობი იღვრება, რაც ორჯერ აღ- მატება 2010 წლს მექსიკის ყურეში ჩაღვრილი ნავთობის რაოდენობას.

სერია 35 მილიმეტრიან ფირჩა გადაღებული. ფირების გამეღავნებისას გამოვიყენე ნავთობის შემცველი სითხე. ნავთობმა დააზიანა ფირის უელატინის შემადგენლობა. ფირს ნახვრებები და ნაკანტრები გაუჩნდა და ისევე დაზიანდა, როგორც გარემო ზანდფება ნავთობის დაღვრისას.

IGOR TERESHKOV

Oil and Moss

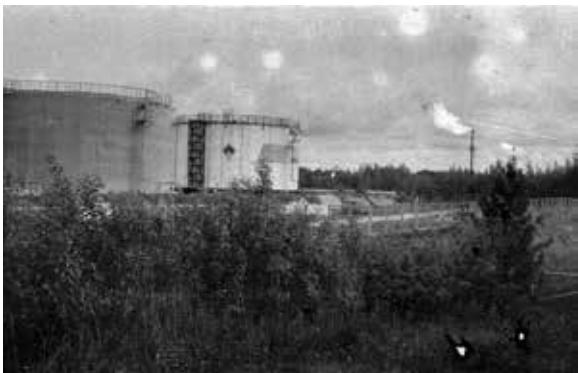
Near Surgut in Russkinskaya vlg. lives Antonina Tevlina from Khanty people. Her parents still live an indigenous way of life. Nomadize and grazing reindeers at their ancestral territory of about 600 hectares, they faced a new problem, when oil producers came to their land.

About 50% of Russian oil produced in KhMAO, licensed areas often coincide with places of residence of indigenous people. I think that climate changes and fossil fuels developing primarily affects those who are most vulnerable, those who receive in fact the least benefit from use of this resources.

There is about 1.5 million tons of oil are poured out annually to the environment in Russia, this figure is approximately twice the volume of the spill in the Gulf of Mexico in 2010.

Shot on 35mm film, oil-containing liquid from spills was used at the stage of film developing. Oil randomly destroys gelatinous "flesh" of film, deform it with holes and scratches exactly as harmed environment deformed under the oil spillage.

ԵԱՅՈՒՐ ԱՐՍԵՆՈԼՈՎԱՆ

Տեքստ

Տեքստում նշված է Հայոց պատմության մեջ կարևոր դեպքերի մասին՝ ուղարկելու մեջ առաջարկված առաջնահարցերը և պատմության առաջնահարցերը:

Հայոց պատմության առաջնահարցերը առաջնահարցերը են Հայոց պատմության առաջնահարցերը և պատմության առաջնահարցերը:

Հայոց պատմության առաջնահարցերը առաջնահարցերը են Հայոց պատմության առաջնահարցերը և պատմության առաջնահարցերը:

JAVIER ARCENILLAS

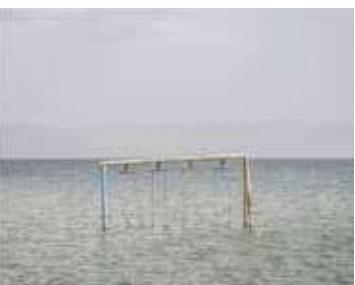
SevaN

The high waters of Lake Sevan are situated in one of the most important strategic areas for the history of Armenia. Many battles took place around the lake, many governments, at different times disputed over this territory of extensive beauty. In this cradle of Christianity the atmosphere shines on the paths that surround its crystalline thickness. The water that sustains the identity of the entire region, tells many legends about the area.

In a nation without sea, the effects of water determines geology and light, inciting the behavior of those who live with it due to the loss of the entire Armenian territory fragmented for centuries on a border without the sea.

The project based on the pastoral tales of Christianity is the story of light. It shows the unknown geography that is a bridge and at the same time a border, photographing the roads and trails that surround the region.

კამილ სლეშინსკი

ტერმინალური ბალისტიკა*

„თავში ნასროლი ტყვია ხვრეტს ტვინს, ცხოველს ადგილზევე კლავს, თუმცა თუ ის გამჭოლად გაივლის, ყოველთვის სასიკვდილო შედეგი არ მოყვება; ისევე როგორც ყბებში გამჭოლად გასული ტყვიის შედეგად ცხოველი კვების უნარს არ კარგავს.“

ვ. კორსაკი. „მონადირის წელიწადი. მონადირეებისა და ბუნების მოყვარულებისთვის.“ პოზნანი, 1922, გვ. 176-177

მონადირეობა რთულია. პირველი ნადირობა შეიძლება ჰარმონიულ საქმიანობად მოგეჩვენოთ, რასაც სიღრმისეული მნიშვნელობა აქვს. ბუნებასთან კონტაქტი, სიძლიერის, ერთიანობის შეგრძება.. ყველა ეს ფაქტორი ხელს უწყობს ამ საქმიანობის მიმზიდველობას. მაგრამ ეს ყველაფერი გარეგანი ხიბლია. ჩახმახებ თოთის გამოკვრა რთული როდია — ამის გაკეთება ყველას შეუძლია. ყველაზე რთული ისაა, რაც ამას მოსდევს.

* „ტერმინალური ბალისტიკა (იგივე ბალისტიკური ჭრილობა), ბალისტიკის ქვედარგი, — ნებისმიერი სახის ჭურვის ქვედებისა და ზემოქმედების შესწავლა, როცა ის ხვდება სამიზნეს და ზემოქმედებას ახდენს მასზე. ჭურვის ფორმა და მოხვედრის სისწრაფე მნიშვნელოვანილად განსაზღვრავს მის ეფექტურობას.“ ვიკიპედია

KAMIL SLESZYNSKI

Terminal Ballistics*

„Shot to the head, if it punctures brain, brings the animal down on the spot, however, if it passes, is not always fatal, provided cutting the jaws doesn't contribute to the death from starvation“. - W. Korsak, Year of the hunter. Thing for hunters and lovers of nature, Poznań 1922, 176-177 p.

Being a hunter is a complicated matter. The first hunt may seem a harmonious act that has a deeper meaning; contact with nature, a sense of strength, community... All these factors contribute to the visible attractiveness of this action. But these are just appearances. Pressing the trigger is not the most challenging act; anyone can do it. The most difficult thing is what happens next.

*“Terminal ballistics (also known as wound ballistics), a sub-field of ballistics, is the study of the behavior and effects of a projectile when it hits and transfers its energy to a target. Bullet design and the velocity of impact largely determine the effectiveness of its impact”. – Wikipedia

მარტინ ტშოლ

ტერიტორია

ბუნებასთან ჩვენი ურთიერთობა იმთავითვე დარღვეულია. ცხოვრების ნამდვილი ეკოლოგი-ისადმი ძველებური მიდგომები შესუსტებული და დავიწყებულია. ამიტომაც კაცობრიობასა და ბუნებას შორის ძლიერი დიქტორიმა გაჩნდა. თუმცა, თვით კაცობრიობაც ბუნების ნაწილია. ამ განცვეტილი კავშირის ნარჩენები ოდესზე მთლიანობის დანაწევრებული ნაწილებია. ჩემს ფოტოებში ვცდილობ, გამომხატველობის დონეზე, ეს დამოკიდებულება შევათავსო, როგორც ბუნებრივი მთლიანობა, ფოტოების რეორგანიზების გზით. ამით ვცდილობ მიწის არსის მოხელთებას, რომლითაც, ჩემი აზრით, დაღდამულია ის ვიზუალური საგნები და მოვლენები, რომლებსაც ბუნებრივი მოვლენები გვთავაზობს. მოგზაურობებისას, რომელიც ვირების და თვეების მანძილზე გრძელდებოდა, ვზერავდი გლეჭმერებს და მივუყვებოდი მთების ბილიკებს. მე, როგორც ფოტოგრაფი, დაინტერესებული ვარ ამაღლებულისკენ სვლით და „აღწერელის“ ნარმლსახვის შესაძლებლობების მინიჭებით.

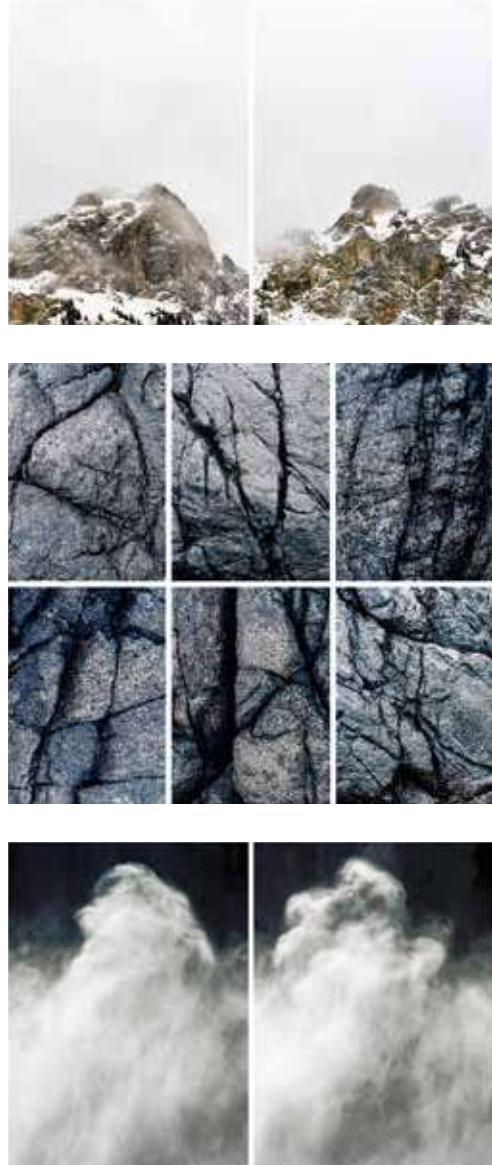
სერია „ტერიტორია“ გადაღებულია ნორვეგიაში, შვედეთში, გერმანიაში, ავსტრიაში, შვეიცა-რიაში, იტალიაში, სლოვენიასა და საბერძნეთში.

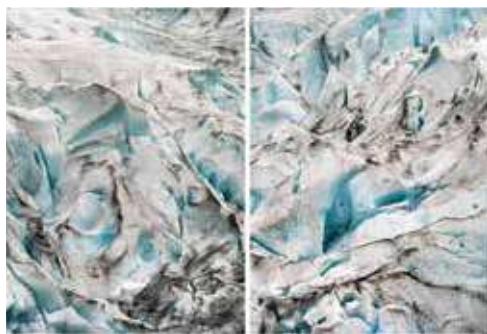
MARTIN TSCHOLL

Terrain

Our relationship with nature is inherently disturbed, former narratives of genuine ecologies of life have been weakened or became obsolete. As a result, there has been a strong dichotomy between humanity and nature, although humanity itself is nature. The remains of this broken relationship are separated entities, set pieces, broken parts of a former whole. In my imagery I strive for a pictorial reconciliation of this broken relationship by reorganizing photographic entities as a natural whole. Thereby I seek for the essence of the land that I imagine is inscribed in the visual affordances that each natural phenomena has to offer. On journeys lasting weeks or months, I reconnoiter glaciers and trek down mountain trails. My interest as a photographer lies in following traces of the sublime and opening the imagination to the “unportrayable” between the images.

The Terrain series was shot in Norway, Sweden, Germany, Austria, Switzerland, Italy, Slovenia, and Greece.

მერი გალეანი

არაფერია სამარცხვინო

რუსეთში ჭარბნიანი ადამიანების დისკრიმინაციის პრობლემა მოგვარებული არ არის. ისინი არ აპყავთ სამსახურებში, პირისპირ ეჭახებიან მედიცინის მიერ წინასწარ ჩამოყალიბებულ აზრებს, უფრო დაბალ ხელფასებს იღებენ, ვიდრე „ნორმალური“ წონის ადამიანები. ხშირად უჭირთ საკუთარი ზომის ტანსაცმლის შეძენა. ასევე, მედიაში იშვიათად არიან წარმოდგენილი დადებითი კუთხით. ბევრი მათგანი ბულინგის და შერცხვენის მსხვერპლია მთელი ცხოვრების მანძილზე. თითქოს საზოგადოება დაჟინებით ამტკიცებს, რომ სამყაროში ჭარბნიანი ადამიანების ადგილი არ არის. თანამედროვე სამყაროში ჭარბი წონა იმაზე მეტს ნიშნავს, ვიდრე უბრალოდ სხეულის მახასიათებელს. თუ ჭარბი წონა გაქვთ, ეს ავტომატურად გულისხმობს, რომ ხართ ბარმაცი, სუსტი, უჭვეო, არ გაქვთ მტკიცე ხასიათი და ფუქსავატი ადამიანი ხართ. სათანადოდ არავის ეყვარებით, არასდროს გეყოლებათ მეგობრები, არც ბედნიერი ოჯახი და არც სასურველი სამსახური.

„არაფერია სამარცხვინო“ მოგვითხრობს რუსეთში ჭარბნიანი ადამიანების ისტორიას, რომლებიც ამის გამო წარსულში ბულინგის მსხვერპლი იყვნენ ან ამჟამადაც ამ პრობლემასთან უწევთ გამკლავება.

MARY GELMAN

No shame

The problem of discrimination against fat people in Russia is not made up. They face job search rejections, medical prejudice, they receive lower salaries than people with “normal” weight. They often have trouble finding their size when shopping for clothes, as well as finding positive media representations of people who look like them. Many of them are bullied and shamed throughout their lives. It seems that society insists: there is no place in the world for fat people. In the modern world, being fat is still much more than just a body characteristic. If you are fat, it is automatically implied that you are a lazy, weak, stupid, spineless, spoilt person. You can never be truly loved, you can never have neither friends, nor a happy family, nor a dream job.

«No shame» features stories of fat people from Russia who experienced fat shaming in the past or still have to face it.

მერავ მარუდი

ოქროს მეირები

„ოქროს მეირები“ არის ფოტოსერია, რომელიც ცდილობს, მიკუთვნებულობის გრძნობა გააცოცხლოს უცხო გარემოში. ფოტოები გადაღებულია ბერლინსა და მის შემოგარენში, სხვადასხვა ადგილას. მათში გამოხატულია ემიგრანტობის და „ალტერნატიული“ ოჯახის მუდმივი ძეგლის შეგრძნება — ჩემთვის სამაგალითო ვოლდა მერის სიტყვით რომ ვთქვა.

სერიის პირველი ფოტოები გადაღებულია ბოლონეთში მოგზაურობისას. ეს მოყვა ფოტოგრაფის ცხოვრებაში მომხდარ ტრაგიკულ მოვლენებს, რომლის შემდეგაც მას გამოჟანმრთელების ხაზრძლივი ჟერიოდი დასჭრდა. მოგზაურობას გარვეველი კომფორტი უნდა მოექანა, რაც მეგობრებთან ერთად გატარებულ კვირის ბოლო დღეებს გულისხმობდა.

ფოტოსერიაში მეგობრები, რომლებსაც გოლდა მეირის ნიღბები უკეთიათ, თითქოს ხაბს უსამს იძულებითი პარმონის და უცხო გარემოში ბრუნვის უცნაურ შეგრძნებას. ახალი ოჯახი, რომელიც ნიღბების გამოყენებით ცოცხლდება, თავისი ახალი მითოლოგით, დინამიკით და შძებით შემოდის.

ნიღაბი, თავისი უემოციობით, შეიძლება პოტენციურ საფრთხეედ იქცეს.

MERAV MAROODY

The Golden Meir

“The Golden Meir” is a series that tries to encapsulate that unembodied feeling of belongingness in a foreign environment. The Series, taken in various locations in Berlin and its surroundings, depicts feelings towards being an immigrant, and the constant look for an “alternative” family, Using Golda Meir as a strong female role model.

The first pictures in the series were taken during a trip to Poland. It followed a line of consequential traumatic events that happened in the photographer’s life and led to a long period of recovery. The trip was meant to bring some comfort in the shape of an intimate weekend with close friends.

The series of pictures of friends wearing the Golda Meir masks try to realize that uncanny feeling forced harmony and protected in unfamiliar surroundings. The new family that is realized through the use of masks, comes with its own new mythology, dynamics, and fears. The mask, with its emotionless expression, has the potential to become a danger.

მონიკა გართი

La Lunda Strada

10 ფოტო 50-ფოტოიანი სერიიდან.

კონცეფცია: საერთოდ არ აქვს კონცეფცია.

არავითარი გეგმა, არც დადგმა.

სხვადასხვა ადგილას ხეტალი: სანტერესოა.

ჩემი თვალები ღიაა ყველა ადამიანისა და გარემოსთვის.

ნამები, რომლებიც არ მავიწყდება: ვცდილობ, მოვიხელოთ.

როგორც კადრები ცხოვრებისეული ფილმიდან: მათ შორის სიჭარბე, მგრძნობელობა, ბედნიერებისკენ სწრაფვა, გარდუვალობა, სიყვარული, სიბერის პროცესი, სიკვდილი.

რედაქტირების კონცეფცია: პორიზონტალური ორიგინალური ან გაერთიანებული ნამუშევრები (ორი ვერტიკალური ფოტოდან) მავ-თეთრი, მონაცემებით; პერიოდულად უფრო აბსტრაქტული გამოსხელები ფერადია. მომავლი წიგნად თავმოყრას ვაპირებ.

ფოტოების დიდი ნაწილი გადაღებულია იტალიაში, უკრაინასა და ნორვეგიაში, 2018-19 წლებში.

MONIKA BARTH

La Lunga Strada

10 photos of a series of 50.

The concept is: there is no concept.

No plan, no staging.

Wandering in places: I wonder.

My eyes open to all people and settings.

Moments that catch me: I try to catch.

Like the stills of a movie about life: Including the abundance, sensuality, the longing for happiness, the inevitable, love, aging, death.

The concept of the edit: horizontal original or merged images (of 2 vertical pictures) in B&W, alternating; Breaks of more abstract images in color. I am planning to make a book in future.

Most of the pictures were taken in Italy, the Ukraine,
Norway 2018/19.

მორგან ფორდ უილინგჰამი

სილამაზის ნიღაბი

ეს სერიები მოგვითხრობს იმაზე, თუ როგორ ინიდება ბუნებრივი სილამაზე კოსმეტიკური საშუალებების მიღმა, რომელსაც ქალები ყოველდღიურად იყენებენ; როგორ იჭრება რეკლამის ენა ადამიანების ქვეცნობიერში და გავლენას ახდენს მათ თვთავაჯმასა და იმაზე, თუ რა უნდა შეიძიონონ. ამ ნამეტვარში ტექსტი ხშირად ქალების პოპულარული უკრალების სარეკლამო სლოვანგბიდან მომდინარეობს და ხაზს უსვამს, თუ რა მდგრად ჩემოქმედებს რეკლამის ლინგვისტიკა ქალების ქვეცნობიერზე, რომ კოსმეტიკური ნაწარმი შეიძიონ, რომელიც მათ გარევნობას სრულიად ცვლის.

სერიების ახალ ეტაპზე ნამუშევრებში მოხსენიებულია ქალურის სიმბოლიკა რენესანსის ხანის პორტრეტებში. პორტრეტებს ხშირად უკვეთავდნენ მამები ან მეუღლეები, სადაც მნიშვნელოვანი იყო არა ქალების ფიზიკური სილამაზე, არამედ შემკვეთის სტატუსი და სიმდიდრე. ავტოპორტრეტი გასალამაზებლად კოსმეტიკის გამოყენების სხვადასხვა გამოცდილების შემნავლას ისახავს მიზნად, მაგალითად, შემთხვევებს, როცა გარევნობის შეცვლა სოციალურ მიმღებლობას უკავშირდება.

MORGAN FORD WILLINGHAM

The Beauty Mask

This series explores how natural beauty is masked by cosmetics that women use every day, and how the language of advertising is absorbed into the subconscious, where it constantly influences what women buy and how they perceive themselves. The text in this work is often appropriated from advertising slogans found in popular women's magazines, and signifies how the linguistics of advertising subconsciously attempts to persuade women to buy cosmetic products that alter their physical appearance.

In the newest phase of this series, the work references the symbolism of the female, Renaissance portrait. The portraits, often commissioned by a father or spouse, represented, not the physical beauty of its sitter but the wealth and stature of the commissioner. The self-portrait is used to investigate the various experiences of using cosmetics to commodify beauty, like the connection between the alteration of physical appearance to achieve societal acceptance.

ნატალია ტიხომიროვა

სიცარიელის მკლავებში

ექვსი თვის წინ ბავშვი დაფარგვა.

მთელი ეს ჟერიოდი, დაკარგვის წუთიდან ამ წამამდე, ვაკვირდებოდი ჩემს შინაგან „მე“-ს, ვუმკლავდებოდი მძიმე შეგრძნებებს, ვცდილობდი, მათვის სახელი დამერქმია, ვცდილობდი მათ მიღებას. ყოველთვის, როცა ტკივილს ვგრძნობ, ასე მგონია, საკუთარ თავს გარედან ვუყურებ. ბევრი შეგრძნება უკვე გახუნდა, მაგრამ ახლაც მახსოვს, როგორ ვგრძნობდი თავს, როცა სიცარიელის შიშის პირისპირ მარტო აღმოვჩნდი. ჩემი სხეული ფიზიკურად „დაცარიელებული“ იყო, ანგსთების ფარდა ჩემი ცხოვრება ორ ნაწილად — „მანამდე“ და „შემდეგ“ ჟერიოდებად დაყო. როგორ ერთბაშად შემიპყრო გულგატებილობამ, საკუთარი სხეულის მართვის უუნარობამ. ჩემი პროექტი საკუთარი შიშების ვიზუალიზების, მათი დაძლევის და მომხდარის გასიგრძე-განების საშუალებაა.

NATALYA TIKHOMIROVA

In the arms of the void

Six months ago, I lost a child.

All this time, from that very moment of loss and even now, I have been monitoring my internal substance, fixing my heavy feelings, trying to give them a name, accepting them. Every time I'm feeling pain, It seems to me that i look at myself from the outside. Many feelings have already become dull, but I still remember how I was feeling when they had left me alone with my fear of emptiness. How my body was physically "empty", how the veil of anesthesia divided my life into "before" and "after". How I was shrouded in feelings of despondency, of disability of my own body.

My project is an opportunity to visualize my fears, overcome them, and accept what happened.

ნიკოლო სერტორიო

სიმულაკრა

სერიაში „სიმულაკრა“ ჩვენს სამყაროში სიმულაკრისა და სიმულაციის შესახებ უან ბოდრიარის თეორიის კვლევა დავიწყე. ის ამბობს, რომ თითოეული ჩვენგანი ცდილობს მნიშვნელობის შექმნას, სამყაროსთვის მნიშვნელობის მინიჭებას, ხილულად გარდაქმნას: „მაგრამ ჩვენ მაინც არ გვემჟრება მნიშვნელობის დაკარგვის საფრთხე. უფრო პირიქით, საცხ ვართ მნიშვნელობებით და ისნი ბოლოს გვიღებენ.“

დიდი ფორმატის ტაბულებზე შექმნილ სერიაში სიმულაკრა ცხოვრების იმიტაციაა. ის შავშელი ტონებით გამოირჩევა, კონემატოგრაფიული ელფერი აქვს და ორბროვანი მიზანსცენა ახასიათებს: თუ კარგად დავაკვირდებით, წინააღმდევობრივი დეტალები გამოვლინდება და წამოჭრის ახალ საკითხს, რომელიც თავის მხრივ, სხვა, ახალი ამბის თხრობას მოითხოვს.

გამოსახულებებს უკავშირდება ეპოქსიდის ფისისგან დამზადებული დიდი ბლოკები, რომლებშიც სხვა-დასხვა ობიექტია თავმოყრილი.

დაგდებული ფოტოები და ეპოქსიდის ობიექტები ერთმანეთთან დაკავშირდული არიან, ამბებს სხვადასხვა პერსპექტივით ყვებიან. თითქოს თითოეული მათგანი მეორესთან კავშირს კითხვის ნიშნის ქვეშ აყენებს, რომელი მათგანი უფრო ახლოა საზიარო გამოცდილების ავებასა და შენარჩუნებასთან. თითოეულს ინდივიდუალური განათება აქვს. მინიჭებები გაუქმებულია, მაგრამ კარგად გვესმის, რასაც ვხედავთ.

NICOLO SERTORIO

Simulacra

Through the Simulacra series, I began investigating Jean Baudrillard's theory of Simulacra and Simulation in the world we live. His idea that we all seek to produce meaning, to make the world signify, to render it visible: 'we are not, however, in danger of lacking meaning; quite the contrary, we are gorged with meaning, and it is killing us'.

In a series of large formats tableaux, Simulacra are an imitation of life, dark in tone, cinematic, and the mise en scène ambivalent: closer inspection reveals discordant details, creating a question that calls for a new narrative.

Associated to the images are large blocks of clear epoxy encasing various objects.

The staged photographs and epoxy encased objects are linked, telling a story from different angles. Each seems to question the relation with the other, and which one is closest to the construction and preservation of shared experience. Each carries individual projections. Referentiality is removed although we still understand what we see.

ნიკოლაი ფრერიჩსი

მხოლოდ ფერად ანარევლში ვცხოვრობთ

ფოტონამუშევარი „მხოლოდ ფერად ანარევლში ვცხოვრობთ“ მოგვითხრობს ბუნებისადმი კაცობრიობის დამოკიდებულებაზე. მასში განხილულია ესთეტიკური და შინაარსთან დაკავშირებული ფორმის საკითხები, რომლებიც შეიძლება მან მიიღოს, როცა ბუნებას ადამიანი ქმნის ან წარმოადგენს. „მხოლოდ ფერად ანარევლში ვცხოვრობთ“ — ციტატაა გოეთეს „ფაუსტის“ II ნაწილიდან. ანარევლი არის ის, რაშიც ჰერ კიდევ შეიძლება იმავე ბუნების მქონე რაიმე სხვის შეგრძნება. სხვა სიტყვაა ექო. ცხოვრების და ბუნების მრავალფეროვნება მხოლოდ ილუზორულ წარმონაქმნებში და ცხოვრების ნარმოსახვამი წარჩინდება.

ადამიანმა ბუნების შესახებ საკუთარი გამოცდილების თავისი სახლის ბლურბლთან მიტანა დაიწყო, გასართობი პარკების, ვირტუალური სამყაროების თუ ზოოლოგიური ბაღების სახით. მოვლენების ამგვარ განვითარებას მოყვება ბუნების მიმართ დამოკიდებულების ცვლა, რასაც თავის მხრივ, ახალი თაობების კოლექტივირი დავინწყება სდევს თან, იმის მიუხედავად, რომ გარემოსთან დაკავშირებული საკითხი იმავე მეტად აქტუალურია, ვიდრე ოდესმე. ეს ნამუშევარი იმის გაცნობიერებაში გვეხმარება, რომ ჩვენი ხედის ემყარება ესთეტიკური ხედვის ჩვევებს, რომლითაც გარე სამყაროს აღვიქვათ.

NIKOLAI FRERICHS

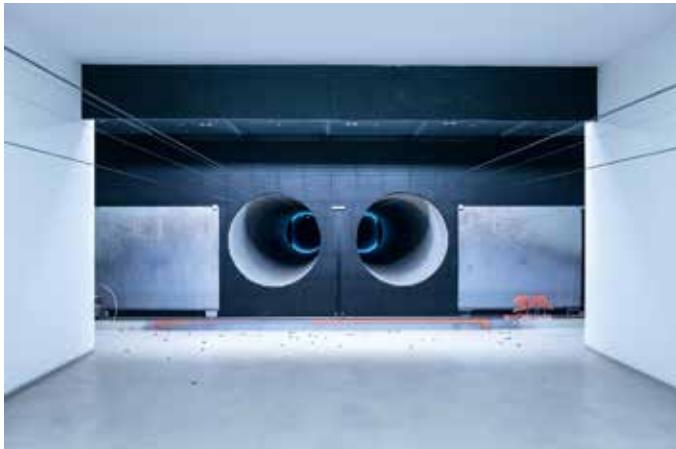
Only at the colored reflection do we have life

The photographic work „Only at the colored reflection do we have life“ deals with the relationship between mankind and nature and examines the aesthetic and content-related forms it can take on when nature is created or represented by humankind. „At the colored reflection we have life“ is a quote from Goethe's Faust II.

A reflection is something in which something else of the same nature can still be felt. Another word is echo. The diversity of life and nature is only preserved in the illusory formations and imagination of life.

Man has started to bring his own experiences of nature to his doorstep in the form of amusement parks, virtual worlds or zoological gardens. This development is causing a change in the way nature is treated, leading to a collective forgetting of the new generations, even though the environmental issue is more present than ever. This work makes us realize that our gaze is subject to aesthetic viewing habits with which we view the world.

პეტერ ფრანკი

„რაღაცებიარასდროსიცვლება“

„რაღაცებიარასდროსიცვლება“, 2018-20 (მიმღინარე)

სერიაზე მუშაობა 2018 წელს დაიწყო. ცალკეული ნამუშევრები მიმზიდველი კოლაჟებია, რაც ვიმუალურ და მსატვრულ მესიერებას მოითხოვს ჩვენგან, დროში მოგმაურობს ეფექტს ქმნის და იკვლევს სხვადასხვა უანრის ახლებური კომბინაციების შესაძლებლობებს. ყველაფერი — კომპოზიცია და ფოტოები — დამთვალიერებლის ცნობიერებაში ასოციაციების აღძროს და კულტურულ-ისტორიული სოციალიზაციის დამყარებას და მის ხელშეწყობას ითვალისწინება.

სერია (90-ზე მეტი ფოტო) წამოჭრის ომის თემას. ადამიანი უკვე გაქრა ომის კვამლში. მხოლოდ ის წამები რჩება, რაც იყო დიდ სიკვდილამდე, სიკვდილის დროს და მის შემდეგ.

სიკვდილი ფოტოებში/კოლაჟებში უშეალოდ არ ჩანს, მაგრამ მათში იგრძნობა საშინელება.

გამოსახულებებთან მიახლოებისას ხელოვნურად შექმნილი ესთეტიკის საშეალებით უახლოვდებით მათ და შიშისგან შეძლებით. სიკვდილი თითოეულ პიქსელში იგრძნობა.

და შეიძლება იმის დაშვება, რომ დღევანდელი ფოტოები მოამავალი კოლაჟების თარგად იქცევა. რაღაცები არასდროს იცვლება..

PETER FRANCK

“somethingsneverchange”

“somethingsneverchange”, 2018-20 (ongoing)

The series launched in 2018. The individual works are alluring collages that demand and seduce our visual and art historical memory, create time jumps and explore new combinations of the different genres. Everything is composition and photography a means to arouse associations in the mind of the beholder and to establish connections with our cultural-historical socialization and its emergence.

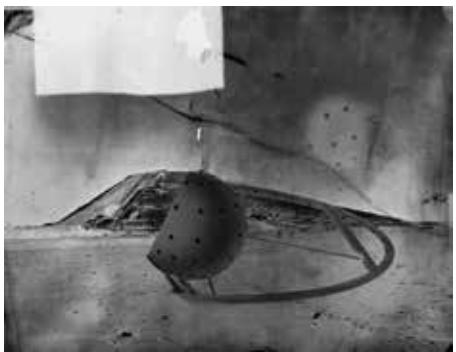
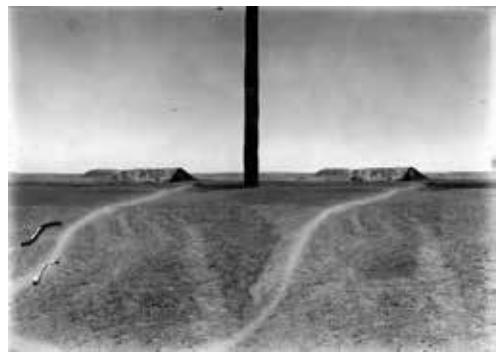
The series (more than 90 single pictures) handles the topic of war. The human being already disappeared in the steam of war. What lasts are the moments before, during and after the big die.

Dying is not directly visible in all images/ collages but you can feel the horror in it.

When you approach the images you find access through the artificially created esthetics and startle back.. the dying is noticeable in every pixel.

And one suspects that today's pictures will also be templates for future collages. Some things do not change...

სიმონა ჩოკარლანი

ისინი სხვანაირად ცეკვავდნენ

„ისინი სხვანაირად ცეკვავდნენ“ ხსოვნის, წოსტალგიის და კულტურული პროექციის კვლევის ნიმუშია. მათში წარმოდგენილია ადამიანების ყოფა, რომლებიც ევროპაში ცხოვრობენ, დღესაც ატარებენ გვაროვნულ რიტალებს და ტრადიციები ტანსაცმელი აცვიათ.

ჩემს ფოტოებში მოგითხობთ რუმინეთის სხვადასხვა რეგიონის ადამიანების და თემების ცხოვრებაზე.

ამ ამბებს, მათ შორის ჩემსასაც, ერთმანეთთან აკაუშირებს წითელი ძაფი, რომელიც წარმოდგენილია რუმინული გლეხური ქსოვილების და არქაული ტრადიციების სახით. ხალხის მიერ ხელით დამზადებული ქსოვილები აერთიანებს გამოგონების უნარს, ინოვაციებს და ძველ მემკვიდრეობას, რომელიც თაობიდან თაობას გადაეცემა და წარმოგვიდგება საუკუნეების მანძილზე კულტურული გაცვლის სიმბოლოდ.

ჩემი მიზანია ჩვეულებების გაშექება, პოსტკომუნისტური რუმინეთის პორტრეტის შექმა, იმის კვლევა, თუ როგორ ყალიბდება იდენტობა და რა გავლენას ახდენს მასზე თანამედროვე სამყაროს, აღქმის და მემდვირეობით მიღებული კულტურის სინთეზი.

SIMONA CIOCARLAN

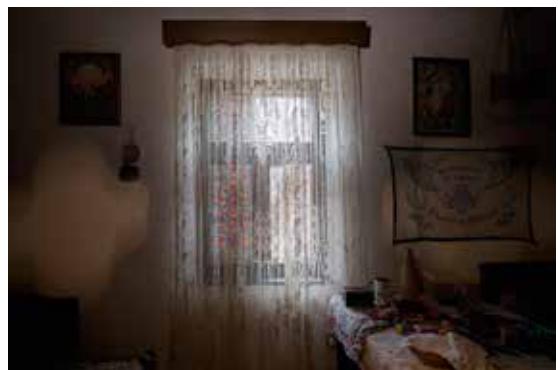
They danced in a different way

“They danced in a different way” is an examination of memory, nostalgia and cultural projections, seeking to provide insights into the lives of people that continue to practice ancestral rituals and wear traditional attire in Europe.

My photographs are glimpses of people’s lives, documenting stories of individuals and communities from different regions of Romania.

The red thread that connects all these narratives, including my own, is represented by the Romanian peasant textiles and archaic traditions. Folk textiles could be regarded as an interplay between invention, innovation and ancient heritage transmitted from generation to generation, acting as symbols produced over centuries of cultural exchange. My intention is to place a light onto the customs, drawing a portrait of post-communist Romania, investigating how the identities are built and influenced by the interweave between the modern world, perceptions and inherited culture.

KOLGA TBILISI PHOTO
Photo Contest - Exhibition - Education - Communication

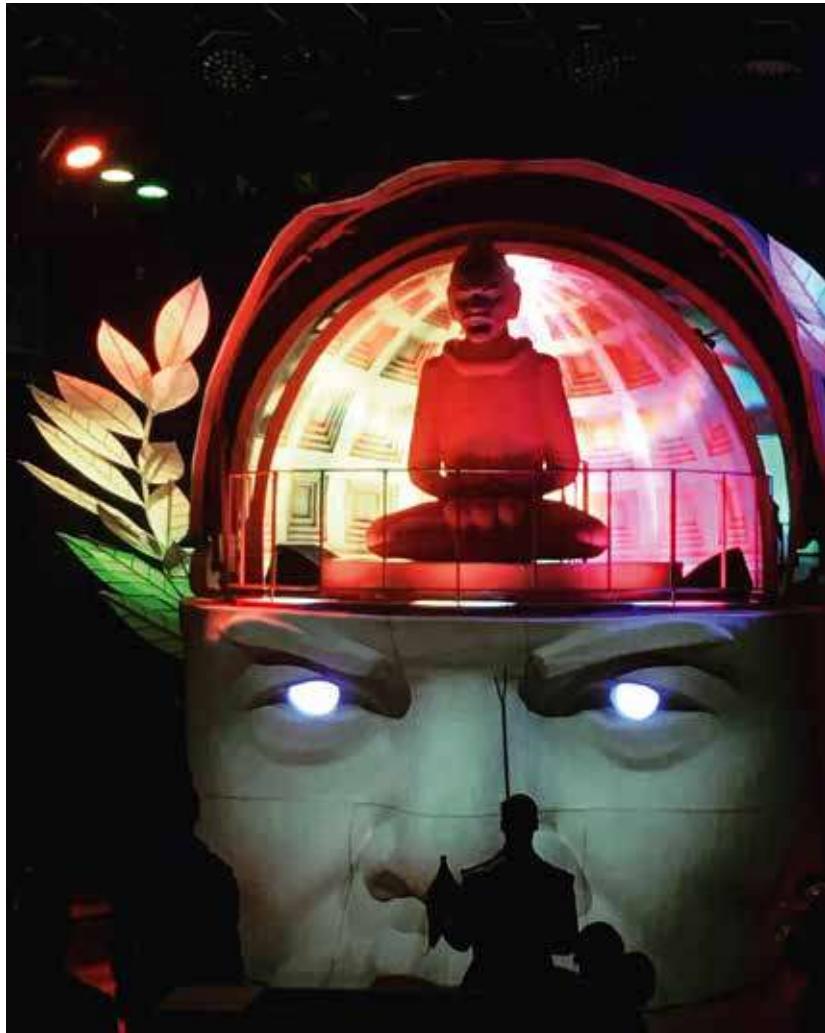
მობილური ფოტო ერთი კაშადი
MOBILE PHOTO ONE SHOT

ალდო ფეროჩე - ერთი კედელი, რომ ყველაფერი შეინახოს
Aldo Feroce - One wall to store it all

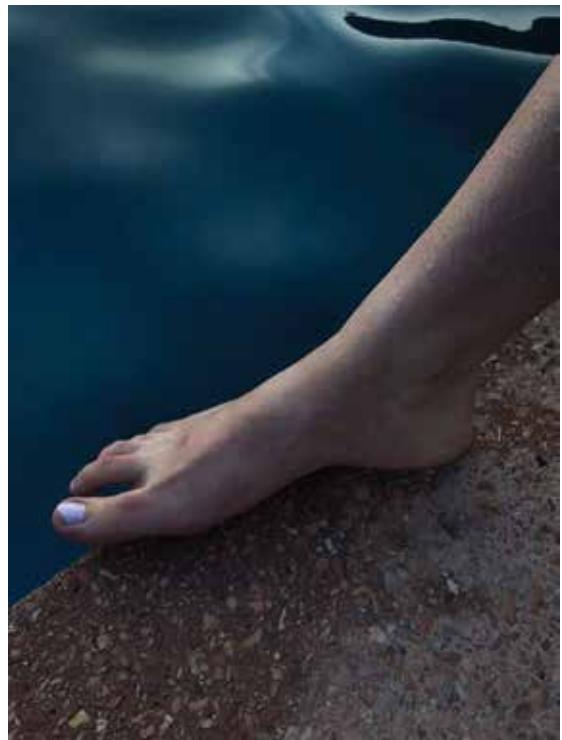
ალექსანდერ ჩერნავსკი - ნოთინგ ჰილის კარნავალი
Alexander Chernavskiy - Notting Hill Carnival

ალექსანდერ ჩერნავსკი - დადგმული ლენინი
Alexander Chernavskiy - Staged Lenin

ალინა მაუში - სიმმრები სირინობზე
Aline Mauch - Mermaid dreams

ანა დენისენკო - უცხო წყალი
Anna Denysenko - Alien water

ანა ლაზარევა - ზაფხულის სუნთქვა
Anna Lazareva - Summer breath

დათო ქორიძე - პაიაო მიაძავის კვალდაკვალ
Dato Koridze - In search of Hayao Miyazak

დიმპი ბჰალოტია - მფრინავი ბიჭები
Dimpy Bhalotia - Flying Boys

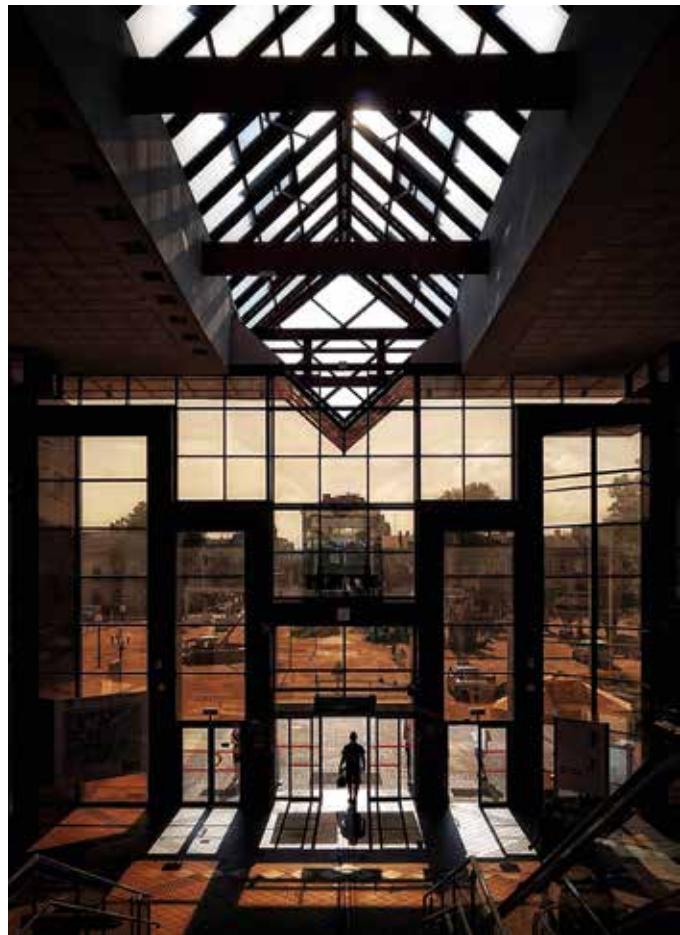
დანიელ ჰაილიგი - კოსმოსური ტურიზმის გადაღება
Daniel Heilig - Picturing Space Tourism

დანიელ ჰაილიგი - აბა, ვბილები დავრიცეთ
Daniel Heilig - Say Cheeeese

დანიელ ჰაილიგი - ვეფხვი და კუ, ჭაღოსნერი მთა
Daniel Heilig - Tiger & Turtle Magic Mountain

დომინიკა კოშოვსკა - კაცი და ჩრდილი
Dominika Koszowska - Man and shadow

გაეტანო ფიზიკარიო - დღესასწაულების და წმინდანების შესახებ
Fisicaro Gaetano - Of feasts and Saints

ჰაიკე ფრილინგსდორფი - უსათაურო
Heike Frielingsdorf - Untitled

გიორგი ლიპარტელიანი - საუზმე
Giorgi Liparteliani - Breakfast

გიორგი ლიპარტელიანი - მოლოდინი...
Giorgi Liparteliani - Waiting for...

აივა ტრეი - ედგარი შესვენებისას
Ika Trey - Edgar Taking a Break

ირინა უნრუ - დედა და ქალიშვილი
Irina Unruh - Mother and daughter

ირაკლი ძნელაძე - ბავშვები. გურია
Irakli Dzneladze - Children. Guria

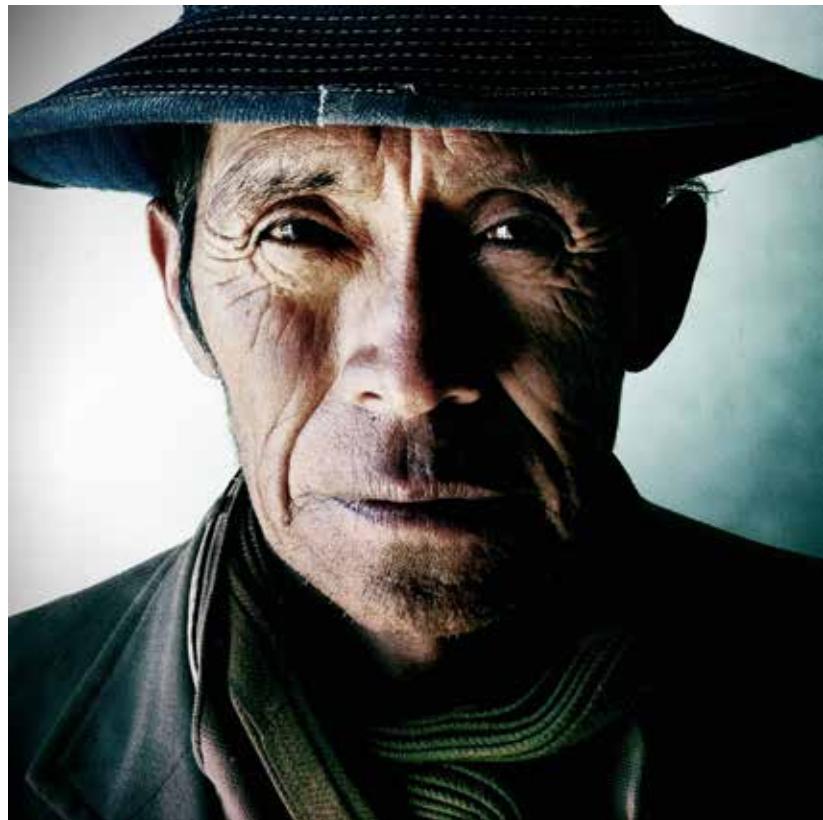
ირაკლი ძნელაძე - ქვეცნობიერი. Burning Man
Irakli Dzneladze - The subconscious. Burning Man

ჯეიმი სტილინგსი - დაობლებული ტერიტორია საპარო გადაღებიდან
Jamey Stillings - Orphan Aerial

კიტა ცხომარია - ბაბუას უკანასვნელი სიზმარი
Kita Tskhomaria - Grandfather's last dream

ხავიერ არსენილიასი - ტრადიციული მედიცინა ბოლივიაში
Javier Arcenillas - Bolivia Traditional Medical

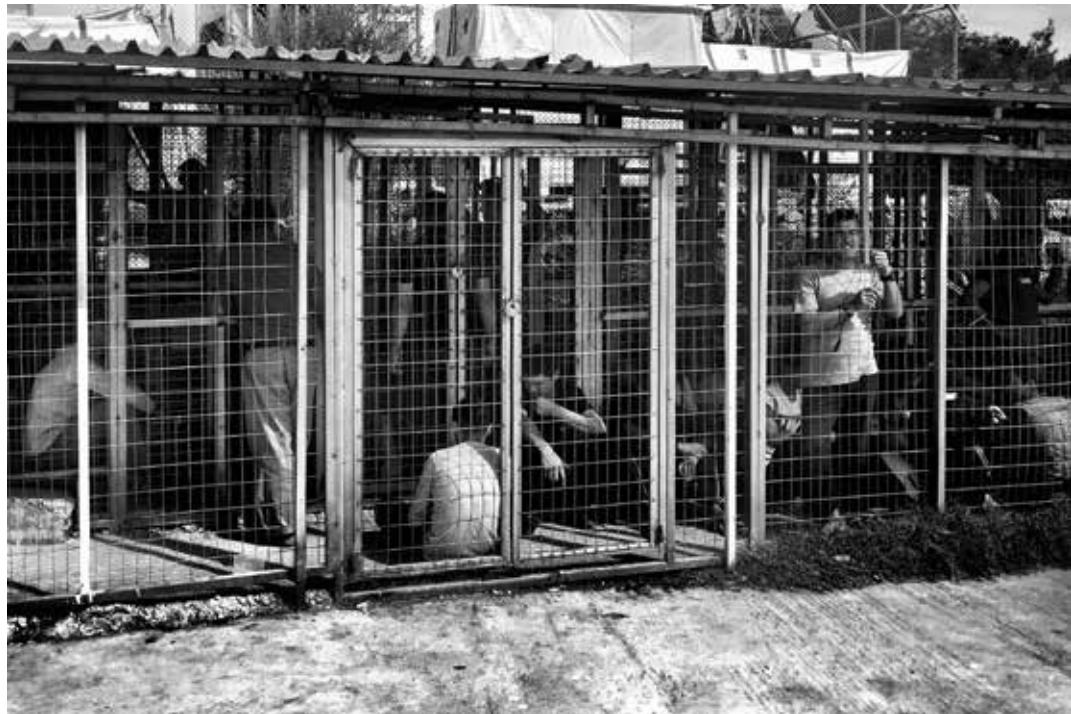
ხავიერ არსენილიასი - მატარებელი
Javier Arcenillas - Train

მანო სვანიძე - დამირევე
Mano Svanidze - Call me

მარიამ ოდიშელიძე - ცაში
Mariam Odishelidze - In the sky

მასიმო ბარბერიო - უსათაურო
Massimo Barberio - Untitled

მატია ვაკა - ლუქსემბურგის დიდი ჰერცოგის გვარდია
Mattia Vacca - Corps de la Garde Grand-Ducale du Luxembourg

მდ ენამულ ქაბირი - უსათაურო
Md Enamul Kabir - Untitled

მიხაილ გრებენშჩიკოვი - ღამურები
Mikhail Grebenshchikov - Bats

მიხაილ ლებედევი - აკრობატი
Mikhail Lebedev - Tightrope walker

ნინია საბაძე - ძველი და ახალი ქალაქი
Ninia Sabadze - Old and new city

რეგინალდ ვან დე ველდე - ფამრიკა
Reginald Van De Velde - The Mill

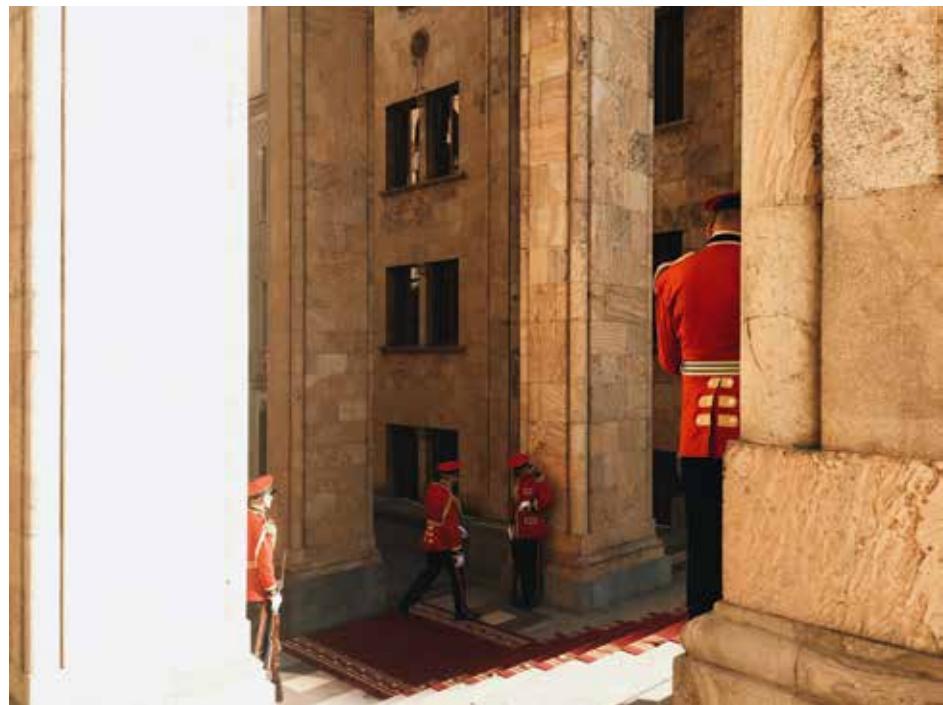
საჩინ ჩოპანი - უსათაურო
Sachin Chauhan - Untitled

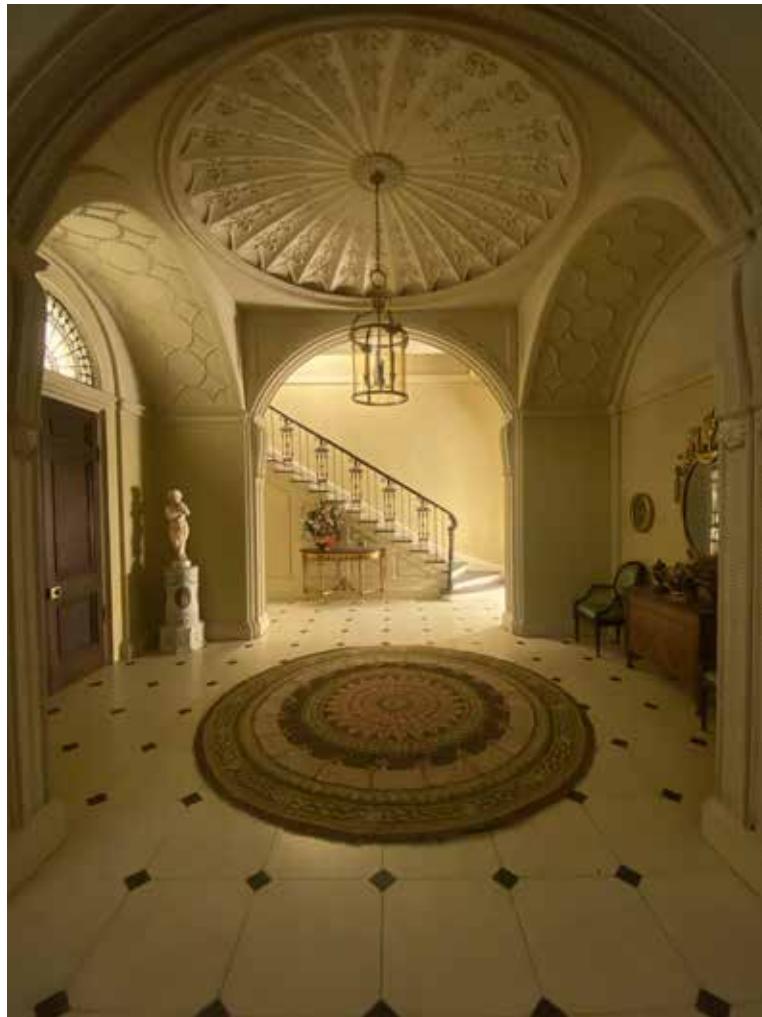
სიმონა ბონანო - დეიდა სარა და ბომადა
Simona Bonanno - Aunt Sara and lipstick

სოფი შარაშიძე - მარტი
Sophie Sharashidze - March

თიკა ჯაბანაშვილი - წარსული და მომავალი
Tika Jabanashvili - The past and the future

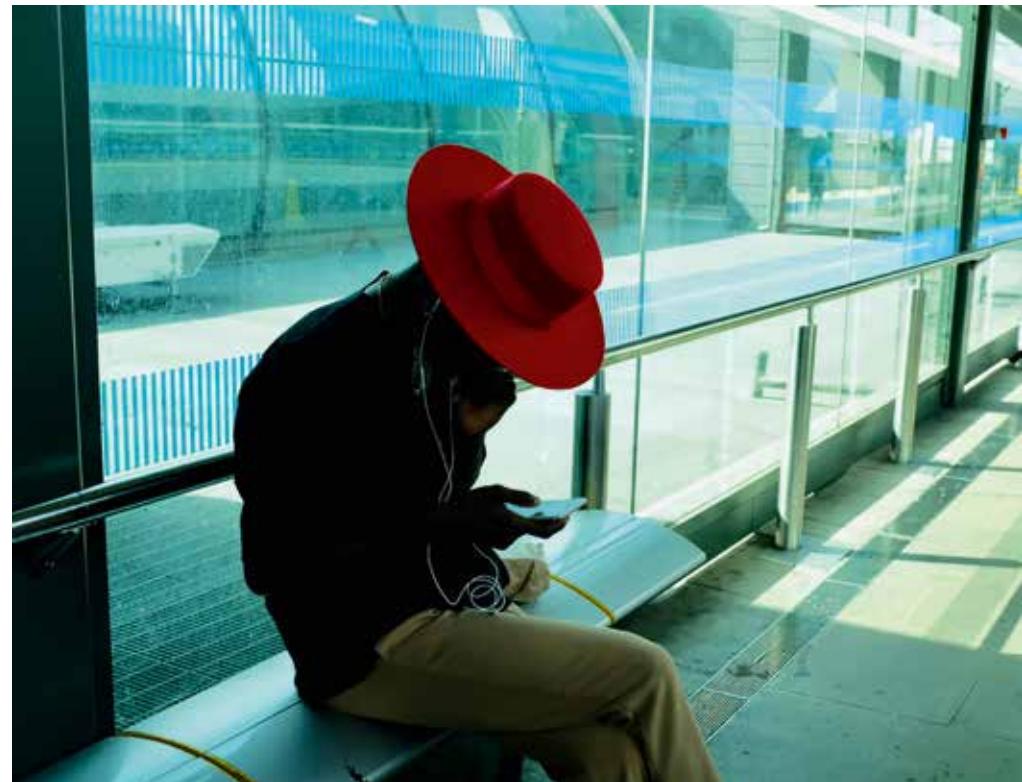
სიუბან ევანსი - უსათაურო
Susan Evans - Untitled

სიუბან ევანსი - უსათაურო
Susan Evans - Untitled

თინა კეკელიძე - სუნთქვა
Tina Kekelidze - Breathe

თინა კეკელიძე - პერსონა
Tina Kekelidze - Persona

იარინ ტროტა დელ ვეკიო - ცისარტყელა რომში
Yarin Trotta Del Vecchio - Rainbow in Rome

ვ მანშოლტი - კუნძულის პატარა დრაკონი
W Mansholt - Little Island Dragon

ზაქარია ჭელიძე - გამაფხული
Zakaria Chelidze - Spring

ზუკა კოტრიკაძე - აქ, ბად ფიუსნგში
Zuka Kotrikadze - Here in Bad Fussing

www.kolga.ge

KOLGA TBILISI PHOTO
Photo Contest • Exhibition • Education • Communication